Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΣΤ'
ΑΡΙΘ. 287

31.3.33

Τα [illegible]
[illegible]

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 4
ΕΤΟΣ ΣΤ'.
ΓΡΑΦΕΙΑ
Νοταρᾶ 15 - Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 24 - 947

ΕΒΔΟΜΑΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Τὰ ἐμβάσματα ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Διαχειριστήν.—Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Δρ. 200
Ἐξωτερικοῦ Σελλίνια 20
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΤΟ ΙΝΣΤΙΝΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Κ **WILLIAM'S**
ἐγκατεστάθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Πανεπιστημίου 37* καὶ δέχεται τὴν ἀξιότιμον πελατείαν του.
Συμβουλαὶ καὶ ὁδηγίαι δωρεάν.
Αἱ νέαι μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις ἀποτελοῦν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης.
Προσελήφθη Καθηγήτρια εἰδικῶς διὰ τὴν αἰσθητικὴν Γυμναστικήν.

3 ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ 4 ΔΕΝ ΜΕ
ΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΗ
ΠΟΥΔΡΑΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕ

Αἱ ἔρευναι τῶν εἰδικῶν ἀπέδειξαν ὅτι ὑπάρχουν τεσσάρων εἰδῶν δέρματα διαφορετικῶν χρωμάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων χρειάζεται μίαν ποῦδραν ἰδιαιτέρου χρώματος — εἰς τὰς 4 γυναῖκας, αἱ τρεῖς δύνανται νὰ ἐπιτύχουν αὔξησιν τῆς ὡραιότητός των κατὰ 100%, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιήσουν τὴν ποῦδραν ὅπως τοὺς ἁρμόζει.

Εἰς τὴν ποῦδραν Τοκαλόν, ἡ ἀνάμιξις κατὰ ἕνα βραβευμένον τρόπον τῆς πλέον λεπτῆς ἐξαερομένης πούδρας μὲ τὴν **mousse de crème,** δίδει τέσσαρας λεπτοὺς χρωματισμούς, οἱ ὁποῖοι προσαρμόζονται τελείως εἰς τὸν φυσικὸν χρωματισμὸν τῆς ἐπιδερμίδος σας, Ἡ ποῦδρα Τοκαλὸν **Rachel** (Ρασὲλ) ἁρμόζει εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν γυναικῶν, συμπεριλαμβανομένου ἑνὸς μεγάλου ἀριθμοῦ μελαχροινῶν. Αἱ γυναῖκες μὲ ἐπιδερμίδα ξανθιά, εὑρίσκουν ὅτι ἡ ποῦδρα **Naturelle** (φυσική) τοὺς ταιριάζει πολύ. Ἡ λευκὴ εἶνε συχνὰ ἡ καλλιτέρα διὰ τῆς καστανὲς καὶ γι' αὐτὰς ὅπου ἔχουν μίαν ἐπιδερμίδα λευκὴν σὰν τὸν κρῖνο.

Ἡ ποῦδρα ρὸζ πηγαίνει εἰς τὴς περισσότερες ξανθές, καθὼς καὶ σὲ μερικὲς μελαχροινὲς μὲ γαλανὰ ματια. Πολλ γυναῖκες ἐπιτυγχάνουν ἕνα θαυμάσιο χρωματισμό, ταιρ ζοντα ἀπολύτως στὴν ἐπιδερμίδα των, συνδυάζουσαι δια ρους χρωματισμούς, πρὸ πάντων **rachel** καὶ rose.

Ἡ Ποῦδρα Τοκαλὸν εἶνε ἡ μόνη ποῦδρα ποὺ κρατᾶ κα ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἢ τῆς βραδειᾶς, ἢ εὑρίσκεσθ εἰς τὸ ὕπαιθρον, παρὰ τὸν ἄνεμον, τὴν βροχήν, ἢ τὴν ἐφίδρ σιν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ζέστης, ἢ ἀκόμη ὅταν εὑρίσκεσθε ἐ τὸς ὑπερθερμασμένων αἰθουσῶν. Ἡ περιεχομένη ἀφρόκρ συντείνει ὥστε νὰ κρατᾶ καλὰ ἡ ποῦδρα ἐπὶ τοῦ προσώ κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ φαντάζεται κανεὶς ὅτι δ εἶνε τὸ φυσικόν σας χρῶμα.

Αἱ ποῦδραι Τοκαλὸν περιέχουν τώρα ἀφρόκρεμα καθ καὶ τὰ κοκκινάδια, ὥστε νὰ κρατοῦν στὸ πρόσωπο. Κάτι νεώτερον, τὸ διαφορετικὸν καὶ καλλίτερον. Γεν. Ἀντιπρόσ πος Α. Μ. Ρεμπουτζάκος, ὁδὸς Πραξιτέλους ἀρ. 42, Ἀθῆ

Παρασκευή
31
Μαρτίου
1933

Πρόοδος! Πρόοδος!

Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένουμε κι' αὐτό. Ἀφοῦ ἡ γυναίκα ἐξομοιώθη μὲ τὸν ἄνδρα στὶς περισσότερες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ἀφοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά της, ἐξύρισε τὸν σβέρκο της, ἐμπῆκε στὴν ταβέρνα, καπνίζει ἀρειμανίως τσιγαράκι χονδρὸ—ἡ «ντάμες» εἶναι γιὰ τούς... ἄνδρες μόνο, ποὺ τὶς καπνίζουν γιὰ λόγους οἰκονομίας—ἀφοῦ κατέκτησε ὅλα σχεδὸν τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ ἐκεῖνα ἀκόμα ποὺ ἦταν ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ ἄρρενος φύλου, δὲν μποροῦσε νὰ ὑστερήσῃ σὲ τίποτα, δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀφίσῃ καμμιὰ γωνιὰ χωρὶς νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ μυστήριό της. Μιὰ ποὺ τ' ἀποφάσισε, τὤκανε πέρα γιὰ πέρα.

Κι' ἔτσι, ἐνῷ ἡ πιὸ πολλὲς συγχρονισμένες γυναῖκες περιωρίσθηκαν στὸ κούρεμα, ξύρισμα, κάπνισμα, οὐζάκι καὶ τὰ λοιπά, ἡ δὶς Μαίρη Γουλανδρῆ πῆρε μιὰ πολὺ σοβαρώτερη ἀπόφαση: Νὰ ἀναμιχθῇ μὲ τοὺς ὕποπτους τύπους τῆς κατωτέρας κοινωνικῆς ὑποστάθμης. Νὰ τρυπώσῃ μέσα στοὺς «τεκέδες» ἐκεῖ ποὺ τ' «ἀδερφάκια»

> «φουμάρουνε τὸ μαῦρο
> τὄνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο»

ὅπως λέει καὶ τὸ σχετικὸ τραγοῦδι.

Αὐτὸς ὁ κλάδος τῆς ζωῆς, εἶχε μείνει ἀνέγγιχτος ἀπὸ τ' ἁπαλὰ γυναικεῖα χεράκια. Καὶ εἶναι μὲν βέβαιον, ὅτι ἀρκετὲς κυρίες, οὖλτρα μοντέρνες, κατέβηκαν μερικὲς φορὲς στὰ τεμένη τῶν τεχνητῶν παραδείσων κι' ἔφεραν τὸ ροὺζ τῶν χειλέων τους σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ «μαρκοῦτσι τ' ἀργιλέ». Ὅλα αὐτὰ ὅμως διεξήγοντο ὑπὸ μορφὴν μυστηριώδους τελετῆς. Ἡ κυρίες ποὺ ἀπεφάσιζαν αὐτὸ τὸ σάλτο μορτάλε, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ δώσουν μιὰ καινούργια ποικιλία στὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τους συνωδεύοντο πάντοτε ἀπὸ αὐλὴ ὁλόκληρη θαυμαστῶν οἱ ὁποῖοι δὲν τοὺς χαλοῦσαν κανένα χατῆρι κι' ἐκτελοῦσαν καὶ χρέη σωματοφυλάκων, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Καί, ὅταν ἔφευγαν ἀπὸ κεῖ μέσα, οἱ θαμῶνες ὑπεκλίνοντο ἐνώπιόν τους, εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρὸς τὸν καλὸν κόσμον, ποὺ ἐτιμοῦσε τὸ ταπεινό τους καταγώγιον.

Ἡ δὶς Γουλανδρῆ ὅμως ἤθελε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον αὐτὸν τὸν κόσμο τοῦ κοινωνικοῦ ὑποστρώματος, νὰ μπῇ γιὰ καλὰ μέσα σ' αὐτόν, νὰ τὸν μελετήσῃ σὲ ὅλες του τῆς λεπτομέρειες, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς μάγγες.

= □ =

Τὰ ὕποπτα κέντρα ἀφθονοῦν εἰς τὴν γείτονα. Κάθε λιμάνι, ἄλλως τε, βρίθει ἀπὸ ἕναν ὁλόκληρο κόσμο ἀμφιβόλων φυσιογνωμιῶν, ποὺ τὶς βλέπετε τὴν ἡμέρα νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους τῆς παραλίας, ἀλλὰ τὶς νύχτες χώνονται μέσα σ' αὐτὰ τὰ κέντρα, ποὺ δὲν ἔχουν τίποτα τὸ κοινὸν μὲ τοῦ «Γιαννάκη» καὶ τὸ «Ἀμπασσαντέρ».

Ἐκεῖ μέσα τρύπωσε καὶ ἡ δὶς Γουλανδρῆ, καὶ βρῆκε παρέα πρώτης τάξεως. Τρία παιδιὰ «τζιμάλια» τὰ ὁποῖα ἐδέχθηκαν μὲ συγκινητικὴ προθυμία τὸν ξένο καὶ τοῦ προσέφεραν εὐχαρίστως τὸ λουλᾶ. Ἐκεῖνος— ἅς ποῦμε ἔτσι τή... δίδα Μαίρη—ἐτράβηξε ὅσο μποροῦσε, ἐξαλίστηκε μέσα στοὺς καπνοὺς τοῦ ψεύτικου παραδείσου, ἐχόρεψε ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ἀπαραιτήτου μπαγλαμᾶ καί, μὲ δυὸ λέξεις, τὴν ἐπέρασε φίνα.

Ἡ παρέα της, ὅμως, δὲν ἄργησε «ν' ἀνθιστῇ» τὴν ὑπόθεση. Αὐτὴ ἡ ψιλὴ φωνὴ τοῦ νεαροῦ ἱππότου τῆς ὁμίχλης δὲν εἶχε καμμιὰν ὁμοιότητα μὲ τὶς χοντρὲς φωνάρες τῶν ἄλλων Τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἁπαλότης τοῦ δέρματος ἦταν κἄτι ἀδικαιολόγητο γιὰ ἕνα μάγγα. Κι' ἔπειτα κἄποια φερσίματα ποὺ δὲν θὰ κατώρθωνε ν' ἀποφύγῃ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γλεντιοῦ, ἔκαναν τὴν παρέα ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι «ἐκεῖνος» ἦταν... «ἐκείνη..» ἐφαντάσθηκαν, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι, ὅτι τὸ γλέντι τους ἦταν πλῆρες πιά, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἀφοῦ ὁ τεχνητὸς παράδεισος συνεπληροῦτο καὶ μὲ τὸ σχετικὸν οὐρί. Ὅταν, ὅμως, ἐπεχείρησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐνοίας τῆς τύχης, ἡ δὶς Μαίρη, τελείως κάτοχος τοῦ ρόλου της, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἀνέσπασε τὴν κάμα καὶ ἐφώναξε:

—Πίσω καὶ σᾶς ἔφαγα! Ὅποιος τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ ἕνα βῆμα, ἄς κάνῃ τὴν προσευχή του!

Ἡ παρέα ἐφοβήθηκε... Ποτὲ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ὅτι τὰ οὐρὶ τοῦ Παραδείσου ὁπλοφοροῦν καὶ ἀπειλοῦν μάλιστα... Κι' ἔτσι, ἡ δὶς Μαίρη εὑρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ στρίψῃ, μὲ τὸ μυαλό της γεμᾶτο ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες ἐντυπώσεις, καὶ ἱκανοποιημένη βέβαια, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου μιὰ ἄλλη γυναίκα θὰ πνιγόταν, αὐτὴ τὰ κατάφερε νὰ περάσῃ ἀβρόχοις ποσί...

= □ =

Ἡ περιπέτεια τῆς δίδος Γουλανδρῆ, ὅμως, εἶχε καὶ μιὰ ἀπρόοπτη συνέχεια. Οἱ γονεῖς της, βαρέως φέροντες τὰ καμώματα τῆς κόρης τους καὶ νομίζοντες ὅτι αὐτὰ ὀφείλονται σὲ κάποια βλάβη τῆς ἰσορροπίας τῶν διανοητικῶν της δυνάμεων, τὴν ἔκλεισαν στὸ ψυχιατρεῖον τοῦ Δαφνιοῦ πρὸς θεραπείαν...

Νομίζουμε ὅμως ὅτι οἱ γονεῖς τῆς δίδος Μαίρης δὲν σκέπτονται καθόλου καλά. Φαίνεται ὅτι εἶναι ὀπισθοδρομικοὶ ἄνθρωποι. Γιατὶ—γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ τὴν καλὴ—τί ἔκανε τὸ κορίτσι; Ἁπλούστατα, ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ τὶς κατακτήσεις τοῦ γυναικείου φύλου. Καί, τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβαινε μέσα στὸν τεκέ, δὲν ἐνεργοῦσε γιὰ λογαριασμό της ἀποκλειστικῶς, ἀλλ' ἀντιπροσώπευε ὅλες τὶς γυναῖκες γενικῶς, τὶς ὁποῖες μάλιστα ἔβγαλε καὶ ἀσπροπρόσωπες... Ἀφοῦ ἡ γυναίκα ἐμπῆκε στὴν ταβέρνα, γιατὶ νὰ μὴ μπῇ καὶ στὸν τεκέ; Ἕνα βῆμα, λιγάκι μεγάλο, χωρίζει τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο, ἀλλὰ πάντως, μιὰ μέρα, αὐτὸ τὸ βῆμα θὰ γινόταν...

Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι, ὅλους τοὺς πρωτοπόρους τῆς ἀνθρωπότητος, τοὺς περνοῦσαν γιὰ τρελλοὺς οἱ σύγχρονοί τους ποὺ δὲν μπόρεσαν ποτὲ νὰ μποῦν στὸ βαθύτερο νόημα τῆς πνευματικῆς ἀνησυχίας μιᾶς φιλοπροόδου ὑπάρξεως.

Ἡ δὶς Μαίρη μὲ τὴν ἡρωϊκή της πράξη ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο, πολὺ σοβαρώτερο. Μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ της—τὸ τράβηγμα τῆς κάμας—ἔσβυσε μιὰ γιὰ πάντα τὸ χαρακτηρισμὸ τῆς γυναίκας ὡς ἀσθενοῦς φύλου. Τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατον φῦλον μπορεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τραβάει τὴν ἰσόβια καὶ τρέπει εἰς ἄτακτον φυγὴν τό... ἰσχυρὸν τοιοῦτον ; Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ γίνῃ μιὰ μετάθεσις τοῦ χαρακτηρισμοῦ, ὥστε ν' ἀνταποκρίνεται περισσότερο πρὸς τὰ πράγματα.

Γιατί, τὸ παράδειγμα τῆς δεσποινίδος Γουλανδρῆ θὰ βρῇ πολὺ σύντομα μιμητρίας. Τὸ πᾶν ἦταν νὰ γίνῃ ἡ ἀρχή. Μιὰ ποὺ ἡ ἀρχὴ ἔγινε, ἑτοιμασθῆτε γιὰ συνέχεια. Ἡ γυναῖκες, ἐκεῖνες φυσικὰ ποὺ διαπνέονται ἀπὸ τὶς ἴδιες πνευματικὲς ἀνησυχίες, θὰ κατέβουν στὰ ὕποπτα κέντρα, ἐκεῖ ποὺ οἱ φιλήσυχοι πολῖται δὲν περνᾶνε οὔτε ἀπ' ἔξω καὶ θὰ τὰ κατακτήσουν, ὅπως κατέκτησαν καὶ τὰ καπηλειά. Πέρασε ἀνεπιστρεπτεὶ πλέον ἡ ἐποχή, ποὺ μιὰ κοπέλλα ἔπρεπε νὰ ξέρῃ γαλλικά, ἀγγλικὰ καὶ πιᾶνο, γιὰ νἄχῃ τὸ δικαίωμα νὰ λέῃ πὼς εἶναι μορφωμένη καὶ «εὖ ἠγμένη». Αὐτὰ εἶναι περασμένες μόδες. Τώρα τὰ κορίτσια, ἀντὶ γιὰ πιᾶνο, θὰ μαθαίνουν τὴν χρήση τῆς ἰσόβιας, ἀντὶ τῶν παληῶν ἀνόητων τραγουδιῶν τὸ «μὴ μοῦ χαλᾶς τὰ γοῦστα μου καὶ πάρε μου τὰ οὖλα» καὶ ἀντὶ νὰ πηγαίνουν στοῦ Γιαννάκη γιὰ τὸ παγωτὸ καὶ γιὰ τὸ σχετικὸ νυφοπάζαρο, θὰ κάνουν τὸ περίπατό τους στὸ Γκάζι καὶ στὴ Δραπετσῶνα, πρὸς τελειοποίησιν τῆς μορφώσεώς τους.

Τότε, ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ κανένα συνοικέσιον καὶ ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς θὰ ρωτᾷ ἂν εἶναι μορφωμένη ἡ μέλλουσα σύζυγος, θὰ παίρνῃ τὴν ἀπάντησιν:

—Μορφωμένη λέει; Μορφωμένη καί.. παραμορφωμένη μάλιστα. Νὰ σοῦ χορέψῃ σέρβικο νὰ χάσῃς τὸ μυαλό σου... Νὰ σοῦ παίξῃ μπαγλαμαδάκι νὰ τρελλαθῇς... Κορίτσι πρώτης!

Καὶ ἂν κανένας νέος ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς λεπτεπιλέπτους καὶ γαντοφορεμένους θὰ πλησιάζῃ μιὰ νέα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ θὰ τῆς ἐκφράζῃ τὸν ἔρωτά του γαλιστί:

—Ὦ! Ζὲ βού—ζ—αίμ μαμζέλ... Ζέ—βού—ζ—αίμ... Θὰ κόβεται ἀμέσως ἀπὸ τὴν «μαμζέλ»:

—Τὶ λὲς ρὲ σαχλαμάρα! Ἂς τ [illegible] παληοκουβέντα καὶ γίνε καπνὸς γ [illegible] νὰ μὴ σοῦ ξηγηθῶ ἁλμυρά...

Πρόοδος ἀναγνῶσται, πρόοδος

Παν. Παπ.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὑπὸ Γιάνν.

Οἱ δυὸ ἀστέρες ἔφυγαν
καὶ πᾶν στὴν Γερμανία,
κι' ἐμᾶς ἐδῶ μᾶς ἔπιασε
καὶ πάλιν ἡ ἀνία,
ποὺ θὰ περνᾶμε μόνοι μας
μονότονες ἡμέρες
χωρὶς νὰ ἔχωμε ἀτтραξιὸν
καὶ δύο-τρεῖς ἀστέρες!...
Ἀλλ' ὅμως ὁ Πανάγαθος
δὲν μᾶς ἀφίνει πάλι
καί, ὅπως θὰ τὸ ἔμαθαν
βεβαίως μερικοί,
νέα, μᾶς στέλνει, ἀτтραξιὸν
ἀκόμη πιὸ μεγάλη
κάτι Ἀχέπανς ποὔρχονται
ἀπ' τὴν Ἀμερική...

Αὐτοὶ κάποτε φύγανε
μὲ γκλίτσα καὶ τσαροῦχι,
τώρα γυρίζουν ὅλοι τους
ἑκατομμυριοῦχοι,
μὲ δαχτυλίδια ὁλόχρυσα
σπουδαῖοι καὶ λαμπροὶ
καί, ὅπερ σπουδαιότερον,
ἀπίκο γιὰ γαμπροί!..

Ἡ νύφες μὲ τὴ γλύκα τους
ἑτοίμασαν τὴν προῖκα τους
μὲ βιάση καὶ μὲ φούρια...
καὶ καρτεροῦν ἡ μορφονιὲς
πότε ν' ἀρχίσουν προξενειὲς
μὲ τέτοια κελεπούρια!...

= □ =

Ἔγινε καὶ συμβούλιον
προχτὲς τοῦ Τουρισμοῦ...
κι' ὁ κύριος Κοκὸς Μελᾶς
γνώμας ἐξέφρασε πολλὰς
καὶ φαίνεται ἠγόρευσε,
μετ' ἐνθουσιασμοῦ!...
—Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδήλωσεν
ὁ κύριος Κοκὸς
οἱ ξένοι περιηγηταὶ
θὰ πρέπῃ διαρκῶς
νὰ βρίσκουν ὅ,τι θέλουνε
χωρὶς μεγάλους κόπους
ποὺ νὰ θαρροῦν πὼς βρίσκονται
εἰς ἄλλους, ξένους τόπους!..

Νὰ φέρ' εἰπεῖν : Ὁ Δήμαρχος
οὐδέποτε θὰ πάψῃ
τοῦ τουρισμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ
νὰ εἶναι μιὰ αἰτία,
στοὺς δρόμους δὲ τῶν Ἀθηνῶν
φανάρια ἂν δὲν ἀνάψῃ
οἱ ξένοι θὰ νομίζουνε
πὼς πῆγαν στὴν... Σκωτία...

Εἰς τὰ ξενοδοχεῖα μας
ἐξ ἄλλου τὰ μεγάλα
οἱ ξένοι μας θὰ βρίσκουνε
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα
καὶ ὄχι μόνο θὰ περνοῦν
εὐχάριστα κι' ὡραῖα,
ἀλλὰ θὰ νοιώθουν ποῦ καὶ ποῦ
πὼς εἶναι στήν.. Κορέα!..

= □ =

Ἐκ Μάνδρας ἀναγγέλλεται :
Λόγω πολλῶν αἰτίων
οἱ Μανδριῶται ἵδρυσαν
Ἀγάμων Σωματεῖον
κι' ὅλοι των ὁρκίσθησαν
μὲ ὅρκον τρομερόν,
τοῦ Ἡσαΐα, οὐδέποτε
νὰ μάθουν τὸν χορόν!..

Κι' αἱ νεαραὶ Μανδριώτισσαι
ἀναχωροῦσαι ἐκ Μάνδρας,
θὰ ἐκστρατεύσουν, ἀσφαλῶς,
ἀλλοῦ νὰ εὕρουν ἄνδρας,
κι' ἴσως ἁρπάσουν καὶ ἡμᾶς
ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων
ὡς οἱ Ρωμαῖοι ἀνήρπασαν,
τὰς κόρας τῶν Σαββίνων!..

= □ =

Καὶ οἱ ψωμάδες πήγανε
εἰς τὸν πρωθυπουργὸν
καὶ τ' ἄλευρα ἐζήτησαν,
ἀλλοιῶς νὰ διανείμωσιν...
κι' ἠπείλησαν νὰ λάβουνε
καὶ μέρος ἐνεργὸν
σὲ κάποιαν, λάθρα φαίνεται,
συντελουμένην... ζύμωσιν...
Λέγουν πὼς ὕψωσιν τιμῆς
θὰ πάρουν οἱ ψωμάδες
ὁπότε πλέον φανερὰ
θὰ γίνουν.. ὑψωμάδες!...

= □ =

Ἰδοὺ ἑτέρα εἴδησις
καὶ δή, σπουδαιοτάτη :
συνέλαβον τὸν ποιητὴ
τὸν Χρῆστο τὸν Δαρλάτη,
ὅστις, ὅταν ἡ ἔμπνευσις
σφοδρῶς τὸν οἰστρηλάτει,
ἄνοιγε κάποιο μαγαζὶ
καὶ τὸ.. ἐλεηλάτει!..

Δὲν συνελήφθη ὡς ποιητής,
ἀλλὰ ὡς λωποδύτης
διότι, ἂν ἡ Ποίησις
τὸν ἤθελε παιδί της,
ὁ ἄλλος του ὅμως ὁ Θεὸς
ὁ κλέπτης ὁ Ἑρμῆς
ἔβαλε καὶ τὸν ἔπιασαν
ἐν πλήρει διαρρήξει,
καὶ τώρα εἰς τὴν φυλακὴ
ἐν θρήνοις καὶ ὀδυρμοῖς,
ὁ Χρῆστος, εἰς τὴν ποίησι
τὸ ἔχει ξαναρίξει..

ΓΙΑΝΝ.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΦΥΛΛΟ
Η "ΕΒΔΟΜΑΣ,,
ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΕΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ
Ἐκλεκτὴ ὕλη—Ἀρτία τυπογραφικὴ ἐμφάνισις
—Καινουργῆ στοιχεῖα.
Ἀριστουργηματικὰ διηγήματα. — Νέον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα. — Ἐνδιαφέρουσαι ἐπικαιρότητες — Ἄγνωστοι ἱστορικαὶ σελίδες.
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ.
ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

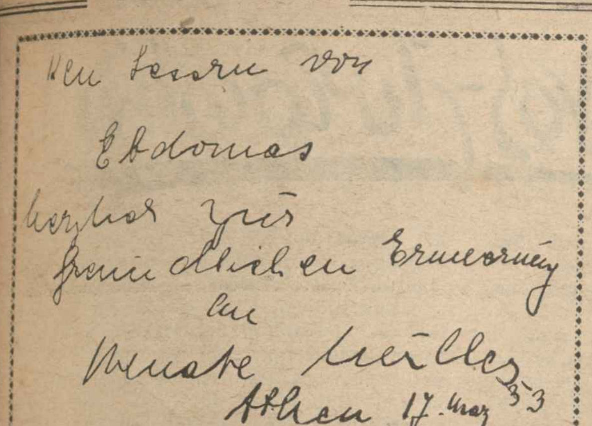

Den Lesern der
Ebdomas
herzlich zur
freundlichen Erinnerung
an
Renate Müller
Athen 17. März 33

Ἕνα αὐτόγραφο τῆς Ρενάτε Μύλλερ πρὸς τὴν «Ἑβδομάδα»: «Στοὺς ἀναγνῶστας τῆς «Ἑβδομάδος», μὲ τὴν καρδιά μου, γιὰ μιὰ φιλικὴ ἀνάμνηση». Ρενάτε Μύλλερ. 17 Μαρτίου 33.

Μιὰ ἄλλη...κινηματογραφικὴ συνέντευξις

Μὲ τὴν Ρενάτε Μύλλερ

Τί μᾶς εἶπε ὁ «ξανθὸς ἀστὴρ» γιὰ τὴν ζωή της καὶ τούς...Ἀθηναίους. - Ἡ πολιορκία τῶν... ἐξ ἐπαγγέλματος θαυμαστῶν. - Ἡ ἐντυπώσεις της, ἡ προτιμήσεις της καὶ ἡ... Γκρέτα Γκάρμπο.

ΤΩΡΑ ποὺ ἡσύχασε κάπως ὁ... σάλος καὶ ἠρέμησαν τὰ πνεύματα ὅπως δήποτε μετὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ ἀναστατώσαντος τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ περίχωρα Βίλλυ Φρίτς, ἴσως νὰ φαίνεται κάπως παράκαιρη ἡ ἀνακίνησις τοῦ ζητήματος καὶ πάλι μὲ τὴν σημερινὴ δημοσίευση τῆς συνεντεύξεως τῆς χαριτωμένης Ρενάτε Μύλλερ.

Ἐν τούτοις δὲν τὸ βρίσκομε καὶ τόσο σωστὸ νὰ γίνῃ ὁ ἐρχομός της ἀντικείμενο προσοχῆς μόνο καὶ μόνο γιατὶ ...ἐρχότανε νὰ πάρῃ τὸν ΒίλλυΦρίτς. Εἶναι ἕνα πλᾶσμα ἀρκετὰ ἀξιοπρόσεχτο καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό της τὸν ἴδιο.

Ἐκτὸς αὐτοῦ τῆς ὀφείλομεν χάριτας καὶ γιὰ λόγους εὐγνωμοσύνης, γιατὶ ἂν δὲν ἐρχόταν ἡ Ρενάτε Μύλλερ στὴν Ἀθήνα, ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι θὰ κάναν ὡρισμένως... χαρακῖρι. Εἶχαν τόσο δεινοπαθήσει ἀπὸ τὸ «σαραντοκτάωρο» τοῦ Βίλλυ Φρίτς, τόσον ὑποφέρει ἀπὸ τὸ ὁμαδικὸ παραλήρημα τοῦ θήλεος πληθυσμοῦ τῆς πρωτευούσης, τόσο ἐξευτελισθῇ ἀπὸ τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἐκμηδένιση ποὺ τοὺς εἶχεν ὑποβάλῃ ἡ γοητεία τοῦ ἀστέρος, ὥστε ὁ ἐρχομὸς τῆς ξανθῆς «ντίβας» τῆς ὀθόνης νὰ θεωρεῖται πλέον ζήτημα... τιμῆς γιὰ τὸν τρωθέντα ἐγωϊσμό τους. Γιατὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν σοβαρῶς ἀποφασισμένοι νὰ τὴν ἐρωτευθοῦν παραφόρως.

—Τί θὰ γινόμαστε καὶ μεῖς τὰ ὡραῖα παιδιὰ ἂν δὲν ἐρχόταν ἡ Ρενάτε; ἀπελογεῖτο τὸ ἴδιο πρωῒ τῆς ἀφίξεώς της, γνωστὸς κοσμικὸς τύπος, στὸ χὼλ τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας».

Κι' ἡ Ρενάτε Μύλλερ ἦρθε. Δυστυχῶς ὅμως ἔμεινε τόσο λίγο στὴν πόλη μας, ὥστε νὰ μὴ μπορέσουν ἔστω καὶ νὰ τὴν ἰδοῦν ὅλοι οἱ θαυμασταί της. Καὶ ἦταν, ὁπωσδήποτε, εὐκολώτερα ὁρατὴ ἀπὸ τὸν ἄρρενα συνάδελφό της. Ἴσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται καὶ στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶναι τόσο «ἔνδοξη» ὅσο αὐτός. Στὴν Ἀθήνα ἦταν ἐλάχιστα γνωστὴ—θὰ μᾶς δοθῇ εὐκαιρία νὰ τὴν θαυμάσουμε κατ' αὐτὰς σὲ μιὰ ὡραία της δημιουργία : «Ὁ ἔρωτας κάνει μόδα», στὸν «Ἀπόλλωνα».

Τὴν συναντήσαμε στὸ ξενοδοχεῖο της, ξαπλωμένη σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, νὰ καπνίζῃ μὲ τὴν ἡσυχία της τὸ τσιγαράκι της. Ἕνα καταξανθο κεφάλι, ἕνα ζευγάρι ἐκφραστικὰ καστανὰ μάτια, γεμᾶτο καὶ καλοφτιαγμένο σῶμα, ἄψογες γάμπες, ὄμορφα περιποιημένα χέρια. Ἰδοὺ σὲ ἐξαιρετικὰ γενικὲς γραμμὲς ἡ Γερμανὶς καλλιτέχνις. Πρώτη ἐντύπωση : Ἡ Ρενάτε Μύλλερ δὲν ἔχει τὴν σαγηνευτικὴ ὀμορφιὰ μιᾶς Μπριγκίτε Χέλμ, τὴν συναρπάζουσα γοητεία μιᾶς Γκάρμπο ἢ μιᾶς Ντήτριχ, τὴν γλύκα καὶ τὴν τσαχπινιὰ μιᾶς Κάτε φον Νάγκε ἢ μιᾶς Μάγδας Σνάϊντερ—ὅπως τοὐλάχιστο ἔχωμε συνηθίσει νὰ τῆς βλέπουμε καὶ αὐτὲς ἐπάνω στὸ ἀπατηλὸ πανὶ τῶν σκοτεινῶν αἰθουσῶν. Δὲν εἶναι ἀπὸ τῆς γυναῖκες ποὺ ἕνα της βλέμμα μπορεῖ νὰ σὲ συναρπάσῃ. Μόλις ὅμως μιλήσει κανεὶς μαζί της, ἀμέσως τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ἡ ξανθὴ «στὰρρ» ἔχει ἕνα δυνατὸ φωνητικὸ μαγνήτη, ἕνα γλυκύτατο ἀξὰν φωνῆς ποὺ σὲ κατακτᾷ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τὰ μάτια της σὲ τραβοῦν μὲ τὴν ἄφωνη εὐγλωττία τους ὅσο κι' ἡ φωνή της. Ἀκόμη κινεῖται μὲ τόση ἁπλότητα καὶ χάρη ποὺ κατακτᾷ ἀμέσως τὴ συμπάθεια. Ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῇ ἐδῶ εἶνε ἡ μεγάλη ἁπλότης ποὺ τὴν διακρίνει. Καμμιὰ ἐπιτήδευση, καμμιὰ ξιπασιά. Εἶναι μιὰ τόσο ἁπλούστατη κοπέλλα, ποὺ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ κανεὶς γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃ πὼς εἶναι μιὰ ἀπὸ τῆς δόξες τῆς Γερμανικῆς ὀθόνης. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου καλοῦνται ἡ διάφορες ἐγχώριες καλλιτέχνιδες τῆς σκηνῆς ποὺ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεφύγουν ἀπὸ τοὺς τέταρτους καὶ πέμπτους ρόλους ἀποκτοῦν ἀξιώσεις Γκρέτας Γκάρμπο καὶ παίρνουν πόζες ποὺ μόνο ἐπὶ τῆς ὀθόνης συγχωροῦνται, νὰ πάρουν μαθήματα ἀπὸ τὴν γερμανίδα καλλιτέχνιδα ποὺ θὰ τῆς ὠφελήσουν ὁπωσδήποτε στὸ στάδιό τους..

Ἡ πιὸ τελευταία φωτογραφία τῆς γοητευτικῆς Ρενάτε Μύλλερ, χαρισμένη ἀπ' τὴν ἴδια στὴν «Ἑβδομάδα». Τὸ σημαδάκι ποὺ διακρίνεται στὸ δεξιὸ μάγουλό της δὲν εἶνε μουντζούρα ἀλλά... μιὰ μικροσκοπικὴ γατούλα, ζωγραφισμένη γιὰ σκέρτσο!

Ἡ δ)νὶς Μύλλερ μᾶς ὑπογράφει μιὰ φωτογραφία της γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα» καὶ γράφει μερικὰ θερμὰ λόγια γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, καὶ συγχρόνως μᾶς λέει τῆς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν ὀλιγόωρη διαμονή της στὴν Ἀθήνα. Εἶναι ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸν οὐρανό μας, ἀπὸ τὴν πόλη, τὴν ἀρχαία καὶ τὴ νέα—ἰδίως μὲ τὴν ἀρχαία. Εἶναι μόλις τρεῖς ὧρες στὴν Ἀθήνα καὶ ἔχει ἤδη ἐκτελέσει τὸ «ἱερὸν καθῆκον» κάθε ξένου ἐπισκέπτου. Ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολη καὶ προσκύνησε τὸν ἱερό της βράχο. Δὲν παρέλειψε, φυσικά, νὰ φωτογραφηθῇ ἀνάμεσα στὴς ἀρχαιότητες καὶ μᾶς δείχνει ἐνθουσιασμένη ἀρκετὲς ὄμορφες πόζες της.

—Στὴς 6 τὸ ἀπόγευμα φεύγω, δυστυχῶς, μᾶς λέει μὲ πραγματικὴ λύπη. Γιατὶ θἄθελα νὰ μείνω περισσότερο νὰ μπορέσω νὰ γνωρίσω καλλίτερα καὶ τὴν Ἀθήνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους.

—Φροϋλάϊν Μύλλερ, ὁ κ. Φρὶτς ἐξεδήλωσε τὸ θαυμασμό του γιὰ τὴς Ἀθηναῖες. Ἔχετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια γνώμη γιὰ τούς... Ἀθηναίους ;

Ἡ ξανθὴ ξένη μας προσπαθεῖ νὰ μὴν ἐκτεθῇ. Χαμογελᾷ καὶ μᾶς ἀπαντᾷ :

—Ὦ, μὰ ἔχω δυό, τρεῖς ὧρες μονάχα στὴν Ἀθήνα... Πιστέψτε με πὼς δὲν μοῦ δόθηκεν ἀκόμα καιρός.. Ἂς μὴν ἀπογοητευθοῦν συνεπῶς οἱ Ἀθηναῖοι κατακτηταί. Ἡ δ)ὶς Μύλλερ θὰ εἶχε κάθε διάθεση νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἀναντιρρήτως θαυμαστὰ προσόντα τους ἂν διέθετε τὸν κατάλληλο χρόνο γι' αὐτό. Καὶ θέλουμε νὰ ἐλπίσουμε πὼς ἕως τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς της θὰ τῆς δόθηκε αὐτὴ ἡ εὐκαιρία...

* * *

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑποβάλλονται διάφορες κατάλληλες ἀλλὰ καί.. ἀκατάλληλες ἐρωτήσεις. Ἔτσι μποροῦμε νὰ πληροφορήσουμε τοὺς ἀδηφάγους κινηματογραφοφίλους ὅτι ἡ Ρενάτε Μύλλερ μπορεῖ νὰ γυρίζῃ σὲ τρεῖς γλῶσσες—γερμανικά, γαλλικὰ κι' ἐγγλέζικα—ὅτι ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ Ράϊνχαρτ, ὅτι ὀφείλει πολλὰ στὸν λαμπρὸ σκηνοθέτη Σίντσελ καὶ ὅτι μετὰ τὴ «Σαιζὸν στὸ Κάιρο» ποὺ γύρισε μὲ τὸν Βίλλυ Φρίτς θὰ γυρίσῃ στὸ Βερολῖνο τὸ «Βάλτσερ Κρίγκ». Ἐπίσης ὅτι δὲν εἶναι... παντρεμένη—ἀβίζο στοὺς ἀνυπόμονους θαυμαστάς— καὶ ὅτι δὲν τρέφει «εἰδικὲς» συμπάθειες γιὰ ὡρισμένους συναδέλφους της. Τοὺς ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἐκτιμᾷ ἐξ ἴσου ὅλους—ἔχει παίξει ἀρκετὰ φὶλμ μὲ τὸν Γιάννιγκς, τὸν Ἀλεξάντερ κ.ἄ. Γιὰ τὸν μόνο ἀστέρα γιὰ τὸν ὁποῖο μᾶς ἐκφράζει τὸ θαυμασμό της καὶ δηλώνει ὅτι τὸν λατρεύει εἶναι... ἡ Γκρέτα Γκάρμπο—ὥστε, μηδὲν παρεξήγησις...

* * *

Ἡ συνέντευξη μαζί της ἔχει πάρει πιὰ τὴν μορφὴ εὐχάριστης κουβεντούλας. Μόνο ποὺ δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολύ. Γιατὶ ἐνῶ μᾶς ἔχει συναρπάσει ἤδη μὲ τὴν γοητεία της, τὸ σμῆνος τῶν ξεναγῶν της καὶ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος.. θαυμαστῶν, μᾶς τὴν ἀπάγει. Πρόκειται νὰ τὴν κάνουν μιὰ βόλτα μὲ αὐτοκίνητο ἀνὰ τὴν πόλη. Ἡ ξανθὴ γόησσα μᾶς ἐγκαταλείπει. Ἐνῶ φεύγει, μᾶς σφίγγει ἀρκετὰ θερμὰ τὸ χέρι καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ τῆς στείλουμε τὴν «Ἑβδομάδα» στὸ Βερολῖνο.

Καὶ ἡ Ρενάτε Μύλλερ ἔφυγε. Μαζὶ καὶ ὁ Βίλλυ Φρίτς. Σὲ ὅλους ὅσους τὴν πλησίασαν, ὅμως, θὰ μείνῃ ἡ ἀνάμνησις τοῦ περάσματός των. Καὶ ὄχι μόνον σ' αὐτούς. Ἀλλὰ καὶ σ' ὅσους... δὲν τοὺς εἶδαν καὶ δὲν τοὺς πλησίασαν καὶ ποὺ μὲ τὴν μάταια ἀναμονή τους σφυρηλατοῦσαν τὴν δόξα τῶν «ἀστέρων των»...

ΑΛΤΡΟ

Πρωτότυπο
Ἑλληνικό
Διήγημα ὑπό
ΣΥΛΒΙΟΥ

Δολοφόνος-λυτρωτής

— Ἤθελα νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, γιατρέ...

ΠΩΣ μὲ βρίσκεις γιατρὲ σήμερα;

Τὰ μάτια τῆς ἄρρωστης καρφώθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ μὲ ἀνησυχία.

—Μὰ... φυσικὰ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ χθές.. Δὲν θὰ περάση πολὺς καιρὸς καὶ θὰ σὲ δοῦμε πάλι ἔξω, στὴς ἐκδρομὲς, στοὺς χορούς, στὴ ζωή...

Ὁ γιατρὸς — ἕνας συμπαθέστατος μελαχροινὸς νέος μὲ λίγα γκρίζα μαλλιὰ στοὺς κροτάφους, κρατοῦσε ἀκόμα τὸ σφυγμὸ τῆς ἄρρωστης νέας μὲ κάποια ἰδιαίτερη μέριμνα καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια μὲ ξεχωριστὴ στοργή.

Ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, ἀνάμεσα σὲ πολλὰ μαξιλάρια, ἦταν ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Ἕνα μέτωπο ἀπὸ τὸ πιὸ φίνο φίλδισι, δυὸ μάτια κατάμαυρα, στεφανωμένα μὲ μενεξεδένιους ἴσκιους καὶ δυὸ ρόδα πυρετοῦ στὰ χλωμὰ μάγουλα. Τὰ ἄτακτα ὁλόμαυρα μαλλιά της σχημάτιζανε ἕνα βαθὺ φόντο στὸ ἰδανικὸ ἐκεῖνο προσωπάκι, στὸ ὁποῖον ἡ ἀρρώστεια εἶχε προσθέσει, ἀντὶ νὰ τοῦ ἀφαιρέση ὀμορφιά.

Ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ λεπτὰ χείλη της στὴν διαβεβαίωση τοῦ γιατροῦ καὶ μὲ φωνὴ σὰν πονεμένη εἶπε :

—Δὲ θὰ περάση πολὺς καιρὸς γιατρέ; Ἔτσι ; Μὰ πόσος καιρὸς ἄραγε ; Ἐμεῖς ποὺ πλαγιάζομε σ' ἕνα κρεββάτι ἀρρώστειας, μετρᾶμε τὰ δευτερόλεπτα μὲ αἰῶνες... καὶ..

Ὁ βήχας διέκοψε τὴ φρᾶσι της.

Ὁ γιατρὸς μὲ χαμόγελο καλωσύνης τὴν καθησύχασε :

—Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω εἶπε. Ὁ ἄρρωστος εἶναι πάντα ἀνυπόμονος, νευρικός... Ἀλλὰ τί νὰ γίνη;! Πρέπει νὰ περιμένουμε. Τὸ κακὸ ἔρχεται ξαφνικὰ καὶ φεύγει σιγὰ-σιγά. Καὶ ὅταν φύγη, ὅλα θὰ ξεχαστοῦνε, κι' οἱ πόνοι, κι' ἡ ἀγρύπνιες κι' ἡ ἀνησυχίες..

Τὰ χείλη της πῆραν μιὰν ἔκφραση παράπονου.

—Κι' ἡ ἀνησυχίες... μουρμούρισε..

Κύτταξε γύρω της. Ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια ποὺ τὴν νοσήλευε, ὀρθὴ στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ μάτια δακρυσμένα.

—Ἄκουσε Σμαράγδα, τῆς εἶπεν ἡ ἄρρωστη, δὲν μοῦ ἑτοιμάζεις μιὰ ζεστὴ κρέμα...

Ἦταν πρόσχημα γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνη.

Ὅταν ἔκλεισεν ἡ πόρτα κι' ἔμεινε μόνη μὲ τὸ γιατρό, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σιγανὴ καὶ θλιμμένη.

—Ἤθελα νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου γιατρέ, γιατὶ μονάχα ἔτσι, νομίζω πὼς μπορεῖ νὰ γιατρευτῆ κανένας, μόνο σὰν ἐκθέση στὸ γιατρὸ ὅλους τοὺς πόνους του, ὅλες του τὴς ἔννοιες. Ξέρεις καλὰ τὴν τραγωδία τῆς δυστυχισμένης μας οἰκογενείας. Μέσα σὲ ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τέσσερα παιδιὰ, μητέρα πατέρα, ἔμεινα μονάχα ἐγώ. Εἶμαι ἡ τελευταία ἡ νεώτερη, ἐκείνη ποὺ ἤπιε τὸ ποτῆρι τῆς πίκρας ὥς τὸν πάτο. Μιὰ κατάρα, μιὰν ἄπονη ἀρρώστεια, κληρονομικὴ ἴσως τοὺς ἐθέρισε ὅλους σὰν πύρινη ρομφαία. Ἀπὸ πολὺ μικρή, συνήθισα νὰ βλέπω τὸν θάνατο μέσα στὸ σπίτι μας, ποὺ τὸ γνώρισα τόσο εὔθυμο καὶ τόσο χαρούμενο μιὰ φορά. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι' ἔπειτα τ' ἀδέλφια μου μὲ τὴ σειρά του ὁ καθένας ἔγυραν τὸ κεφάλι τους στὸ χῶμα. Ἔμεινα μονάχη μὲ τὴ δυστυχισμένη αὐτὴ Σμαράγδα, ἡ ὁποία ξενύχτησε στὸ νεκρικὸ προσκέφαλο ὅλων, σὰν μητέρα καὶ σὰν ἀδερφὴ καὶ πόνεσε γιὰ τὸ χαμό τους, ἴδια μὲ μένανε. Ἦρθε στιγμὴ γιατρέ μου ποὺ σκεπτόμουνα ἂν δὲν ἦταν προτιμότερο ν' αὐτοκτονήσω παρὰ νὰ καρφωθῶ μονάχη κι' ἔρημη σ' ἕνα κρεββάτι καὶ νὰ περιμένω ἕνα ἀναπόφευκτο τέλος ὅπως ὅλοι οἱ δικοί μου. Μὰ ξαφνικὰ φάνηκε μπροστά μου ὁ Τώνης. Γνωριστήκαμε στὸ Νεκροταφεῖο. Πλάϊ στὸν τάφο τῶν δικῶν μου νεκρῶν ἦταν ὁ τάφος τῆς μητέρας του.

Ἕνα ἀνοιξιάτικο μεσημέρι βρεθήκαμε κι' οἱ δυὸ ἐκεῖ μὲ μιὰν ἀγκαλιὰ λουλούδια. Μὲ πρόσεξε, τὸν κύτταξα. Δὲν χρειάζεται περισσότερο γιὰ δυὸ νέους τῆς ἡλικίας μας...

Ἔβηξε λίγο καὶ στάθηκε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκεντρώση τὴς ἀναμνήσεις της.

—Πέρασαν ἀπὸ τότες δυὸ χρόνια.., δυὸ χρόνια χαρούμενα, εὐτυχισμένα, γεμᾶτα εὐχάριστες στιγμὲς... ὅταν σὲ μιὰ ἐκδρομὴ.. ἕνα βράδυ,.. ἅρπαξα ἕνα κρυολόγημα.. Τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, μιὰ σεληνόφωτη, ζεστὴ βραδυά. κοντὰ στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ Φαλήρου. Αἰσθάνθηκα τὴν πρώτη βελονιὰ στὸ στῆθος. Γύρισα πίσω παγωμένη. Ὁ Τώνης—εἴμαστε πιὰ ἀρραβωνιασμένοι—μήνυσε ἀμέσως γιατρό. Ἐσεῖς ἐλείπατε τότε.

—Ἁπλὸ κρυολόγημα, μᾶς εἶπε..

Καὶ γελάσαμε κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴς ἀνησυχίες μας. Τὴν δεύτερη φορὰ ποὺ εἶδα τὴν ἀρρώστεια κατάματα, ἦταν σ' ἕνα χορό, ἕνα μῆνα κατόπιν. Ἤμουν πολὺ καλὰ ὅταν ἐπήγαμε. Τὸ σπίτι πολὺ φιλικό μας, ἡ παρέα ὅλη δική μας, μιὰ εὔθυμη παρέα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη. Ἤμουν τόσον εὔθυμη. Γελοῦσα, χόρευα, σὰν τρελλή. Ξαφνικὰ, τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν ξεκαρδισμένη στὰ γέλια γιὰ ἕνα εὔθυμο ἐπεισόδιο, αἰσθάνθηκα κάτι ν' ἀνεβαίνη στὰ χείλη μου, κάτι θερμό, ὑγρό, ἁλμυρό. Ἦταν αἷμα....

Ἀπὸ τότες δὲν μπόρεσα ν' ἀναλάβω. Θυμᾶστε ποὺ σὲ μηνύσαμε γιατρέ μου τὸ ἴδιο βράδυ..

Ἅπλωσε τὸ χέρι της στὸ πλαϊνὸ μικρὸ ἔπιπλο καὶ πῆρε ἕνα ποτῆρι πορτοκαλάδα κι' ἔβρεξε λίγο τὰ χείλη της.

Ὁ γιατρὸς σηκώθηκε.

—Τὰ ἄλλα τὰ ξέρω ὅλα, μὴν κουράζεσαι, εἶπε μὲ τόνο πατρικό. Τώρα εἶσαι πολὺ-καλὰ καὶ σὲ λίγο θὰ εἶσαι καλλίτερα.. Μονάχα μὴν τὰ σκέπτεσαι. Περασμένα, ξεχασμένα...

Κι' ἔσφιξε τὸ χέρι της μὲ συμπάθεια.

Ἡ Νάση ἅπλωσε καὶ τὰ δυό της χέρια ἱκετευτικά.

—Δὲν ἐτελείωσα γιατρέ μου, θέλω νὰ μ' ἀκούσης. Δὲν εἶπα ἀκόμα ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἄρχισα ἀπὸ τὸν πρόλογο.

Ὁ νέος ἐκάθησε καὶ πάλι στὸ κάθισμά του καὶ τὴν παρετήρησε ἀνήσυχα.

—Τότε λέγε, ἀλλὰ σύντομα. Εἴπαμε πὼς δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι.

Χαμογέλασε πικρά.

—Ἡ ἐξομολόγησή μου αὐτὴ δὲν μὲ κουράζει. Ἀπ' ἐναντίας μὲ ξαλαφρώνει. Πρέπει νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ μέσα μου τὸ μυστικὸ σαράκι ποὺ μὲ τρώει. Καὶ σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ τὸ πῶ γιατρέ μου παρὰ σὲ σένανε, ποὺ ἦ γιὰ μένα ὥς σήμερα τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς λοῦ ἀδελφοῦ. Ἄκουσέ με προσεχτικὰ μου, καὶ ἀπάντησέ μου ψυχρά, πές μου τ λήθεια, ὅσο πικρή, ὅσο σκληρὴ κι' ἂν αὐτή. Βρίσκεις πὼς θὰ γίνω καλὰ ἢ τὸ μάκι ποὺ εἶναι κρυμμένο μέσα στὸ οἰκογ κό μου αἷμα θὰ μὲ στείλη κι' ἐμένα ἐκεῖ ἔστειλε ὅλους τοὺς δικούς μου;

Κατάπιε ἕνα λυγμό, γιὰ νὰ μὴν πρ τὴν συγκίνησή της κι' ἔπειτα εἶπε :

—Δὲν λογαριάζω τὴ ζωή, δὲν μὲ μέλ μένανε γιατρέ... Εἶναι κι' ὁ Τώνης. Μὲ σιάζει, μὲ χαϊδεύει, μὲ περιποιεῖται, ἔρ ται συχνὰ ἐδῶ, μέσα στὴ μολυσμένη ἀ σφαιρα καὶ φοβοῦμαι γιὰ κεῖνον. Εἶναι νὰ πληρώσω τὴς περιποιήσεις του καὶ τὴ γάπη του μὲ τὸ μόλυσμα μιᾶς ἀγιάτρ ἀρρώστειας ; Ἔπειτα συμβαίνει καὶ κάτι λο μέσα μου. Ἀναρωτιέμαι κάθε ὥρα, στιγμή. Θὰ γίνω καλά ; καὶ πότε ; Π καιρὸ ἀκόμα θὰ εἶμαι καρφωμένη σ' αὐ κρεββάτι ; Καὶ ὁσοδήποτε κι' ἂν μὲ λατρ γιατρέ, ὅσο μεγάλη κι' ἂν εἶναι ἡ ἀγάπη γιὰ μένανε, δὲν θὰ τὸν κουράση ἡ μονοτ τοῦ νοσοκομειακοῦ περιβάλλοντος, ἡ μυρ τῶν γιατρικῶν, ἡ χλωμή μου ὄψη; Αὐτὸς νέος, ὡραῖος, γεμᾶτος ζωὴ καὶ ὑγεία. ἐργασία του, στὸ καφενεῖο, στὸ δρόμο, περιστοιχίζουνε τόσοι πειρασμοί.. Ἂν ἡ κ τάστασή μου αὐτὴ κρατήση πέντε, δέκα νες ἀκόμα, θὰ μπορέση νὰ κρατηθῆ π στὴν ἀγάπη μιᾶς ἀρρωστημένης νέας ; αὐτὸ θέλω νὰ τὰ ξέρω ὅλα ἀπὸ τώρα, τρέ ! Πόσον καιρὸ θὰ εἶμαι ἀκόμα καρφω νη σ' αὐτὸ τὸ κρεββάτι ; Μέσα στὴν κό αὐτὴ τοῦ πόνου, ὅ,τι μοῦ ἔμεινε ἀκόμα φω νό, ὄμορφο, πολύτιμο, εἶνε ἡ ἀγάπη του τρέ. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὴν χάσω κι' αὐτ πρέπει νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω πρὶν τὸ μά νὰ πεθάνω μὲ τὴν ὄμορφη σκέψη πὼς μ' ἀγαπᾶ, πὼς ἐμένα μονάχα ἀγαπᾶ...

Ὁ βήχας τὴν συγκλόνισε ὅλη. Τὰ μά της ὑγρά, καρφώθηκαν σὰν δυὸ μαῦρα ἐ τηματικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ νέου γιατροῦ, ὁποῖος εἶχε χαμηλώσει στὸ πάτωμα τὰ του, γιὰ νὰ μὴν διαβάση τὴν συγκίνηση τὸν ἔπνιγε. Ἔπιασε τὰ χέρια της καὶ τῆς πε μὲ φωνὴ ὑποβλητικὴ καὶ ἤρεμη :

—Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ γίνης λὰ καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα. Ὅλες ἡ μαῦρες σκέψεις σου εἶναι ἕνα συνηθ παραλήρημα τοῦ μικροῦ πυρετοῦ σου. Ὁ νης σὲ λατρεύει καὶ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ραστῆ ἀπὸ τὴν χαριτωμένη συντροφιά Ἕνα πρᾶγμα μονάχα σοῦ συνιστῶ, εὐθυμία, λίγες σκέψεις καὶ σὲ λίγες μέρες εἶσαι στὸ πόδι... Σύμφωνοι ;

Τὰ μάτια τῆς Νάσης πλημμύρισαν ἀπὸ κρυα. Πῆρε τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ καὶ ξε δυνατά :

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ εἶπε, εἶμαι εὐτυχισμένη...

Ἡ Σμαράγδα ἔφθασε μὲ τὴν κρέμα γιατρὸς ἔφυγε. Ἐπῆρε τὴν κρέμα της κι' πειτα ζήτησε ἕναν καθρέφτη καὶ τὴν κασ να της μὲ τὰ κοσμητικά. Ἔβρεξε τὸ πρόσ πό της μὲ λίγη κολώνια, πῆρε τὴν πού καὶ τὸ κρεγιόν, χρωμάτισε τὰ χείλη της ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της εἶπε ὑπηρέτρια :

—Σμαράγδα, δόσε μου τὴ λευκή μου νὰ ρίξω στὴν πλάτη μου, ἔτσι, τώρα βοή με νὰ καθήσω καλλίτερα.

Ἐκάθησε, τυλίχτηκε μέσα στὸ λευκὸ νινο παλτό, κάρφωσε ἕνα τριαντάφυλλο στῆθος της καὶ χαμογέλασε ἀπὸ εὐχαρίστ

—Ὅπου νἆναι θὰ φανῆ ὁ Τώνης. νὰ μὲ δῆ ἔτσι καθισμένη, λουσαρισμένη, φη. Τράβηξε τὸ παραπέτασμα νὰ μπῆ πολὺς ἥλιος μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἔκανε σὰν μικρὸ παιδί.

Ἡ καλὴ γρηοῦλα ἐτακτοποιοῦσε τὸ δω τιο μὲ μαραμμένο χαμόγελο, σὰν μοῖρα ξέρει νὰ περιμένη τὸ πεπρωμένο μ' ἐγκαρ ρηση καὶ θλίψη.

Πέρασε μιὰν ὥρα καὶ ὁ Τώνης δὲν φά

—Δὲ σοῦ φαίνεται παράξενο καὶ σένα Σμαράγδα νὰ μὴ φανῆ ἀκόμα ὁ Τώνης ;

Ἡ ὑπηρέτρια κούνησε τὸ κεφάλι.

—Μπᾶ ! εἶπε. Θὰ εἶχε καμμιὰ βιαστικὴ δουλειά. Τὸ βράδυ θὰ περάση.

—Μὰ εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ δὲν ἔρχεται τὸ μεσημέρι. Ὥς σήμερα δὲν ἔλειψε ποτές. Νὰ μὴν ἀρρώστησε ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ἕνας μικρὸς μ' ἕνα σημείωμα. Ὁ ἀγαπημένος της τῆς ἔγραφε ὅτι εἶχε ἔκτακτη ἐργασία στὴν Τράπεζα κι' ἀναγκάσθηκε νὰ μείνη.

—Εἶδες Σμαράγδα, μοῦ ἔγραψε γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσω. Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου..

Φιλοῦσε τὸ χαρτὶ σὰν τρελλή.

—Κρίμα στὴν ἑτοιμασία μου. Πᾶρε τὴν γοῦνα, τράβηξε τὰ προσκέφαλα. Θὰ πέσω λιγάκι νὰ κοιμηθῶ.. Ἔτσι τὸ βράδυ θὰ μὲ βρῆ καλά, καλά....

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Τώνης εἶχε ἰσοζύγιο νὰ κλείση στὴν Τράπεζα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἔλθη στὴν μεσημεριανή του ἐπίσκεψη.

Ἡ Νάση τὸ δέχτηκε μὲ ἐγκαρτέρηση καὶ πεποίθηση στὴν εἰλικρίνειά του. Τὸ βράδυ ἦταν πάντα τακτικός. Τῆς ἔφερνε λουλούδια, γλυκά, κι' ἐκεῖ πλάϊ στὸ κρεββάτι της καθισμένος τὴν ἄκουε νὰ πλέκη τὸ ἐγκώμιο τῆς θυσίας του.

Ὁ γιατρὸς—σὰν πιστὸς φίλος—δὲν ἔλειψε μέρα ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της. Ἦταν ἕνας περίεργος νέος. Πολὺ μορφωμένος, μὲ ἐξαιρετικὰ ριζοσπαστικὲς ἀρχές. εἶχε κάνει τὴς σπουδές του στὴ Γερμανία καὶ ἐλογαριάζετο ὡς καλὸς ἐπιστήμων, ἀλλὰ πολὺ ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος.

Ἕνα μεσημέρι, καθὼς ἔκανε τὸν τακτικό του περίπατο στὴ λιακάδα τοῦ Κήπου, ἄκουσε μιὰ γνωστὴ φωνὴ νὰ λέη μὲ γέλιο :

—Μὰ ἀγαπημένη μου.. ζηλεύεις μιὰν ἄρρωστη ; Μὴ συγχέεις τὸν οἶκτο μὲ τὴν ἀγάπη, σὲ παρακαλῶ...

Πλάϊ του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνώματα τῶν ροδοδαφνῶν περνοῦσε ἕνα ζευγαράκι χειροπιασμένο. Ἦταν ὁ Τώνης μὲ μιὰ ξανθὴ νέα ὅλη δροσιὰ καὶ νειᾶτα.

Ὁ γιατρὸς ἀγανάκτησε. Τραβήχτηκε ἀπότομα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ παρακολουθοῦσε τὰ γάδια τῶν δύο ἐρωτευμένων ἕως ὅτου χάθηκαν στὸ βάθος τῆς δενδροστοιχίας.

Κάθησε σ' ἕνα μπαγκάκι τοῦ Κήπου ἀηδιασμένος. Τὸ δρᾶμα τῆς Νάσης πέρασε μπροστὰ στὰ μάτια του. Ἤξερε πὼς ἡ ἀρρώστεια της ἦταν ἀθεράπευτη, ἤξερε πὼς λίγο καιρὸ εἶχε ἀκόμη ζωή, κι' ἔβλεπε φανερὰ σήμερα πὼς ἦταν καταδικασμένη στὴς στερνές της ὧρες νὰ πιῆ τὸ φαρμάκι τοῦ πόνου. Ἡ καρδιά του σφίχτηκε ἀπὸ ἕνα κρύο σιδερένιο χέρι.

—Καϋμένο παιδί ! ψιθύρισε..

Ἔπειτα σηκώθηκε ἀπότομα κι' ἐξακολούθησε τὸν περίπατό του.

Χωρὶς νὰ καταλάβη πῶς, βρέθηκε μπροστὰ στὸ σπῆτι τῆς Νάσης μετὰ λίγη ὥρα. Ἀνέβηκε μηχανικὰ τὰ σκαλοπάτια. Ζητοῦσε μιὰ πρόφαση νὰ δικαιολογήση τὴ δεύτερη ἐπίσκεψή του τὴν ἴδια μέρα.

—Ὁ γιατρός ! εἶπεν ἡ Σμαράγδα σὰν τρομαγμένη..

—Ξέχασα τὸ θερμόμετρό μου ἐδῶ, εἶπε, καί....

Ἡ Νάση διάβαζε τὴν ἐφημερίδα. Τὸν ὑποδέχτηκε μὲ πολλὴ χαρά.

—Ὤ ! τί καλὰ ποὺ τὸ ξεχάσατε γιατρέ μου ! Ἔτσι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ξαναδοῦμε... Τὴν ἡμέρα δὲν ἔρχεται κανένας τώρα καὶ περνῶ τόσο μονότονα...

—Ὁ Τώνης ;

—Ἔχουν ἰσοζύγιο γιατρέ μου, καὶ μένει καὶ τὰ μεσημέρια μέσα στὴν Τράπεζα. Ἕνα μῆνα τώρα στερήθηκα τὴς μεσημεριανές του ἐπισκέψεις.... Τί νὰ γίνη ; Μιὰ μέρα θὰ τελειώση κι' ἡ ἱστορία τοῦ ἰσοζυγίου...

—Μὰ φυσικά..

Τὴν πρόσεξε πολύ. Ἦταν πολὺ πιὸ χλωμὴ καὶ πιὸ καταβεβλημένη..

—Καὶ δὲν ἔρχεται λοιπὸν κανένας ἄλλος τὴν ἡμέρα :

—Ποιὸς νἄρθῆ γιατρέ μου ; Ἡ φίλες μου φοβοῦνται τὴν ἀρρώστεια...

Καὶ μὲ χαμόγελο πικρό :

—Δὲν εἶναι ὅλοι καλοὶ σὰν ἐσᾶς καὶ σὰν τὸν Τώνη...

Ἕνα ρῖγος πέρασε στὴν σπονδυλικὴ στήλη τοῦ νέου. Θυμήθηκε τὴν σκηνὴ τοῦ Κήπου. Θυμήθηκε τὴς πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔδωκαν σχετικὰ μὲ τοὺς ἔρωτές του μὲ τὴν ξανθὴ δακτυλογράφο.

—Καλλίτερα ποὺ δὲν σ' ἐνοχλοῦν μ' ἐπισκέψεις. Θὰ σὲ κούραζαν.

Φοβότανε τὴν ἀδιακρισία τῶν ἀνθρώπων. Ἕνας ὑπαινιγμὸς θὰ φαρμάκωνε τὴς λίγες μέρες ποὺ θὰ τῆς πόμεναν.

Ἡ Σμαράγδα πλησίασε :

—Γιατρέ μου ἔψαξα παντοῦ, τὸ θερμόμετρό σας δὲν εἶν' ἐδῶ..

—Καλά, καλὰ δὲν πειράζει, κάπου ἀλλοῦ θὰ τὸ ξέχασα..

Τὸ ἴδιο βράδυ παίζοντας μπιλλιάρδο στὴ λέσχη μὲ τὸν ἀρχισυντάχτη μιᾶς πρωϊνῆς ἐφημερίδος, ἔμαθε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα ἐδημοσιεύετο ἡ ἀγγελία τῶν ἀρραβώνων τοῦ Τώνη μὲ τὴν ξανθὴ φίλην του. Ἡ οἰκογένεια τῆς νέας ἀπαιτοῦσε τὴν δημοσίευσιν καὶ ὁ ἐρωτευμένος ὑπεχώρησε.

Ἔφυγε σὰν τρελλός. Στὸν δρόμο χειρονομοῦσε, παραμιλοῦσε σὰν μεθυσμένος.

Ἡ ἀνθρώπινη ἀναλγησία δὲν εἶνεν ὅρια. Καὶ τώρα ; Τί θὰ γίνη ἡ φτωχὴ Νάση ὅταν τὸ πρωῒ ποὺ ξυπνήση πάρη τὴν ἐφημερίδα στὰ χλωμά της χέρια καὶ διαβάση τὴν καταδίκη της ;

Γνωριστήκαμε τυχαῖα στὸ Νεκροταφεῖο.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔπρεπε ν' ἀποσοβηθῆ μὲ κάθε θυσία. Ἀλλὰ πῶς ν' ἀπαγορεύσης σ' ὅλα τὰ φύλλα νὰ δημοσιεύσουν μιὰν εἴδηση ἐπὶ πληρωμῆ ; Πῶς νὰ ἐξηγήση στὸν ὄχλο τὰ αἰσθήματα ποὺ πλημμυρίσανε τὴν καρδιά του; Ὅλη τὴν νύχτα ἔμεινε ἄγρυπνος σκυμμένος ἐπάνω στὸ γραφεῖο του. Μόλις ξημέρωσε, πῆρε μιὰ μικρὴ θήκη ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα του, πέρασε ἀπὸ ἕνα φαρμακεῖο κι' ἔπειτα χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Νάσης.

Ἡ Σμαράγδα ἔμεινε κατάπληκτη.

—Γιατρέ μου τόσο νωρίς ;

—Θὰ λείψω σήμερα... καὶ φρόντισα νὰ σᾶς ἀνησυχήσω λίγο πιὸ πρωΐ, εἶπε.

Ἦταν πιὸ χλωμὸς ἀπὸ τὴν ἄρρωστη.

—Ἄχ ! γιατρέ ! Τί καλὰ ποὺ ἤλθατε πρωῒ πρωῒ σήμερα ! Εἶχα ἕνα πόνο ἐδῶ ἀριστερά... μὰ εἶμαι εὐτυχισμένη γιατὶ χτὲς ὁ Τώνης μοῦ ἔφερε ἕνα σωρὸ πράγματα. Λουλούδια, γλυκά, αὐτὸ τὸ ἄρωμα... Κι' εἶδα τόσο ὡραῖα ὄνειρα τὴ νύχτα!.. Ἤμουν καλά. ἤμουν νύφη καὶ περπατοῦσα ἕνα μακρὺ ἀνθισμένο μονοπάτι στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ Τώνη...

—Κι' ἔτσι θὰ γίνη μιὰ μέρα... εἶπεν ὁ γιατρός, χλωμὸς σὰν νεκρός.

Τὴν στηθομέτρησε, τὴν θερμομέτρησε κι' ἔπειτα πῆρε τὴ θηκοῦλα του.

—Θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἔνεση δυναμωτική.

—Θὰ πονέσω ;

—Καθόλου... καθόλου.. θὰ σοῦ περάση κι' ὁ πόνος καὶ ὅλα.. καὶ ὅλα..

Τὴν ὥρα ποὺ τῆς ἔκανε τὴν ἔνεση ἡ Σμαράγδα ἔφερε τὴν ἐφημερίδα καὶ τὸ γάλα.

Ὁ γιατρὸς τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ τὴν ἔβαλε μὲ τρόπο στὴν τσέπη του.

Ἡ Νάση ἤπιε τὸ γάλα κι' ἔπειτα τὰ βλέφαρά της ἔκλεισαν σιγά-σιγά.

—Γιατρέ μου νυστάζω ψιθύρισε... Τί καλὰ ποὺ εἶμαι!...

Τὴν ἀκούμπησαν στὸ προσκέφαλι καὶ βγῆκαν ἔξω..

—Μὴν τὴν ἀνησυχήσης εἶπε στὴν ὑπηρέτρια. Ἂν μὲ χρειασθῆτε μὲ φωνάζεις.

Τὰ χείλη του τρέμαγε. Ἔφυγε βιαστικὰ σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε ἕνα ἔγκλημα. Γύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα ἄσκοπα σὲ μέρη ποὺ δὲν πῆγε ποτὲ καὶ ποὺ δὲν ἤλπιζε νὰ συναντήση κανένα γνώριμο. Ὅταν σκοτείνιασε καλὰ ἐπέστρεψε σπίτι του. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα σημείωμα. Τοῦ ἔγραφαν νὰ περάση ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Νάσης. Σὰν ὑπνωτισμένος πῆρε τὸ δρόμο καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Στὰ παράθυρα τῆς ἄρρωστης ψηλὰ, εἶδε φῶς. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα, ἀργά, καὶ μὲ κάποιο δισταγμό. Ἄκουσε ἕνα θρῆνο στὸ διάδρομο. Ἦταν ἡ δυστυχισμένη Σμαράγδα ποὺ ἔκλαιε σπαραχτικά. Μπῆκε μέσα σιωπηλός, παγωμένος, σὰν δικαστὴς ποὺ ἔχει ἐκδώση μιὰ σκληρὴ ἀπόφαση καὶ νομίζει πὼς ἔκανε τὸ καθῆκον του.

Ἡ κάμαρα τῆς ἄρρωστης ἦταν διάπλατα ἀνοιχτή. Στὸ λευκὸ κρεββάτι ἡ Νάση χλωμή, ἀκίνητη εἶχε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἐπάνω στὰ λεπτὰ χείλη της.

Τὸ νεκρό της σῶμα ἦταν σκεπασμένο μὲ μενεξέδες καὶ λευκὰ ζυμπούλια κι' ἐπάνω στὰ σταυρωμένα στὸ στῆθος μαρμαρόλευκα χέρια της, μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἀκουμποῦσε τὸ μελαγχολικό της κεφάλι.

Τὰ γόνατα τοῦ γιατροῦ ἐλύγισαν ἀπὸ θλίψη. Προχώρησε μέσα, καὶ γονατίζοντας μπροστὰ στὴν δυστυχισμένη νεκρὴ ἔκλαψε σὰν μικρὸ παιδί. Ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά του μιὰ λέξη μονάχα ξεχώριζε :

—Ἀγαπημένη μου... ἀγαπημένη μου..

Ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο του. Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ κύτταξε πίσω του. Ἦταν ὁ Τώνης.

Οἱ δυὸ νέοι διεσταύρωσαν τὰ βλέμματά τους σὰν δυὸ μονομάχοι. Ὁ Τώνης μὲ χαμόγελο τοῦ εἶπε :

—Ὥστε γιατρέ.. καὶ σὺ τὴν ἀγαποῦσες;..

Μιὰ ἀστραπὴ μίσους ἔλαμψε μέσα στὴς κόχες τῶν ματιῶν τοῦ γιατροῦ.

—Καὶ ἐγώ ; ρώτησε εἰρωνικά. Μονάχα ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα ὅσο τῆς ἄξιζε... καὶ τοῦ ἔρριξε στὰ πόδια τὸ φύλλο τῆς ἐφημερίδος ποὺ δημοσίευε τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴν ἄλλη.

Ὁ Τώνης χλώμιασε.

—Δὲν φταίω ἐγὼ εἶπε, ἂν δὲν εἶχα τὴν ψυχικὴ δύναμη ν' ἀνθέξω τόσον καιρό. Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν τὴν σκότωσε ἡ εἴδηση τῶν ἀρραβώνων μου ποὺ ἔγινε χωρὶς νὰ τὸ θέλω πάλι.

Ὁ γιατρὸς σήκωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικά :

—Μπορεῖς νὰ ἔχης τὴ συνείδησή σου ἥσυχη. Δὲν ἔμαθε τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, οὔτε πέθανε ἀπ' αὐτή, γιατὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἄφισα νὰ τὴν μάθη. Πρὶν τὴν σκοτώση ἡ γνώση τῆς ἀπιστίας σου, τὴν σκότωσα μονάχος ἐγώ, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Τῆς εἶχαν ἀπομείνη λίγες ὧρες ζωῆς μονάχα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ φύγη πικραμένη, ἀπογοητευμένη, ἀηδιασμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ ἔνεσή μου τὴν ἔστειλε στὸν τάφο μὲ τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας στὰ χείλη..

Κρύος ἱδρὼς ἔβρεξε τὸ μέτωπο τοῦ Τώνη.

—Δολοφονία... ψιθύρισε.

—Πήγαινε νὰ μὲ καταγγείλης.. ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό μας εἶναι ὁ δολοφόνος κα ποιὸς ὁ λυτρωτής. Τώρα φῦγε, ἡ ψυχὴ ποὺ γινότανε θυσία γιὰ τὴν ἀγάπη σου πέταξε μακρυά, ἡ φτωχὴ καρδοῦλα ἔπαυσε πιὰ νὰ χτυπᾶ γιὰ σένα. Σὲ περιμένει κάπου ἀλλοῦ, μιὰ καινούργια ζωντανὴ ἀγάπη... φῦγε, ἄφισέ με μὲ τὴν νεκρική μου φίλη, ἄφισέ με νὰ κηδέψω τὸ πεθαμένο μου ἔρωτα.. πήγαινε.. σὲ παρακαλῶ. πήγαινε...

Σὲ λίγο. μέσα στὸ δωμάτιο τῆς νεκρᾶς, μονάχος ὁ γιατρός, ριχμένος στὸ διβάνι ἔκλαιε σὰν μικρὸ παιδί.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Ὁ διάλογος τῆς Ἑβδομάδος

Ροβέρτου Ἔλλιοτ

Μοντερνισμοί

ΠΡΟΣΩΠΑ : Λάμπερτ, ὁ σύζυγος, Ντόρα, ἡ χωρισμένη του γυναίκα, Λώραϊ, ἡ ἐρωμένη του. Ράϊνολτ, ὁ φίλος του.

I

Τὸ πρωῒ στὸ δικαστήριο.

(Ὁ σύζυγος σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του, ἀφοῦ δέχτηκε τ' ἄπειρα συγχαρητήρια γιὰ τὸ διαζύγιό του).

Λάμπερτ (στενάζει).— Οὔφ ! ἐπὶ τέλους.. τέλειωσε αὐτὴ ἡ κωμωδία..

Λώραϊ (στενάζει).— Ἄχ ναί... Λάμπερτ! τέλειωσε. Καὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ ἔνοχος γιὰ τὸ διαζύγιό σου... Δὲν θὰ βγῶ λίγες μέρες ἔξω. θὰ ντρεπόμουνα πολὺ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς δικαστὰς μὲ συναντοῦσε στὸ δρόμο...

Λάμπερτ.— Βλακεῖες ! Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά τους. Δὲν παίζει κανένα ρόλο μὲ τὸν ἰδιωτικό τους βίο..

Λώραϊ (ἥσυχη). — Ἄχ, ναί, ἔχεις δίκηο.. Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς τί μὲ μέλει τὸ τί θὰ σκεφτοῦν;...

Λάμπερτ.— Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες ! (ἀπὸ μέσα του) Ἀρχίζει νὰ μοῦ χτυπάη στὰ νεῦρα !...

Λώραϊ. — Μὴν κακιώνεις... Εἶπα μιὰ κουταμάρα... (Σιωπὴ γιὰ λίγα λεπτά. Κυττάζει γύρω της. Ξαφνικὰ)... Ἄ ! νὰ ἡ γυναίκα σου—ἡ πρώην.. ἤθελα νὰ πῶ...

(Ἡ Ντόρα βγαίνει μονάχη ἀπὸ τὸ δικαστήριο. Ὄμορφη, ψηλὴ γυναίκα, πολὺ κομψὰ ντυμένη. Σταματάει μπροστὰ στὸν Λάμπερτ. Τὸν κυττάζει μὲ θλίψη).

Ντόρα (βιασμένα).— Ἔρχομαι νὰ σὲ.. νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω. Λοιπὸν ! Λάμπερτ μου! ἄχ παρντόν!—Κύριε Λάμπερτ, ἤθελα νὰ πῶ... (Προσπαθεῖ νὰ κρύψη τὴν ταραχή της). Κύριε!.. ἀντίο!.. (τοῦ δίνει τὸ χέρι.)

Λάμπερτ. — Ὠρεβουὰρ Ντόρα... (τῆς φιλάει τὸ χέρι ἀρκετὴν ὥρα ἐνῶ τὴν κυττάζει κατάματα). Ὠρεβουάρ..

Λώραϊ (φουρκισμένη στὸ δρόμο ἐνῶ γυρίζουν).— Ἦταν ἀνάγκη νὰ τῆς φιλᾶς μισὴ ὥρα τὸ χέρι;.. Εἴσαστε ἢ δὲν εἴσαστε χωρισμένοι;

Λάμπερτ (στέκεται).— **Μὴν τονίζεις** τόσο πολὺ τὴν λέξι «χωρισμένοι» σὲ παρακαλῶ..

Λώραϊ (πειραγμένη).— **Μὲ συγχωρεῖς!** Δὲν ἤθελα νὰ σὲ θίξω...

Λάμπερτ. — Καλά, καλά.. (ἀπότομα) Ἄντε, πᾶμε! (Παῦσι). Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι εἰρωνικά ; Μήπως ντρέπεσαι νὰ περπατᾶς μαζί μου;..

Λώραϊ (τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ὕφος του, μὲ φαινομενικὴν ἀγάπη). — Μὴ μοῦ φωνάζεις ἀπὸ τώρα, καϋμένε.

II

(Τὸ ἄλλο βράδυ σ' ἕνα κοσμικὸ ντάνσιγκ. Ὁ Λάμπερτ κ' ἡ Λώραϊ κάθονται σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴν πίστα. Ἡ Λώραϊ μακιγιάρει τὸ πρόσωπό της κι' ὁ Λάμπερτ παίζει ταμποῦρλο μὲ τὰ χέρια του πάνω στὸ τραπέζι).

Λάμπερτ (σηκώνεται).— Νάτη ! Νάτη!.. Μπᾶ ! μαζὶ μὲ τὸν Ράϊνολτ!... (Τρέχει κοντά τους) Καλησπέρα σας!... (Φιλεῖ τὸ χέρι τῆς Ντόρας). Ἐπιτρέπετε, βέβαια!... Γειά σου Ράϊνολτ!.. Δὲν καθόσαστε μαζί μας; Τὸ τραπέζι μας εἶναι πολὺ ἄδειο γιὰ δύο ἄτομα μόνο.. (Προχωροῦν στὸ μέρος ποὺ κάθεται ἡ Λώραϊ) Νὰ σᾶς συστήσω!... ἡ Λώραϊ.. Χμ—ὄχι.. ναί ! δηλαδὴ... ἡ δεσποινὶς Λώραϊ... ὁ κ. Ράϊνολτ—φίλος μου καὶ ἐδῶ... ἡ ἀγαπημένη μου γυναικούλα ἡ Ντόρα..

Ντόρα (μὲ χάρι).— Δεσποινὶς Λώραϊ χαίρω πολύ. Ἐξ ὄψεως—νομίζω... (γελάει). Ὅσο γιὰ μένα ἤμουν ἄλλοτε ἡ γυναικούλα του... Τώρα ὁ Λάμπ... ὁ κύριος Λάμπερτ... δὲν εἶναι παρὰ ἕνας ἄλλος γνωστὸς ποὺ μᾶς κάλεσε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου Ράϊνολτ νὰ δειπνήσουμε τὸ βράδυ μαζί...

Λώραϊ (μὲ παρθενικὴ κοκκινάδα).—Ἐπίσης, χαίρω!.. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο καταλαβαίνω.. Μάλιστα ! Κάνετε μὲ τὸν κ. Ράϊνολτ ἕνα πείραμα.. Ἂν θὰ μπορέσετε νὰ παντρευτῆτε... Ὡραῖα ! καὶ μεῖς τὸ ἴδιο μὲ τὸ Λάμπερτ!.. Εἴθε λοιπὸν νἄχουμε κ' οἱ τέσσερις τύχη..

Ράϊνολτ (ἔκπληκτος κυττάζοντας τὴν Λώραϊ).— Δεσποινὶς !... ἄν δέν ἀπατῶμαι γνωριζόμεθα.. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχουμε συστηθῆ..

Λώραϊ (τὸν διακόπτει).— Στὸ χορὸ τῆς Ὄπερας βέβαια!... (μὲ ἐξαιρετικὴ χάρι) Μόλις σᾶς ἀντίκρυσα σᾶς θυμήθηκα..

(Ἀρχίζουν νὰ μιλοῦν εὐχαριστημένοι, ὅλο τὸ διάστημα τῶν ὀρεκτικῶν καὶ τῆς σούπας. Στὸ μεταξὺ ὁ Λάμπερτ ἔχει πλησιάσει τὴν καρέκλα του πολὺ κοντὰ στὴν πρώτη γυναίκα του).

—Μὴν τονίζεις τόσο πολὺ τὴν λέξη «χωρισμένοι»..

Ντόρα (ναζιάρικα).— Ἀ ! κατεργάρη... μακρυά. Κάθησε ἥσυχα νὰ μὴ μᾶς δῆ ὁ ἀρραβωνιαστικός μου· ἂν καὶ αὐτὸς εἶναι ἀπορροφημένος στὸ νὰ θαυμάζη τὰ μάτια τῆς μνηστῆς σου ! Καὶ ξέρεις!... ἔχει ψεύτικα ματόκλαδα.. (Τὸ γκαρσόνι φέρνει τὴ δεύτερη μπουκάλα κρασί). Ἔλα!... Λάμπερτ, στὴν ὑγεία μας!.. (Πίνουν καὶ γελοῦν).

Λάμπερτ (ξαφνικὰ).—Δὲ μοῦ λὲς Ντόρα... δὲν καταλαβαίνω γιατὶ χωρίσαμε... Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν τὸ θέλησα ποτέ!...

Ντόρα (κατακόκκινη. Τὰ μάτια της ἀστράφτουν).— Ἀφιλότιμε ! Ψεύτη!.. (σιγώτερα) Σὰν δὲν ντρέπεσαι λίγο!.. (ψιθυριστὰ) Ἔλα!.. δὲ σοῦ κρατῶ κάκια γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Εἶσαι πάντα τόσο ἑλκυστικὸς καὶ σ' ἀγαποῦσα τόσο!..

Λάμπερτ (ἀδειάζει τὸ τρίτο ποτῆρι).— Στὴν ὑγειά σου διαζευγμένη μου! Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ! μὴ μοῦ θυμίζεις τὰ παληά.. Εἶναι τόσο ὡραῖα!...

Ντόρα (Γελάει. Τὸ ἕκτο ποτῆρι). — Τί αἰσθηματικὸς ποὺ εἶσαι σήμερα ! Εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποὺ καταλαβαινόμαστε τόσο καλά.. (Τὸ γκαρσόνι φέρνει τὴν τρίτη μπουκάλα) Περίεργο.. ἔ ;... Ἄ ! νὰ σοῦ πῶ κι ἕνα μυστικό ! (Σκύβει κοντά του) Φορῶ σήμερα τὴς κάλτσες ποὺ μοῦ χάρισες... Τὸ χρῶμα ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο πολύ!.. (ἑλκυστικὰ) Γιὰ κύττα!... (Σηκώνει τὸ μεταξωτό της φόρεμα ἕως τὰ γόνατα).

Λάμπερτ.—Μὰ σὲ παρακαλῶ, τί πρὶν γιὰ μένα... ἐνῶ τώρα (τὰ μάτια τισμένα θαυμάζουν τὰ καλλίγραμμα της) Ντόρα γλυκειά μου! (πλησιάζει της).

Ντόρα (κολακευμένη).— Κατάλαβα ρα σ' ἀρέσω... Καλά.. Μὰ γιὰ πές μου ἡ.. μνηστή σου τόσο ὄμορφα πόδια;... σπαθεῖ νὰ δῆ ἀπαρατήρητη τὰ πόδια τῆς ραϊ).

Λώραϊ (μὲ περιέργεια στὸν Ράϊνολτ) Ὥστε πραγματικὰ μ' ἀγαπήσατε ἐκεῖνο βράδυ στὸ χορὸ ποὺ πρωτοειδωθήκαμε;.. στερα ὅμως.. μὲ ξεχάσατε... μπράβο σας

Ράϊνολτ (μὲ περιπάθεια). — Ὤ ραία μου μάγισσα.. Ἤμουν τρελλὸς γιὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Καὶ μέχρι σήμερα Μοιάζετε μιὰ γοητευτικὴ τσιγγάνα..

Λώραϊ (κάνοντας τὴν πειραγμένη) Σᾶς παρακαλῶ ! μὴν ξεχνᾶτε πὼς.. ἔβλεπε ὁ Λάμπερτ ;...

Ράϊνολτ.— Ὤ ! τί λέτε... Ὅλα τρέπονται στὸν αἰῶνα μας.. Κρίνετε ἀπὸ καλλιτεχνία μας ! Ὑπάρχουν τόσες σχολὲς Νατουραλισταί, Κυβισταί, Ντανταϊσταί, τουρισταί, Ἐξπρεσσιονισταί, Τρελλοί.

Λώραϊ (μὲ ὕφος βασιλίσσης).— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ ἐντελῶς ἥσυχοι εἰρηνισταὶ οὕτως εἰπεῖν!... Σὲ κείνους καὶ ἐγὼ κύριε Ράϊνολτ !..

Ράϊνολτ (τὰ χάνει).— Πολὺ σωστὰ βέβαια!... (ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ πρώτο γυνο ποὺ κρυφομιλάει. Παίρνει πάλι θάρρος Δὲν μοῦ λέτε... σὲ ποιὰ σχολὴ ἀνήκουν οἱ δυό;.. Στὴν ἴδια πάντως, ἀλλὰ ὄχι δική σας!.. Εἶναι ἀδύνατο λοιπὸν νὰ εὐτυχισμένη μὲ τὸν Λάμπερτ ! Ἀδύνατο

Ντόρα (ἐξανίσταται).— Ὄχι ! λὲς αὐτό... Εἴχαμε ὧρες, μέρες, θὰ τοὺς ζήλευε καὶ τὸ πιὸ εὐτυχισμένο ρι... (τῆς πέφτει ἡ πετσέτα μὲ τὴς μίες της) Οὔφ ! αὐτὴ ἡ πετσέτα ὅλο φτει.. (ὁ Λάμπερτ σκύβει νὰ τὴν ἀλλὰ ξεχνιέται καὶ φιλάει τὸ χέρι τῆς ρας).

Λάμπερτ.— Τί ὡραῖο χέρι !

Λώραϊ (εἰρωνικὰ).— Τὸ φαντάζομαι Εἶναι πολὺ ὡραῖο τὸ χέρι τῆς κυρίας.. τε σεῖς κύριε Ράϊνολτ;..

Ράϊνολτ.— Πῶς;... (ἀφηρημένα) ναί! Βέβαια ! Μάλιστα!.. σωστά!.. (Τὸ του ζητάει κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ χέρι Λώραϊ) .

Λάμπερτ (χαρούμενα). — Ἔ Ράϊνολτ δὲν βλέπεις καλὰ μοῦ φαίνεται.. (Μὲ σι εἰρωνείας). Πρόσεξε καὶ λίγο!.. Ἡ ραϊ ἔχει καὶ τὰ δυὸ χέρια της πάνω στὸ πέζι.. μὴν ψάχνεις ἄδικα λοιπόν.

Ράϊνολτ (ξαφνιάζεται).—Πῶς; ναί ! (Ἠλίθια) Λοιπὸν ; Λοιπόν ; τί με τώρα;....

Ντόρα.— Τώρα;.. Ἁπλούστατα ραβωνιαστοῦμε!..

Λώραϊ (σκεπτικὰ).—Δύσκολη περίπτωσις

Λάμπερτ. — Πραγματικά.. πολὺ σκολη !

Ράϊνολτ.— Δύσκολη ; Ναί.. ἴσως (Ξαφνικὰ) Ἄλτ ! Εὕρηκα ! (Παίρνει σοβαρώτατο) Οὔτε παιδιὰ εἴμαστε, οὔτε εἴμαστε, οὔτε καὶ σχολαστικοί ! Ἐπιπόν ! Ἐπειδὴ εἴμαστε ἁπλῶς καὶ μόνον τέρνοι, μοντέρνοι ! τὸ τονίζω.. Θ' με !...

Ντόρα (γελώντας δυνατά). — Ὤ Κατάλαβα.. Εἰς ὑγείαν σας! (Πίνει)

Λώραϊ.— Ναί... μὰ μιὰ στιγμή!.. δὴ ἐγώ..

Ράϊνολτ (τὴν διακόπτει γελώντας) Πάω αὔριο νὰ τυπώσω τὰ «φὲρ πάρ Λάμπερτ καὶ ἡ Ντόρα ξαναπαντρεύονται ἐγὼ παίρνω τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν ἀγαπη μου Λώραϊ..

Λάμπερτ.— Μπᾶ ; Ἐμεῖς;... Ὄχι λέτε πὼς ἐσεῖς θέλετε νὰ παρθῆτε ('Η Ντόρα τοῦ πιάνει τὸ χέρι) Ἀλλὰ λαδὴ ἀφοῦ νομίζετε... (Ἡ Ντόρα τὸν λάζει) Ναί ! Βέβαια... δέχομαι Ντόρα μου!..

Λώραϊ (μὲ ζήλεια).— Ἔτσι ; ἐγὼ !... (Φιλάει τὸν Ράϊνολτ ποὺ δὲν τίποτα καλλίτερο. Ὅλοι γελοῦν γιὰ στιγμές!)

Ράϊνολτ (ξαφνικὰ μὲ φωνὴ στέντορος — Γκαρσόν ! Γκαρσόν ! Φέρε μας δυὸ μπουκάλες σαμπάνια.. μὰ γρήγορα γρήγορα!!....

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΕΛΛΙΟΤ

Μιά παράξενη ὑπόθεσις κατασκοπείας

Τρέβις Λίνκολν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἐκδικηθῆ τὴν Ἀγγλία !

Η ΔΙΚΑΣΙΜΟΣ ἔφθασε. Οἱ δικασταὶ σοβαροὶ μέσα στὴν μαύρη τήβεννό τους, ἀκοῦν μὲ προσοχὴ τὴν ἔκθεση τοῦ ἰατροδικαστοῦ :

–Τὸ θῦμα χτυπήθηκε μὲ περίστροφο 7 χιλιοστομέτρων, ἀκριβῶς στὸ στῆθος καὶ ἐξ ἀποστάσεως δύο περίπου μέτρων.

Ὁ πρόεδρος κάνει νεῦμα στὸν κλητῆρα καὶ τὸν ἰατροδικαστὴ διαδέγεται ἕνα ὡραῖο ξανθὸ κορίτσι, κομψὰ ντυμένο.

–Εἶσθε ἡ μνηστὴ τοῦ κατηγορουμένου ;

—Πάντοτε, κύριε πρόεδρε.

–Πέστε μας λοιπὸν τί ξέρετε σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας Τζὼν Λίνκολν.

Ξαφνικὰ ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὴν θέση του μὲ νευρικότητα ὁ δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως :

—Διαμαρτύρομαι, κύριε πρόεδρε. Εἶναι περιττὴ κάθε κατάθεσις τῆς δίδος, ἐφ' ὅσον ὁ ἀεροπόρος Τζὼν Λίνκολν ἀνεγνώρισε τὸ ἔγκλημά του καὶ ἐπαναλαμβάνει κι' ἐδῶ τὴν ἴδια ὁμολογία.

–Δεκτόν ! εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψη ὁ πρόεδρος.

Τὸ δικαστήριο, σύμφωνα πρὸς τοὺς κειμένους νόμους κατεδίκασε εἰς θάνατον τὸν Τζὼν Λίνκολν. Ὁ ἀγγλικὸς νόμος εἶναι ἀμείλικτος: «Ὅποιος σκοτώση, γιὰ οἱανδήποτε αἰτία, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴ τοῦ ἀπαγχονισμοῦ».

* * *

Ἀλλὰ ποιὸ ἦταν τὸ ἔγκλημα τοῦ Τζὼν Λίνκολν, τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἄγγλου ἀεροπόρου, ὁ ὁποῖος ἀμαύρωσε τὴν δόξα του τόσο ταπεινὰ καὶ πρόστυχα ;

Ἕνας φόνος ! Μιὰ δολοφονία τὴν ὁποία διέπραξε τὸ βράδυ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1925, στὴν συνοικία Λετικόατ Λάϊν, στὸ Λονδῖνο, ὠθούμενος ἀπὸ τὴν ἀνέχεια καὶ τὴν ..πεῖνα ἴσως-ἴσως !

Τὸ βράδυ τῆς δολοφονίας ὁ Τζὼν Λίνκολν ἀφοῦ ἔβαλε ἐνέχυρο καὶ τὸ τελευταῖο πολύτιμο ἀντικείμενο ποὺ τοῦ ἔμενε, ἕνα ἀσημένιο ρολόϊ, γιὰ πέντε πέννες,— γιὰ 14 περίπου δραχμές!—τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῆς μνηστῆς του. Ὡστόσο, ἦταν ἐξαιρετικὰ νευριασμένος. Ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ ποὺ ἔμενε μὲ πέντε ψωροπέννες στὴν τσέπη. Καὶ μάλιστα μιὰ τέτοια βραδυά, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος γιώρταζε.... Πῶς θὰ πήγαινε στὴν μνηστή του μὲ ἄδεια χέρια ;

Τὸν κύκλωσε ἡ ἀπελπισία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως, μιὰ σκέψη ἦρθε στὸ μυαλό τοῦ διασήμου ἀεροπόρου : νὰ κλέψη !

Μπροστά του βρισκόταν ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα ἀρχοντόσπιτα τοῦ Λονδίνου. Ἂν ἔμπαινε, ὅλο καὶ κάτι θὰ εὕρισκε. Δίχως χρονοτριβὴ δρασκέλισε τὸν χαμηλὸ τοῖχο ποὺ τὸ περιέβαλλε. Ἀπ' τὴν κουζίνα μπῆκε στὸ ἰσόγειο. Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς ἠλεκτρικῆς λυχνίας ποὺ πάντα ἔφερε μαζί του, ἄρχισε νὰ παραβιάζη ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ συρτάρια. Δουλειὰ πολὺ κοπιαστικὴ ὅταν κανεὶς δὲν εἶναι συνηθισμένος..

Ξαφνικά, ἀνάβουν ὅλα τὰ φῶτα. Εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης ποὺ γυρίζει ἀνύποπτος, καὶ βρίσκεται φάτσα-φάτσα μὲ τὸν ἀπροσκάλεστο ἐπισκέπτη, τοῦ ὁποίου ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τοὺς σκοπούς.

Ἀλλὰ ὁ Τζὼν Λίνκολν δὲν χάνει καιρὸ : νομίζει ὅτι βρίσκεται ἀκόμη στὸν πόλεμο: βγάζει τὸ περίστροφό του καὶ τραβᾶ...

* * *

Τὴν ἐπομένη τῆς δίκης, στὴς 6 τὸ πρωΐ, στὸ φρούριο τῶν φυλακῶν Σέπτον Μαλὲ, ὑψώθηκε ἡ συμβολικὴ μαύρη σημαία. Στὴς 7, ὁ ἁρμόδιος γιατρὸς ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ Τζὼν Λίνκολν γιὰ νὰ διαπιστώση τὸν θάνατό του :

—Ὅλα τελείωσαν, εἶπε.

Καὶ ὑπέγραψε τὴν ἄδεια τῆς ταφῆς του.

Ὡστόσο, μὲ τὸν θάνατο τοῦ Τζὼν Λίνκολν ὅλα ἄρχιζαν. Καὶ εἰδικῶς γιὰ τὴν Βρεττανικὴ αὐτοκρατορία, ἄρχιζε μιὰ περίοδος πολὺ ἐπικίνδυνη, ποὺ ἀπειλοῦσε αὐτὴ τὴν ἀσφάλεια τοῦ πανισχύρου κράτους..

Λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἕνας πατέρας εἶχε ὁρκισθῆ νὰ ἐκδικηθῆ μὲ τὸν χειρότερο τρόπο τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ του. Κι' ὁ ὅρκος αὐτὸς γινόταν ἀκόμη τρομερώτερος γιατὶ ὁ ἐκδικητικὸς αὐτὸς πατέρας ἐδήλωσε πὼς ἡ ἐκδίκησίς του θὰ ἐπεξετείνετο κατὰ παντὸς ἀνθρώπου φέροντος τὴν ἀγγλικὴ ἰθαγένεια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Τζών. Τὸ ὄνομά του ; Τρέβις Λίνκολν στὴν Ἀγγλία.

Τὸ φάσμα τοῦ Τρέβις Λίνκολν ὑψώνεται ἀπειλητικὸ πάνω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Κίνας καὶ τὴς παγόδες τῶν Βουδδιστῶν, διψασμένο ἐκδίκηση γιὰ τὸν φόνο τοῦ υἱοῦ του.

Στὴν Περσία ὅμως, στὰς Ἰνδίας, στὴν Κίνα, στὸ Ἀφγανιστάν, στὴν φυλὴ τῶν Λαμὰς καὶ σ' ὅλη τὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὅπου ἡ θρησκευτικὴ ἐπιρροή του εἶναι τρομερὴ καὶ ἀκαταγώνιστη, ἦταν γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Σάο-Κούγκ.

Γιατὶ ὁ Τρέβις Λίνκολν εἶναι ὁ πιὸ μυστηριώδης καὶ αἰνιγματικὸς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας. Ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν ὀνομάτων, ἔχει καὶ ἄλλα.. τριάντα, καὶ πρεσβεύει τοὐλάχιστον... τρεῖς θρησκεῖες !

Ἡ ἱστορία τοῦ παράξενου αὐτοῦ πατέρα ποὺ ἀπεφάσισε ν' ἀφιερώση τὴν ζωή του στὴν ἐκδίκηση τοῦ χαμοῦ τοῦ παιδιοῦ του εἶναι πολὺ περίεργη :

Ἀπὸ τὸ 1909, ὡς μέλος τῆς περιφήμου μυστικῆς ἀγγλικῆς ὀργανώσεως κατασκοπείας «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», ὁ Τρέβις ταξίδευσε στὴν Κίνα, στὰς Ἰνδίας, στὴν Περσία καὶ στὸν Καναδᾶ ! Πέντε ὁλόκληρα χρόνια ὑπηρέτησε πιστὰ τὴν ὀργάνωση στὴν ὁποία ἀνῆκε καὶ τῆς ὁποίας μελέτησε καταλεπτῶς τὸν μυστικὸ σφυγμό. Τὸ 1914 ὁ Τρέβις προδίδει τὴν ὀργάνωσή του καὶ προσφέρει τὴς ὑπηρεσίες του σὲ μιὰν ἄλλη ὀργάνωση κατασκοπείας—γερμανικὴ αὐτὴ τὴ φορὰ—ποὺ διατελεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ συνταγματάρχου Νικολάϊ. Ὡς μέλος τῆς νέας αὐτῆς ὀργανώσεως προετοιμάζει ἕνα σχέδιο ποὺ πρόκειται νὰ σταματήση τὴν ἐπικοινωνία τῆς Ἀγγλίας μὲ τὴν Ἀνατολή : Θὰ κατεβύθιζε ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ πλοῖο, γεμᾶτο τσιμέντο, μέσα στὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ. Ἀλλὰ προδίδεται ἀπὸ δυὸ μέλη τῆς γαλλικῆς ἀντικατασκοπείας καὶ ἀναγκάζεται νὰ φύγη γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ προετοιμάζει τὴν ἐπάνοδό του στὸ... Λονδῖνο. Ζητεῖ ἀπὸ τὴν «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» νὰ τοῦ συγχωρεθῆ ἡ προδοσία ποὺ ἔκανε ἐπ' ἀνταλλαγῆ [illegible] σπουδαίων πολιτικῶν ἐγγράφων τῆς [illegible]. Συλλαμβάνεται ὅμως ἀπ' τὴν Ἀμερικανικὴ ἀστυνομία καὶ καταδικάζεται —ἐλλείψει ἐνοχοποιητικῶν στοιχείων—σὲ τριῶν μόνο ἐτῶν φυλάκιση. Ἀργότερα, ὕστερ' ἀπὸ ἀναρίθμητες περιπέτειες τὸν βρίσκουμε παρὰ τὸ πλευρὸ τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Λούντεντορφ, στὴν Γερμανία.

Ξαφνικὰ, παύει νὰ γίνεται κάθε λόγος γι' αὐτόν. Ὁ παληὸς τυχοδιώκτης, ὁ τρομερὸς κατάσκοπος, τὸ φόβητρο τῆς Εὐρώπης παύει νὰ ὑφίσταται.

Ὁ Τρέβις ἀποτραβιέται σ' ἕνα ἀπόμερο ναὸ τοῦ Βούδδα, στὴν Κεϋλάνη, ὅπου χρίζεται μοναχὸς βουδδιστὴς καὶ περνᾶ τὴς μέρες του ἐν προσευχῆ καὶ νηστεία.. Ἡ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις», ποὺ τὸν παρακολουθεῖ παντοῦ, στέλνει ἕναν ἔμπιστό της στὴν Κεϋλάνη, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει μὲ τὴν βεβαίωση πὼς ὁ Τρέβις ἔχει ἀπαρνηθῆ πιὰ τὰ ἐγκόσμια καὶ ζῆ ἀποτραβηγμένος. Ἔχει ἀλλάξει καὶ τ' ὄνομά του. Ὅλοι ἐκεῖ κάτω τὸν ξέρουν πιὰ ὡς Σάο-Κούγκ!

Ἔτσι, ἡ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» ἀπεφάσισε —πολὺ κακῶς ποιοῦσα—νὰ τὸν ξεγάση.

Ὁ δαιμόνιος Τρέβις ὡστόσο ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του τὸ 1926, μόλις ἔμαθε πὼς κινδυνεύει τὸ κεφάλι τοῦ γυιοῦ του.

Τὴν 20 Φεβρουαρίου 1926 ἔφθανε ἕνα τηλεγράφημα, συντεταγμένο σὲ αὐστηρὸ καὶ διατακτικὸ ὕφος, στὸ «Ἀνακριτικὸ γραφεῖο ἐγκλημάτων» τοῦ Λονδίνου. Ἔφερε τὴν ὑπογραφή : Τ. Λ. καὶ ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«Παράκλησις ἀναβληθῆ ἐκτέλεσις μέχρι ἀφίξεώς μου».

Τὸ ἴδιο τηλεγράφημα ἔλαβαν τὴν ἴδια μέρα τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων, ὁ βασιλεύς, κι' ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας !

Τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιὰ μυστικὴ συνεδρία τοῦ «Χὸμ Ὄφις», ἀπεφασίζετο ὅπως ἀφεθῆ ἡ δικαιοσύνη νὰ ἐκτελέση τὸ καθῆκον της.

Κι' ἔτσι ὁ Τζὼν Λίνκολν, ὁ γυιὸς τοῦ μοναχοῦ κατασκόπου καταδικαζόταν σὲ θάνατο !

Ὁ Τρέβις ἀφίνει τὴν μοναξιά του καὶ ἕνα πρωῒ ἀποβιβάζεται στὴν Μασσαλία, ὅπου τοῦ ἐπιβεβαιώνουν τὸ «ἀπίστευτο» γεγονός.

Ἡ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» ἔπαιρνε τὴν ρεβάνς της, ἀφίνοντας νὰ θανατωθῆ ὁ γυιός ἑνὸς μέλους της ποὺ τὴν εἶχε προδώσει.

Ἀλλὰ ὁ Τρέβις εἶναι σκυλὶ στὴν ἐκδίκησή του :

—Κάθε ἄγγλος ποὺ θὰ συναντῶ στὸν δρόμο μου θὰ πληρώνη μὲ τὸ κεφάλι του τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου. Δὲν φοβᾶμαι κανένα ! Ἔχω μὲ τὸ μέρος μου ὁλόκληρη τὴν Ἀνατολή. Ἡ ἐπιρροὴ καὶ ἡ ἰσχύς μου εἶναι ἀφαντάστως τρομερές. Θὰ καταδιώξω παντοῦ τὴν 'Αγγλία. Θὰ τὴν κυνηγήσω ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τῆς 'Ανατολῆς ὅπου ἐπέβαλε τὴν ἰσχύ της καὶ τὸ μῖσος μου δὲν θὰ σβύση παρὰ μόνο μαζὶ μὲ μένα !

Καὶ ἡ ἀπειλές του δὲν ἔμειναν ἁπλᾶ λόγια. 'Ο Τρέβις μὲ τὰ ἀδιάκοπα κηρύγματά του στοὺς διαφόρους ναοὺς καὶ τὰ μοναστήρια τοῦ Βούδδα, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔκτισε αὐτός, κατώρθωσε νὰ ποτίση τὶς καρδιὲς τῶν κινέζων μὲ τὸ μῖσος κατὰ τῆς 'Αγγλίας, ἡ ὁποία θησαύριζε εἰς βάρος των. Χιλιάδες πιστῶν καθημερινῶς ἐδήλωναν ὑποταγὴ σ' αὐτὸν καὶ ὡρκιζόντανε αἰώνιο μῖσος κατὰ τῆς 'Αγγλίας, προφέροντας μὲ ἀγανάκτηση τὸ σύνθημα τοῦ Τρέβις : «Οἱ ἄγγλοι στὴ θάλασσα!»

Μέσα σὲ τρεῖς μῆνες ὁ Λίνκολν ἀναστατώνει τὸ πᾶν. Κατορθώνει νὰ ἐξεγείρη τοὺς ὑπηκόους τοῦ 'Αφγανιστὰν κατὰ τῆς 'Αγγλικῆς κυριαρχίας προσφέροντάς τους ὅπλα καὶ χρήματα. Κατηγορεῖ ὡς ἀγγλόφιλο τὸν 'Αμανουλλὰχ, καὶ τὸν ἐξαναγκάζει νὰ ἐγκαταλείψη τὸν θρόνο του.

Σὲ λίγο, ἀφίνοντας τοὺς δυστυχεῖς ἀφγανούς σ' ἕναν ἐμφύλιο σπαραγμὸ ὁ Τρέβις ξαναγυρνᾶ στὴν Κίνα γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ἔργο του, τὸ ὁποῖο εἰς ἀπολογισμὸν ζημιῶν εἰς βάρος τῆς 'Αγγλίας δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητον ·

=□=

'Απὸ τριῶν μόλις μηνῶν ὁ Τρέβις βρίσκεται στὴν Γερμανία, καὶ ἔχει ἤδη κτίσει 12 βουδδιστικοὺς ναούς, ὅπου συχνάζουν χιλιάδες ὀπαδῶν του. Στὴν χώρα τοῦ Χίτλερ καὶ τῶν 6 ἑκατομμυρίων ἀνέργων ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ πληρώνουν δυὸ μάρκα (ἑκατὸ περίπου δραχμὲς) γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἀκούσουν... "Ολοι ἐλπίζουν πὼς κάτω ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ λόγια του, κρύβεται κάποιο νέο καὶ σωτήριο εὐαγγέλιο...

'Ο Τρέβις Λίνκολν, πρέπει νὰ ὁμολογήση κανεὶς πὼς εἶναι ἢ ἕνας πολὺ μεγάλος τυχοδιώκτης, εὐνοημένος ἀπ' τὴν Τύχη καὶ τὴν εὐπιστία τῶν ἀνθρώπων ἢ ἕνας ἄνθρωπος μὲ δαιμόνια θέληση καὶ ἀκατάβλητη αὐτοπεποίθηση, ποὺ πραγματοποιεῖ ἕναν τόσο μεγάλο λόγο : «Νὰ ἐκδικηθῆ τὴν 'Αγγλία»!

ΜΙΧ. ΧΑΝΝ.

Νόστιμα κι' ἄνοστα

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΦΕΛΕΙΑΣ

Μιὰ ἀφελὴς χωρικὴ πηγαίνει κάθε Κυριακὴ πρωῒ σὲ τρία σπίτια τῆς γειτονιᾶς της γιὰ κοτσουπολιό. Μιὰ μέρα, ἐπιστρέφοντας σπίτι της διαπιστώνει πὼς ἔχασε τὴν ὀμπρέλλα της. 'Αμέσως τρέχει γιὰ τὶς τρεῖς γειτόνισσές της ποὺ ἐπεσκέφθηκε ἐκείνη τὴ μέρα.

'Η πρώτη τὴν πληροφορεῖ πὼς δὲν τὴν ἄφισε ἐκεῖ. 'Η δεύτερη οὔτε κὰν τὴν εἶδε. Τέλος φθάνει καὶ στὴν τρίτη γειτόνισσά της, ὅπου βρίσκει τὴν ὀμπρέλλα της.

—"Α ! Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, τῆς λέει χαρούμενη. Φανήκατε ἡ πιὸ τίμια ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες...

=□=

ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑ ΤΟΥ

"Ενας χωριάτης ἐξωμολογεῖτο στὸν παπᾶ του πὼς εἶχε κλέψει ἕνα ἀρνὶ ἀπὸ ἕνα γείτονά του.

—Πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψης ἀμέσως τὸν συνεβούλευσε ὁ παπᾶς, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ σοῦ δώσω ἄφεσιν...

—'Αλλά, ἀπήντησεν ὁ χωρικός, τὸ ἔφαγα!

—Τόσο τὸ χειρότερο. 'Η ψυχή σου ἀνήκει ἀπὸ τώρα στὸν διάβολο γιατὶ στὴν μεγάλη σκοτεινὴ κοιλάδα ποὺ θὰ πᾶμε μιὰ μέρα ὅλοι καὶ ὅλα θὰ μιλήσουν ἐναντίον σου, ἀκόμη καὶ τὸ ἀρνί.

—'Αλήθεια : ρώτησε ὁ χωρικὸς ἔκπληκτος. Θὰ βρίσκεται ἐκεῖ καὶ τὸ ἀρνί ;

—Βέβαια... .

—Τότε λοιπὸν θὰ πῶ στὸν γειτονά μου : Φίλε μου, πάρε τὸ ἀρνί σου.

Τὸ κρυφὸ σκολειὸ

('Εμπνευσμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ ζωγράφου Γκύζη).

'Απ' ἔξω μαυροφόρα ἀπελπισιὰ
πικρῆς σκλαβιᾶς γεροπιαστὸ σκοτάδι.
Καὶ μέσα στὴ θολόκτιστη ἐκκλησιά,
στὴν ἐκκλησιὰ ποὺ παίρνει κάθε βράδυ
τὴν ὄψη τοῦ σχολειοῦ,
τὸ φοβισμένο φῶς τοῦ καντηλιοῦ
τρεμάμενο τὰ ὀνείρατα ἀναδεύει
καὶ γύρω τὰ σκλαβόπουλα μαζεύει.

—□—

'Εκεῖ καταδιωγμένη κατοικεῖ
τοῦ σκλάβου ἡ ἀλυσσόδετη πατρίδα.
'Εκεῖ ὁ παπᾶς ὁ δάσκαλος, ἐκεῖ
θεριεύει τὴν ἀποσταμμένη ἐλπίδα
μὲ λόγια μαγικά.
'Εκεῖ ἡ ψυχὴ πικρότερο ἀγροικᾶ
τὸν πόνο τῆς σκλαβιᾶς της, ἐκεῖ βλέπει
τί ἔχασε, τί ἔχει, τί τῆς πρέπει.

—□—

Κι' ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ψηλὰ
ποὺ ἐβούβανε τὰ στόματα τῶν πλάνων
καὶ ρίχνει καὶ συντρίβει καὶ κυλᾶ
στὴν ἄβυσσο τοὺς θρόνους τῶν τυράννων
κι' ἀπὸ τὴ σιγαλιὰ
ποὺ δένει στὸ λαιμὸ πνιγμοῦ θηλειά,
κι' ἀπ' τῶν προγόνων τ' ἄφθαστα βιβλία
ποὺ δείχνουν τὰ πανάρχαια μεγαλεῖα.

—□—

"Ενας ψαλμὸς ἀκούγεται βαθὺς
σὲ μελωδίες ἑνὸς κόσμου ἄλλου.
Κι' ἀνατριχιάζει ἀκούγοντας καθεὶς
προφητικὰ τὰ λόγια τοῦ δασκάλου
μὲ μιὰ φωνὴ βαρειά:
—Μὴ σκιάζεσθε στὰ σκότη! 'Η λευτεριὰ
σὰν τῆς αὐγῆς τὸ χρυσοφόρο ἀστέρι
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Σκέψεις
γιὰ τὴν γυναίκα καὶ τὸν ἔρωτα

'Αρκεῖ νὰ συναντηθοῦν ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα γιὰ ν' ἀρχίση ἀμέσως τὸ αἰώνιο διπλὸ παιγνίδι, ἡ αἰώνια κωμωδία τῶν φύλων.

(Λουΐ Μπερτράν)

* * *

'Η φιλία μιᾶς γυναίκας σὲ μιὰν ἄλλη δὲν ἀντέχει μπροστὰ στὴν ἐπιθυμία ν' ἀρέση σ' ἕναν ἄνδρα.

(Μαρσὲλ Τιναῖρ)

* * *

Γιὰ μιὰ γυναίκα τὸ πιὸ ἔνοχο φιλὶ δὲν εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἀπαγορεύει ὁ νόμος, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ.

(Πὼλ 'Ερβιέ).

* * *

'Η ἀνύπαντρες γυναῖκες ἔχουν μιὰ ἄνοιξι κι' ἕνα φθινόπωρο. Μονάχα, ἡ παντρεμένες γυναῖκες ἔχουν ἕνα μακρὸ καλοκαῖρι.....

(Μαρσὲλ Τιναῖρ)

'Ιστορικὰ ἀνέκδοτα

ΣΟΦΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Παρακινοῦσαν τὸν Γάλλο συγγραφέα πλὺ νὰ θέση ὑποψηφιότητα στὴν 'Ακαδ

—"Αν γινόμουν ἀκαδημαϊκός, ἀπήντ Μαμπλύ, θὰ ρωτοῦσαν :

—Γιατί ἔγινε ;

Προτιμῶ νὰ ρωτοῦν :

—Γιατὶ δὲν ἔγινε ;

—□—

ΚΟΛΑΚΕΙΑ

"Ενας γέρος ἀξιωματικὸς ζητοῦσε ἀπὸ τὸν Λουδοβῖκο ΙΔ' νὰ τὸν διατη στὴν ὑπηρεσία του καὶ νὰ μὴ τὸν θέση σ ποστρατεία.

—'Αλλὰ γεράσατε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ λεύς, ποὺ ἦταν τώρα κι' αὐτὸς γέρος.

—Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωμα εἶμαι τρία χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν λειότητά σας κι' ἐλπίζω νὰ μπορέσω νὰ ὑπηρετήσω ἄλλα εἴκοσι...

'Η τόσο λεπτὴ αὐτὴ κολακεία ἄρεσε Λουδοβῖκο καὶ ὁ γέρος ἀξιωματικὸς ἀπ τὴν ἀποστρατεία.

—□—

ΑΝΑΛΟΓΩΣ..

'Ο Πολυκρατίδας, ἀποσταλεὶς ὡς πρέ στὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ἐρωτήθη ἐρχόταν αὐτοβούλως ἢ ἐκ μέρους τοῦ λα

—"Αν ἐπιτύχω ὅ,τι ζητῶ, ἀπήντησε, ἔρ μαι ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ. "Αν ὄχι, ἔρχομαι τοβούλως.

—□—

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

'Ο Βολταῖρος παρευρίσκετο κάποτε θέατρο, ὅπου παιζόταν ἕνα ἔργο του, ἡ σωθεῖσα Ρώμη». Μεταξὺ τῶν θεατῶν σκετο καὶ ὁ Μοντεσκιέ, πρόεδρος δικαστ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστ ἀπεκοιμήθη.

Τότε ὁ Βολταῖρος, σηκωνόμενος ἀπ' τ ση του, τοῦ πέταξε τὸ καπέλλο στὸ κε φωνάζοντας :

—Ξυπνῆστε τον αὐτὸν τὸν βλάκα ! Ν πὼς βρίσκεται στὸ δικαστήριο.

—□—

ΥΠΟΒΙΒΑΣΜΟΣ ΑΞΙΑΣ

'Ο περίφημος ἀμερικανὸς εὐθυμογρ Μὰρκ Τουαὶν μπῆκε κάποτε στὸ ἀτελ διασήμου ἄγγλου ζωγράφου Βίστλερ. Σ γωνιὰ βρισκόταν ἕνας πίνακας. Τὸν πλ καὶ εἶπε, ἀποτεινόμενος πρὸς στὸν Βίστλ

—Δὲν εἶναι κακὴ ἡ θαλασσογραφία Μόνον ποὺ ἂν τὴν ζωγράφιζα ἐγὼ δὲν βαζα αὐτὸ ἐδῶ τὸ συννεφάκι.

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλό του ἔκανε νὰ σβ να συννεφάκι.

—Μὴ γιὰ τὸ Θεό, τὸν ἐμπόδισε ὁ Βίστ Τὰ χρώματα δὲν στέγνωσαν ἀκόμη.

—"Α ! Μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν κινδυνεύ λερώσω τὰ γέλια μου γιατὶ φορῶ γάντια πήντησεν ὁ εὐθυμογράφος.

—□—

ΓΙΑΤΙ ΗΤΑΝ ΤΙΜΙΟΣ

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν Αἴσωπο πὼς εἶχε τορθώσει νὰ γίνη τόσο τίμιος ἄνθρωπος.

—Κάνοντας, ἀπήντησεν ὁ Αἴσωπος, τίθετο ἀπὸ ὅ,τι κάνουν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

—□—

ΥΠΗΡΧΕ ΔΙΑΦΟΡΑ

'Ο δοὺξ ντὲ λὰ Φερτέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς γαλειτέρους ἀριστοκράτας τῆς Γαλλίας ἀντικείμενον γενικῆς εἰρωνείας γιατὶ δὲν ροῦσε ν' ἀποκτήση παιδιά. Κάποτε, συν σας στὸν δρόμο τὸν συγγραφέα Μπ ὁ ὁποῖος συχνὰ τὸν κορόϊδευε γι' αὐτὸ εἶπε θριαμβευτικά :

—Κύριε, παρ' ὅλα τ' ἀστεῖα σας ἡ γυ κα μου γέννησε χθές.

—Κύριε δούξ, ἀπήντησεν ὁ Μπ γιὰ τὴν κυρία σύζυγόν σας δὲν εἶχα τε ἀμφιβολίας.

Φ. Γιοφύλλη

Τὰ φιλολογικὰ καφενεῖα τῆς 'Αθήνας

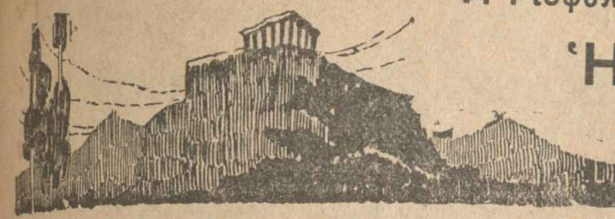

'Η "Γέφυρα τῶν στεναγμῶν,,

'Η ζυμώσεις τοῦ 1907.-Τὸ «Νέον Κέντρον» μεταφέρεται.- Νέοι λόγιοι προσχωροῦν.-Τὸ τμῆμα τοῦ καφενείου ποὺ ὡμοίαζε μὲ γέφυραν. - Χαώδης λαβύρινθος 200 λογίων μὲ ἰσάριθμες γνῶμες καὶ θεωρίες! Ποῖοι ἐσύχναζαν στὸν φιλολογικὸ κύκλο τοῦ «Νέου Κέντρου.—Παρέλασις ἀτελείωτη !

Τὸ 1907 ἦταν ἕνας χρόνος, ποὺ παρουσίασεν ἀξιοσημείωτη φιλολογικὴ ζύμωση. 'Εκεῖνο τὸ χρόνο ὁριστικὰ πιὰ ἡ καθαρεύουσα διώχτηκε ἀπὸ τὸ θέατρο. ἔκλεισε τὸ Β. θέατρο, ἀφοῦ ἔδωσε τὰ τελευταῖα καθαρευουσιάνικα ἔργα τοῦ Κλέωνος Ραγκαβῆ καὶ ἄρχισαν νὰ παίζωνται ἔργα τοῦ κ. Σπύρου Μελᾶ καὶ ἄλλων νέων συγγραφέων. "Ετσι καινούργιο αἷμα μπῆκε στὸ θέατρό μας. Στὴ λογοτεχνία μας, ἔξω ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ», ποὺ παρουσίαζε τότες πλῆθος νέους, εἴχαμε ἐκεῖνο τὸ χρόνο καὶ τὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ «'Ηγησῶ», ποὺ τὄβγαλαν δέκα νέοι ποιητές, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ἦταν οἱ κ.κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης, Κώστας Βάρναλης, Φῶτος καὶ Γιῶργος Πολίτης, Ρῶμος Φιλύρας, Νῖκος Χατζάρας καὶ ἄλλοι. Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ δὲν εἶχε μέσα τίποτε ἄλλο ἀπὸ λυρικὰ ποιήματα, Παράλληλα μὲ τὰ γεγονότα αὐτά, ἄρχισαν καὶ οἱ κύκλοι τῶν λογίων νὰ κινοῦνται. Συγκεντρώσεις συχνὲς παλαιῶν καὶ νέων λογίων ἐγίνοντο στὸ σπίτι τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ», ἀλλὰ καὶ σὲ μιὰ ταβέρνα τῶν Χαφτείων γύρω στὸν μακαρίτη Κώστα Χρηστομάνο. 'Εκεῖνο τὸ χρόνο καὶ τὸ «Νέον Κέντρον» μετεφέρθη ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τώρα εἶναι τὸ μπακάλικο Θανοπούλου, λίγο παραπάνω, δηλαδὴ ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα τὸ κατάστημα ἀνδρικῶν εἰδῶν Κουτσογιάννη καὶ Χρίστου, (γωνία ὁδῶν 'Εμμανουὴλ Μπενάκη καὶ Σταδίου). Καὶ ἀπὸ τότε ποὺ τὸ «Νέον Κέντρον» μετεφέρθη ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ νέα του φιλολογικὴ περίοδος, ἡ τόσο περίεργη καὶ γεμάτη ἐπεισόδια...

=□=

Πυρῆνας καὶ πάλιν τῆς φιλολογικῆς παρέας ἦταν ὁ μακαρίτης Στέφανος Μαρτζώκης, ποὺ πρῶτος ἄρχισε πάλιν νὰ συχνάζη στὸ νέο καφενεῖο. Καὶ ἡ φιλολογικὴ παρέα του τὸν ἀκολούθησε. Δηλαδὴ ὁ ἀπαραίτητος Χρίστος Βαρλέντης, οἱ Ζακυνθινοὶ 'Αβούρης, Ζώης, Σιγοῦρος καὶ ὁ νεαρὸς τότες τηλεγραφητὴς κ. Στ. Τζαβάρας, ποὺ ἔγραφε καὶ αὐτὸς στίχους.

Μὰ ἔλειψαν τώρα ἀπὸ τὴν παρέα ὁ κ. Σωτήριος Σκίπης, ποὺ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὁ κ. "Αγγελος Σικελιανός, ποὺ ταξίδεψε στὸ ἐξωτερικὸ κι' αὐτὸς καὶ ὕστερα παντρεύτηκε καὶ ὁ μακαρίτης Φραγκόπουλος, ποὺ διωρίσθηκε δικαστὴς κι' ἐγκατέλειψε τὴν 'Αθήνα.

Γρήγορα, ὅμως, τὰ μέλη αὐτὰ τῆς παρέας, ποὺ ἔλειψαν, ἀναπληρώθηκαν ἀπὸ πλῆθος ἄλλα... Νέοι ποιητὲς καὶ καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, φοιτητές, ἐπιστήμονες ἐσχημάτισαν γρήγορα εὐρύτατον κύκλον. Μὰ κυρίως τὸν κύκλον ἀποτελοῦσαν λογοτέχνες. Νεαροὶ ἀλλὰ καὶ παλαιότεροι. Κάθε εἶδος, μὲ ἀντίθετες κλίσεις, μὲ διαφορετικὲς θεωρίες περὶ τέχνης... Κατὰ τὸ 1907—1909 ἐσχηματίσθη στὸ «Νέον Κέντρον» τὸ παραδοξότερον σύνολον λογίων. "Ολοι οἱ ἀλληλοσυγκρουόμενοι χαρακτῆρες καὶ τὰ πιὸ ἀντίθετα τάλεντα ἐμαζεύτηκαν ἐκεῖ..

Φαντάζεται, λοιπόν, κανεὶς τί πανηγύρι ἐγίνετο ὅταν ἄρχιζεν ἡ συζήτησις! "Ενας ἔλεγε μιὰ γνώμη καὶ ἀμέσως ἠκούοντο ἄλλες δέκα, ποὺ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὶς ὑπόλοιπες...

=□=

Τὸ καφενεῖον «Νέον Κέντρον» ὅταν ἦταν ἐκεῖ στὴν γωνία τῆς ὁδοῦ Προαστείου (τώρα 'Εμμ. Μπενάκη) ἦτο ἀρκετὰ μεγάλο καὶ ἦτο χωρισμένο σὲ τρία μέρη. 'Εμπρὸς μιὰ μεγάλη τετράγωνη σάλα καὶ στὸ βάθος ἄλλη σχεδὸν ὅμοια, στὴ μέση δὲ ἦτο μιὰ στενότερη. "Ενα εἶδος γεφύρας. 'Εκεῖ ἀκριβῶς τώρα εἶναι ἕνα κουρεῖον. Αὐτὸ τὸ στενὸ μέρος τοῦ καφενείου ἦταν τότε κυρίως τὸ κέντρον τῶν λογίων. Συχνὰ ἐπήγαιναν καὶ στὰ ἄλλα τμήματα, ὅταν ἰδίως ἦταν πολλοί, μὰ συνηθέστατα ἔπιαναν τὸν στενὸν ἐκεῖνον χῶρον.

Τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ καφενείου ἀντηχοῦσε συχνὰ ἀπὸ συζητήσεις καὶ φιλολογικοὺς καυγάδες, ἀπὸ παθητικὲς ἀπαγγελίες, ἀπὸ τὰ «ἄχ!» τῶν λυρικῶν ποιητῶν καὶ ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς τῆς μποεμικῆς των φτώχειας...Κι' ἔτσι ὠνομάσθη μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ὄνομα «Πόντε ντέϊ σοσπίρι" =γέφυρα τῶν στεναγμῶν. Καὶ βέβαια δὲν ξεχνᾶ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἱστορία τῆς Βενετίας καὶ τὴν περίφημη αὐτὴ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν, ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὸ Δογικὸ παλάτι στὴν ἄντικρυ ὄχθη. 'Η διαφορὰ ὅμως εἶναι ὅτι ἡ γέφυρα ἐκείνη ἔφερνε στὸ θάνατο, ἐνῷ ἡ γέφυρα τῶν στεναγμῶν τοῦ «Νέου Κέντρου» ὡδηγοῦσε... στὴ Δόξα!

'Ο σκηνοθέτης τοῦ «'Εθνικοῦ Θεάτρου» κ. Φῶτος Πολίτης, ὁ ὁποῖος μετεῖχε στὴ φιλολογικὴ ζύμωσι τοῦ 1907.

=□=

Εἶναι ἀφάνταστο τὸ πλῆθος τῶν ποιητῶν, τῶν λογοτεχνῶν καὶ καλλιτεχνῶν ποὺ ἐσύχναζαν στὴ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν, μὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ «Νέον Κέντρον». Διακόσιοι περίπου ποιητές, λογοτέχνες καὶ καλλιτέχνες, ὅλοι γνωστοὶ καὶ μερικοὶ μάλιστα κορυφαῖοι, ἐσύχναζαν στὸ «Νέον Κέντρον» κατὰ τὰ ὀχτὼ χρόνια τῆς δευτέρας του περιόδου, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1907 ὥς τὸ 1915.

Εἶναι ἀδύνατο πιὰ ν' ἀκολουθήσωμε τὴν χρονολογικὴ σειρὰ τῆς πρώτης φορᾶς ποὺ καθένας ἐνεφανίσθη ἐκεῖ. Οὔτε μποροῦμε νὰ πληροφορήσωμε πότε ἔπαψε καθένας νὰ πηγαίνη. Μὰ θ' ἀναφέρουμε τὰ ὀνόματα καὶ τὴν δράση διαφόρων...

'Ο ὑποφαινόμενος ἄρχισε νὰ συχνάζη στὸν κύκλο τῶν «Νεοκεντριτῶν» λογίων ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 1908. 'Εκεῖ μέσα στοὺς καπνοὺς πρωτογνώρισα τὸν ἀγαθότατο ἄνθρωπο καὶ διαλεκτὸ ποιητὴ Μαρτζώκη. 'Ο δυστυχισμένος φίλος Ρῶμος Φιλύρας μοῦ τὸν ἐπρωτοσύστησε.

—Πρέπει νὰ γνωρίσῃς τὸν Μαρτζώκη, μοῦ εἶπε. Εἶναι πολὺ καλὸς ποιητὴς καὶ ἀγαθότατος ἄνθρωπος.

—Πάμε, εἶπα νὰ τὸν γνωρίσω.

'Ο ἀγαπητος Ρῶμος ἔκαμε τὴν σύσταση. Κι' ἔπειτα ἤμουν κι' ἐγὼ ἕνα ἀπὸ τὰ τακτικὰ μέλη τῆς «Νεοκεντρικῆς» παρέας.

=□=

Μὰ πόσοι καὶ πόσοι ἐσύχναζαν τότε καὶ λίγο ἀργότερα στὴ φιλολογικὴ ἐκείνη παρέα!

'Ο Φιλύρας ἦταν ἀπὸ τοὺς τακτικώτερους καὶ ἀπήγγειλεν ἄφθονα ποιήματά του. Συχνὰ ἐκάθητο στὸ πλάϊ του ὁ κ. 'Ιππόλυτος Στρατηγόπουλος, ποὺ ἔγραφε τότε παθητικοὺς λυρικοὺς στίχους καὶ σήμερα ἔγινε πρακτικώτατα μηχανικὸς καὶ ἰδιοκτήτης αὐτοκινήτων. Τακτικὸς ἦταν καὶ ὁ νεαρὸς τοτε ποιητὴς ἀπὸ τὴν 'Ελευσῖνα κ. Κ. Μητρομελέτης, σήμερα Διευθυντὴς τοῦ 'Υπουργείου Γεωργίας. 'Ο νέος αὐτὸς ἐμιλοῦσε ὡραῖα τ' 'Αγγλικὰ καὶ τ' 'Αρβανίτικα καὶ ἔγραψε καλοδεμένους δεκαπεντασυλλάβους στίχους. Πλάϊ του συχνὰ ἐνεφανίζετο ἄλλος 'Αγγλομαθὴς νεαρὸς ποιητής, ποὺ τότε κατεγίνετο στὸ νὰ μεταφράζη τὸν "Ενταρ Πόε. Αὐτὸς ἦταν ὁ κ. Κώστας Οὐράνης. 'Αλλὰ τακτικὸς στὴν παρέα ἦταν καὶ ὁ κ. "Αριστος Καμπάνης, ποὺ τότε ἔτρεφε μακρυὰ μαλλιὰ καὶ μακρὺ μαῦρο γένειον. 'Ομοίως ἐνεφανίζετο κοντά του τότε καὶ ὁ μακαρίτης σήμερα, ὑμνητὴς τῶν «'Ατθίδων» 'Αχιλλεὺς Νέης, ποὺ ἔτρεφε καὶ αὐτὸς μακρυὰ μαλλιὰ καὶ ἀκόμη μακρύτερο μαῦρο γένειον.!

—□=

"Ενας ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς θαμῶνες τοῦ κύκλου τοῦ «Νέου Κέντρου» ἦταν τότε καὶ ὁ κ. Μάκης 'Αθανασίου, σήμερα δημοσιογράφος στὴν Πάτρα, ποὺ τότε ἔγραφε λυρικὰ ποιήματα καὶ ἀργότερα δραματικὰ ἔργα. Μαζί του ἦταν σχεδὸν κάθε μέρα καὶ ὁ μακαρίτης Δημοσθένης Δημακόπουλος, ποὺ πέθανε τόσο νέος!... 'Ο Δημακόπουλος ἦταν ἕνας τύπος πεσιμιστοῦ καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ποιητής. 'Ως ποιητὴς μάλιστα... αὐτοφαγώθηκε σιγά—σιγά! Στὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔγραφε ποιήματα ἀρκετὰ μεγάλα, δηλ. ἀποτελούμενα ἀπὸ 5 ἕως 10 τετράστιχα τὸ καθένα. "Επειτα ἄρχισε νὰ γράφη μόνον 14στιχα (δηλ. σονέττα). 'Αργότερα ἔγραφε μόνον 8στιχα, ἀφοῦ, ὡς ἔλεγε, αὐτὰ ἀρκοῦσαν καὶ στὸν Ζὰν Μορεὰς γιὰ νὰ ἐκφράση ὅ,τι ἤθελε... Κατόπιν ὁ Δημακόπουλος ἔγραφε πλήρη καὶ αὐτοτελῆ ποιήματα ἀπὸ 4 στίχους, ἔπειτα ἀπὸ 3 μόνον. Καὶ τέλος... ἔπαυσε νὰ γράφη στίχους καὶ περιωρίσθη μόνον στὸ νὰ διευθύνη τὸ ξενοδοχεῖον του «'Ερμῆς» (τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου).

—□—

"Ας ἰδοῦμε, ὅμως καὶ ἄλλα μέλη τῆς φιλολογικῆς ἐκείνης συντροφιᾶς.

Συχνὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καὶ ὁ κ. Νῖκος Καρβούνης, πάντα ὁμιλητικὸς καὶ εὐχάριστος, μὰ καὶ ἀξιοπρεπὴς καὶ καλοντυμένος. Δὲν ἔλειπε τότε καὶ ὁ κ. Γεράσιμος Σπαταλᾶς ποὺ ἦταν σχεδὸν ἀγκαλιασμένος μὲ τὸν πατριωτικὸν ποιητὴν κ. Γ. Κελεπούρην, ποὺ τώρα εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος στὴν Χαλκίδα.

"Επειτα μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιον ἐξεχώριζεν ἰδιαίτερα ὁ μακαρίτης Χαρίλαος Παπαντωνίου μὲ τὴν Βυζαντινή του μορφὴν καὶ τὰ μαῦρα ἄφθονα γένεια. 'Αλλὰ καὶ ὁ γνωστὸς δημοσιογράφος Δημ. Λαμπίκης. Οἱ δύο αὐτοὶ μάλιστα ἐπεχείρησαν ἄλλοτε σὲ σειρὲς ἄρθρων καὶ περιγραφῶν τους νὰ δώσουν κάποιαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ «Νέου Κέντρου».

—□—

Κι' ἐξακολουθοῦμεν..

'Εσύχναζαν ἀκόμη ἐκεῖ ὁ μακαρίτης

Μανώλης Μαγκάκης (ἀξέγαστος τύπος αἰσθητικοῦ καὶ εὐθυμολόγου). ὁ κ. Κώστας Δελακοβίας (τότε λυρικὸς ποιητὴς καὶ δραματογράφος καὶ τώρα γιατρὸς τοῦ Στρατοῦ). ὁ κ. 'Ανδρέας Μάρκελλος (τότε ποιητὴς καὶ τώρα Γεν. Γραμματεὺς τῆς Γεν. Διοικήσεως Θράκης). ὁ μακαρίτης 'Ερμῖλος Ραΐσης (κατόπιν τμηματάρχης τῆς 'Εθνικῆς Βιβλιοθήκης). ὁ ποιητὴς Σπῦρος Σολάτσης (ποὺ πέθανε νεώτατος τὸ 1913) ὁ κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης (νεώτατος καὶ τότε ὅπως καὶ τώρα). ὁ κ. Στυλιανὸς Χιλιαδάκης (τότε ποιητὴς καὶ τώρα τμηματάρχης τοῦ Αὐτονόμου 'Οργανισμοῦ Τουρισμοῦ). ὁ κ. Κίμων Θεοδωρόπουλος. ὁ κ. Ι. Σκληρὸς (τότε ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ «'Ορμή» καὶ τώρα ὑπάλληλος τοῦ 'Ελεγκτικοῦ Συνεδρίου). ὁ μακαρίτης λογοτέχνης Πλάτων Ροδοκανάκης - Σουλιώτης. ὁ λογοτέχνης καὶ τώρα καθηγητὴς Γυμνασίου Χαλκίδος κ. Νικ. Λιβαδᾶς. ὁ μακαρίτης ἠθοποιὸς κ. Θωμᾶς Οἰκονόμου. οἱ ζωγράφοι Ζ. Φουδῆς καὶ Λ. Φωκᾶς. οἱ γλῦπτες Κώστας Ροῦμπος (ποὺ τώρα βρίσκεται στὴ Θεσσαλονίκη) καὶ Φωκίων Ρώκ. ὁ γνωστότατος διηγηματογράφος κ. Δημοσθένης Βουτυρᾶς (ποὺ ἀπὸ τότε ἐτρώγετο ὅτι τὸν ἀδικοῦν οἱ... ἐκδότες βιβλίων καὶ περιοδικῶν καὶ προπάντων ὁ μακαρίτης Κίμων Μιχαηλίδης διευθυντὴς τῶν «Παναθηναίων»). οἱ σήμερα δικηγόροι κ.κ. Εὐάγγελος Παπαναστασίου καὶ Ν. Χαλούλιας. οἱ μακαρίτες δημοσιογράφοι Τῖμος Δεπάστας καὶ Γιάννης Δαμηλάτης. ὁ γνωστὸς ἀρθρογράφος κ. Μιχ. Παπαστρατηγάκης (ποὺ τότε εἶχεν ἐκδώση τὸ πρῶτο του βιβλίο «Οἱ γίγαντες»). ὁ διηγηματογράφος κ. Κ. Φωτάκης. οἱ μουσικοὶ 'Αλ. 'Αλμπέρτης. Καραγεώργης καὶ Πρίφτης. ὁ κ. Γεώργιος Σημηριώτης (ὁ ποιητής. ποὺ ἔτρεφε τότε μεγάλο γένειον). ὁ τώρα γεωλόγος κ. Ν. Λιάτσικας. οἱ ζωγράφοι κ. Γιόχαν Ρωμανός, Μιχ. Παπαγεωργίου (τώρα Ντόρις). ὁ γλύπτης Α. 'Ανδρέου. ὁ δασολόγος κ. Μιχ. Λισμάνης (ποὺ ἦταν τότε καὶ ποιητής). ὁ μακαρίτης ἠθοποιὸς κ. Π. Λαζαρίδης. ὁ γιατρὸς καὶ τότε λογοτέχνης κ. Νῖκος Λαμπρούλιας. ὁ δημοσιογράφος Κ. Ραφτόπουλος. ὁ πατριωτικὸς ποιητὴς κ. Φωκίων Πανᾶς. ὁ μακαρίτης ζωγράφος Β. Χατζῆς (ποὺ πέθανε τὸ 1914). ὁ μακαρίτης, ὁμοίως. ζωγράφος 'Αθ. Παπαντωνίου. ὁ λογοτέχνης Θ. ῎Εξαρχος ὡσαύτως μακαρίτης, ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος. λόγιος καὶ δικαστικὸς κλητήρας κ. Γ. Στράγγας καὶ ἄλλοι.

Μὰ ἀνάμεσα στοὺς τακτικοὺς θαμῶνες τοῦ φιλολογικοῦ κύκλου τοῦ τότε «Νέου Κέντρου» εἶχε πάντα τὴν θέση του ὁ κ. 'Αχιλλεὺς Καραβίας. ποὺ ἦταν γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ κοκκινοπίπερου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν κατόπιν δράση του. ποὺ θὰ τὴν ἰδοῦμε προχωρώντας.

'Εκτὸς ἀπὸ ὅσους ἀναφέραμε. ἐξεχώριζαν καὶ μερικοὶ ἐξαιρετικοὶ τύποι. Αὐτοὶ ἦσαν κυρίως οἱ μακαρίτες Χρῖστος Λαζαρῆς, Θόδωρας Κληρονόμος. ὁ Γιάννης Χριστοφάνης καὶ κάποιος μυστηριώδης 'Οράτιος...

Μὲ αὐτοὺς τοὺς μοναδικοὺς τύπους τοῦ «Νέου Κέντρου» θ' ἀσχοληθοῦμε σ' ἐρχόμενα φύλλα τῆς «'Εβδομάδος».

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Τ' ἀνάλεκτα τοῦ πνεύματος

—Τί διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς διπλωμάτου καὶ μιᾶς κυρίας τοῦ κόσμου ;

—῞Οταν ἕνας διπλωμάτης λέει ναί, ἐννοεῖ ἴσως. ῞Οταν λέει ἴσως, ἐννοεῖ ὄχι. Γιατὶ ἕνας καλὸς διπλωμάτης δέν λέει ποτὲ ὄχι.

῞Οταν μιὰ γυναίκα τοῦ κόσμου λέει ὄχι, ἐννοεῖ ἴσως. ῞Οταν λέει ἴσως, ἐννοεῖ ναί. Γιατὶ ποτὲ μιὰ γυναίκα τοῦ κόσμου δὲν λέει ναί.

—□—

«Στὴ ζωή, ἔλεγεν ἕνας φιλόσοφος, ὑπάρχουν τρία εἴδη φίλων : Οἱ φίλοι ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, οἱ φίλοι ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ σᾶς καὶ οἱ φίλοι ποὺ σᾶς... μισοῦν».

—□—

'Ο Φρερὸν ἔλεγε :

«Γιὰ νὰ ζῇς ἁρμονικὰ μὲ ὅλο τὸν κόσμο, δέν ἀρκεῖ μονάχα νὰ μὴ ἀνακατεύεσαι στὴς δουλειὲς τῶν ἄλλων· πρέπει ἐπιπροσθέτως ν' ἀνέχεσαι ν' ἀνακατεύωνται οἱ ἄλλοι στὴς δικές σου».

Στὰ ἄδυτα τῶν στούντιο

Πῶς πλαγιάζουν οἱ καλλιτέχνες

Τὸ γύρισμα τῆς δυσκολωτέρας σκηνῆς ἑνὸς φί

ΓΙΑ ὅλους μας, ἡ σκηνὴ ἑνὸς φίλμ, ὅπου ὁ καλλιτέχνης πλαγιάζει στὸ κρεββάτι—σύμφωνα μὲ τὴς ἀπαιτήσεις τοῦ σενάριο—ἀποτελεῖ κάτι τὸ ἀπολύτως φυσικὸν καὶ ἀπείρως εὔκολον. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ αὐθόρμητος αὐτὴ κίνησι- τὴν ὁποία ὅλοι μας κάνουμε κάθε μέρα, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀποβῆ μιὰ συνήθεια τοῦ ὀργανισμοῦ μας, δὲν προϋποθέτει καμμιὰν εἰδικότητα, ἔστω κι' ἂν γίνεται ἀπὸ σκηνῆς.

'Ωστόσο τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικὰ ἀφ' ὅ,τι τὰ φανταζόμαστε. 'Η σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποία μία ἠθοποιὸς πέφτει στὸ κρεββάτι, παρουσιάζει τόσες τελικές δυσκολίες, ὥστε νὰ καθίσταται ἡ δυσκολωτέρα ἀπ' ὅλες τὴς ἄλλες σκηνὲς ἑνὸς φίλμ. 'Εν προκειμένῳ, ἡ στὰρ δὲν πρέπει νὰ πέσῃ μέσ' στὸ κρεββάτι σὰν νὰ βουτᾶ μέσα σὲ μιὰ δεξαμενή, οὔτε καὶ νὰ γλυστρήσῃ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα μὲ ἐπιτηδευμένη ἀφέλεια. 'Ο φακὸς ἀμείλικτος θὰ ἁρπάξῃ καὶ τὴς παραμικρότερες ἀδεξιότητες τῆς ἠθοποιοῦ. ῎Ας σημειωθῇ δὲ ὅτι δίδεται μεγάλη σημασία ἀπὸ τοὺς σκηνοθέτας στὸ καλὸ γύρισμα τῆς δυσκόλου αὐτῆς σκηνῆς.

Τὸ κρεββάτι ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν σκηνὴ αὐτὴ στὰ στούντιο εἶναι παρὰ τὴν φαινομενικὴ ἀναπαυτικότητά του... σκληρότατο. Τὸ σωμιὲ ἀντικαθίσταται ἀπὸ ἁπλᾶ σανίδια. Οἱ λόγοι εἶναι καθαρῶς τεχνικοί : Τὰ σανίδια κρατοῦν τὸ σῶμα σὲ ὁριζοντία θέση καὶ δὲν τὸ ἀφίνουν νὰ βυθίζεται μέσα στὸ στρῶμα. ῎Ετσι, τὸ σῶμα τῆς καλλιτέχνιδος διαγράφεται μ' ὅλες του τὴς καμπύλες κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ.

Τὸ ἀραχνοῦφαντο φόρεμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐμφανίστηκε ἡ Γκλόρια Σβάνσον στὴν ταινία «'Απόψ ἢ ποτέ» καὶ ποὺ ἐθεωρήθη τολμηρότατο ἀπὸ τοὺς κριτικοὺς τοῦ κινηματογράφου.

Μιὰ ἄλλη λεπτομέρεια ποὺ προσέχεται πολὺ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς σκηνῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο... ξεντύνεται ἡ ἠθοποιός. Πολλές, δὲν διστάζουν ν' ἀφίνουν ἀκάλυπτες στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ τὴς ἀναγλυφικὲς στρογγυλότητες τοῦ κορμιοῦ των. ῎Αλλες, σεμνότυφες ἐκ φύσεως.. ντρέπονται ἀπεναντίας νὰ ξεντυθοῦν.. δημοσίᾳ — αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις — σὲ τέτοιο βαθμὸ, ποὺ νὰ γίνωνται ἀντικείμενο σκωμμάτων τῶν ἄλλων συναδέλφων των.

Γι' αὐτὸ, κάποιος σοφὸς σκηνοθέτης, ὁ Οὐὶλ Χάϊς, ἐξέδωκε τελευταίως ἕναν κανονισμό, εἰδικῶς γιὰ τὸ γύρισμα τῆς σκηνῆς αὐτῆς ! 'Ο κανονισμός αὐτὸς τηρεῖται καὶ ἐφαρμόζεται ἀπ' ὅλους τοὺς σκηνοθέτας τῶν κινηματογραφικῶν ἑταιριῶν.

Τὸν παρεβίασε ὅμως τελευταίως ἡ Γκλόρια Σβάνσον στὴν ταινία της «'Απόψε ἢ ποτὲ», ποὺ παίχθηκε καὶ ἐδῶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Στὴν ταινία αὐτή, σὲ μιὰ τέτοια σκηνὴ ἡ Σβάνσον παρουσιάστηκε μ' ἕνα τολμηρότατο ἀραχνοῦφαντο φόρεμα, καμωμένο ὅλο ἀπὸ διαφανεῖς δαντέλλες. Στοὺς κατακριτές ἀπήντησεν ὅτι ὁ κανονισμὸς δὲν προέβλ δαντελλένιο φόρεμα, πρᾶγμα ποὺ ἔσπευσ κάνῃ αὐτὴ πρὸς ὄφελος τῆς... φίρμας ποὺ τιπροσώπευε.

'Απεναντίας στὴν ταινία «Γκρὰντ 'Ο ὑπάρχουν ὡρισμένες σκηνὲς κρεββατιοῦ στουργηματικὲς στὸ εἶδος τους. Σὲ μιὰ αὐτὲς ἐμφανίζεται ἡ γόησσα Τζόαν Κρ φορντ μὲ μιὰ ἁπλούστατη μακρυὰ ρόμπα ἀφίνει νὰ διαγράφεται μέσα ἀπ' τὶς δεις πτυχές της ὅλη ἡ μεγαλοπρεπὴς κότης της.

Στὴν ἴδια αὐτὴ ταινία ἡ Γκρέτα Γκ κι' ὁ Μπάρρυμορ παίζουν σὲ μιὰ παρομοία νή, ἀλλὰ μὲ τόσο «τὰκτ» καὶ τόση φυσικ ποὺ προκαλοῦν τὸν δίκαιο ἐνθουσιασμὸ θαυμαστῶν των.

'Αλλὰ καὶ ἡ Μύριαμ Χόπκινς στὴν νία της «'Ο γιατρὸς Ζεκὺλ καὶ ὁ κ. Χ ξεντύνεται καὶ γλυστρᾶ στὸ ἁπλὸ κρεββ κι της μὲ ἐξαιρετικὴ χάρι καὶ κομψότητα.

'Η θέσις τοῦ κρεββατιοῦ ποικίλλει ἀνάλ τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν. Στὴν τα «Οὐδὲν νεώτερον ἀπὸ τὸ Δυτικὸν μέτωπον σκηνοθέτης Μάϊλστον γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ κοσμο τοῦ νοσοκομείου γιὰ τὸ γύρισμα σκηνῆς ὅπου πλέκεται ἕνα εἰδύλλιο γύρ τὸ κρεββάτι ἑνὸς πληγωμένου, προτίμησ γυρίσῃ μόνο τὴν βάση τοῦ κρεββατιοῦ νὰ προβάλῃ στὸν ἀπέναντι τοῖχο τῆς τῶν ἠθοποιῶν. 'Η σκηνὴ αὐτὴ προκ τὸν γενικὸ θαυμασμό.

'Εκτὸς ὅμως ὅλων αὐτῶν τῶν προφυλ ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἄπειρες λεπτομέρειες πρέπει νὰ προσέχῃ ὁ ὀπερατὲρ κατὰ τὸ σμα μιᾶς τέτοιας σκηνῆς. ῎Ετσι, συχνὰ βαίνει ἀπὸ μιὰ κακὴ τοποθέτησι τῆς νῆς νὰ παίρνωνται πρῶτα τὰ πόδια τῆς ποιοῦ, σὲ τεραστία μεγέθυνση κι' ὕστερα ἄλλο σῶμα, πρᾶγμα ποὺ καταντᾶ κωμικ τὴν σκηνή. Αὐτὸ δὲ συμβαίνει κυρίως ρα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ κρεββάτι της λιτέχνις.

'Απ' ὅλα τὰ παραπάνω τεχνικὰ τοῦ κινηματογράφου βγαίνει ἕνα ἁπλὸ καὶ ναδικὸ συμπέρασμα : Πῶς οἱ εὐτυχεῖς τὴν γνώμη μας ἠθοποιοὶ τοῦ κινηματογράφου δὲν περνοῦν τόσο εὐχάριστα ὅσο τὸ μαστε μέσα στὰ στούντιο τῶν ἑταιριῶν ὅπου—ἂν καὶ θεωροῦνται ὡς βασιλεῖς τῆς ψότητος, τῆς χάριτος, τῆς ὀμορφιᾶς γέλιου — διατελοῦν ὑπὸ διαρκῆ ἔλεγχο παίζουν κάτω ἀπὸ χίλιους ἐπαγγελματικοὺς ριορισμοὺς, ὑποχείριοι τοῦ πρώτου καὶ ὀπερατέρ...

Χ—

Ξένα ἀριστουργήματα

Ζὰν Μπρουνὸ-Ρουμπύ

"῞Ενα βάραθρο ἄνοιξε...„

'Η κ. Λουσὲτ Παγιὰρ στὴν κ. Γκαμπριὲλ Μπουρτύ. (Πόστ Ρεστὰν 'Αθήνας).

Παρίσι. 17 'Ιουνίου 1932.

'Αγαπημένη μου Γκάμπυ.

Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὴν Νεάπολι. Κάνεις. μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα σου ἕνα ὑπέροχο ταξίδι. καὶ συμμερίζομαι ἀπόλυτα ὅλη τὴν χαρά σου! ῞Οπως μοὔγραψες. σοῦ στέλνω τὸ γράμμα μου αὐτὸ στὰς 'Αθήνας· θὰ τὸ βρῇς ἐκεῖ ἀφοῦ θὰ μείνῃς στὴν 'Ελλάδα ἀρκετὲς μέρες. πρὶν τραβήξῃς γιὰ τὴν Σμύρνη καὶ τὸν Βόσπορο..

Χόρτασέ την λοιπὸν ὅλη τὴν χαρά σου. χρυσή μου! 'Εμεῖς ἐδῶ περνᾶμε. ὅλοι ἕνα βαρὺ οἰκογενειακὸ δρᾶμα. 'Ο ἄντρας μου εἶναι πάρα πολὺ συγχισμένος. μὰ καὶ ἐγὼ δὲν πάω πίσω. Μὲ μιὰ λέξη. ἡ Γενεβιέβη ἡ κουνιάδα μου. ἡ γυναίκα τοῦ Λεὼν Μουτιὲ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπὸ τὸν ἄντρα της μέσα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς τιποτένιου ποὺ μόλις τὸν ἐγνώριζε. Τώρα ἔχει γυρίσει κοντὰ στὸν πατέρα της. 'Ο Λεὸν ἔχει κρατήσει τὰ δυό του παιδια (ἡλικίας 5 καὶ 3 χρονῶν). καὶ ζητάει μὲ ἐπιμονὴ τὸ διαζύγιο. Καὶ βέβαια θὰ τὸ πάρῃ χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Σωστὴ καταστροφή. ὅπως βλέπεις!... Μὰ τὶ τρέλλα ἦταν αὐτὴ πάλι. ποὺ τὴν ἔπιασε τὴν ἄμοιρη τὴν γυναίκα; Νά, ἕνα μυστήριο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. ὅσο καὶ ἂν προσπαθῶ. Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ ἱκανὴ τὴν Γενεβιέβη γιὰ μιὰ τέτοια κουταμάρα. Τὴν γνωρίζεις καὶ σὺ τὴν κουνιάδα μου. τὴν εἶδες κάμποσες φορὲς σπίτι μου, γιατὶ ἐρχότανε συχνὰ νὰ βλέπῃ τὸν ἄντρα μου, μὲ τὸν ὁποῖον ἦσαν πολὺ ἀγαπημένοι. 'Η Γενεβιέβη εἶναι μιὰ γλυκειὰ κι' εὐγενικὴ φύσις. ἐλάτρευε. κυριολεκτικῶς τὰ παιδάκια της. Εἶμαι καὶ ἐγὼ μητέρα. καὶ κάτι καταλαβαίνω ἀπὸ τέτοια!... Φαινότανε ἀκόμη πὼς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἄντρα της. ἂν ὄχι ἀπόλυτα αὐτό. ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει εἶχε γι' αὐτὸν ἕνα βαθύτατο θαυμασμὸ καὶ ὑπερηφανευότανε γιὰ τὴς ἐπιτυχίες του στὸ δικαστήριο· διηγότανε πάντοτε σ' ὅλους τοὺς γνωστούς της. πὼς τὸ δικηγορικό του γραφεῖο, θὰ γινότανε μέσα σὲ λίγα χρόνια. ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ στὸ Παρίσι. Καὶ θαρρῶ πὼς δὲν εἶχεν ἄδικο σ' αὐτό... Μὰ ὅσο γιὰ μένα. δὲν μπόρεσα ποτέ μου νὰ τὸν νοιώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. ἦταν κατὰ τὴ γνώμη μου, ἡ προσωποποίησις τῆς ὑπεροψίας. ἦταν ἀνυπόφορος. γεμᾶτος ἀλαζονεία. δὲν ἄφινε κανένα. συνάδελφό του νὰ προκόψῃ. Μόνον αὐτὸς ἤξευρε ἀπὸ ὑποθέσεις. μόνον αὐτὸς ἤξευρε νὰ μιλήσῃ...

῎Εβλεπα τὴν Γενεβιέβη πάντοτε πολὺ ταπεινωμένη μπρός του. κι' αὐτὸς τὴν κακομεταχειριζότανε τὴς περισσότερες φορές. 'Απέφευγε νὰ βγαίνῃ ἔξω μαζί της. Δὲν τὴν παρουσίαζε σχεδὸν σὲ κανένα. Καὶ ὅμως ἡ Γενεβιέβη ἔχει μιὰ πρώτης τάξεως ἀνατροφή. καὶ ἂν δὲν εἶναι πολὺ ὄμορφη. εἶναι ἐν τούτοις ἀρκετὰ ἑλκυστική.

Σοῦ ἔχω πῆ ἤδη ὅτι ὁ 'Αλμπὲρ ἀγαποῦσε βαθειὰ τὴν ἀδελφή του. Κι' ἂν ὁ Μουτιὲ μοῦ ἦτανε ἀντιπαθητικός. ἀπεναντίας τὴν ἀγαποῦσα πολὺ τὴν κουνιάδα μου. 'Αλλὰ ἐκεῖνο ποὺ κυρίως. μοὔδινε στὰ νεῦρα ἦταν ἡ πάρα πολὺ διακριτικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀντρός μου ἀπέναντι τοῦ γαμπροῦ του. 'Ο 'Αλμπέρ. εἶναι κατὰ πολὺ νεώτερός του, ἐννοεῖται ὅμως. εἶναι ἕνας ἀρχιτέκτων μὲ ξεχωριστὴ ἀξία. καὶ σὲ κἄνα-δυὸ χρόνια θὰ γίνῃ ὑποδιευθυντὴς στὴν 'Εταιρία ὅπου ἐργάζεται. 'Αξίζει. λοιπόν, πολλὰ περισσότερα ἀπὸ ἕναν Λεὸν Μουτιέ! ῞Ομως εἶναι φύσει δειλὸς καὶ πολὺ συχνὰ τὸν ἐπέπληξα γι' αὐτό του ἐλάττωμα.

'Εν τούτοις ὅσο περισσότερο συλλογίζομαι τὴν περίπτωση τῆς καϋμένης τῆς Γενεβιέβης, τόσο πιὸ πολὺ πείθομαι ὅτι πρόκειται ἀποκλειστικὰ περὶ μιᾶς παθολογικῆς καταστάσεως. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν αἰσθανότανε κανένα αἴσθημα γι' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ ποὺ κατέστρεψε τὴν οἰκογενειακή της γαλήνη! ῏Ηταν μιὰ γυναίκα. οὐσιαστικὰ ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της (αὐτὸ μοῦ τὸ ἐκμυστηρεύθηκε κλαίγοντας. ἡ καϋμένη!), λοιπὸν ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ περίεργη. σύχγρουση τῶν γεγονότων ἕνα ξαφνικὸ ξέσπασμα. τῶν αἰσθήσεών της καὶ τίποτε ἄλλο. ἀπολύτως τίποτε! Τὴν ἄκουσα μὲ μιὰ βαθειὰ συμπόνια στὴν ψυχή. Θεέ μου, σκέφθηκα. πόσο ἀδύνατος εἶναι ὧρες-ὧρες. ὁ ἄνθρωπος!... 'Ωστόσο πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν 'Αλμπέρ. Αὐτὸς σὰν ἄντρας μοῦ μίλησε μὲ πολὴ σκληρότητα γιὰ τὴν ἀδελφή του. Δὲν θέλησε κἂν νὰ τὴν δῇ. μετὰ ἀπὸ τὴν καταστροφή. Μὲ ἄπειρες δυσκολίες. κατώρθωσα. ἐπὶ τέλους νὰ τὸν πείσω ὅτι εἶχε χρέος νὰ τὴν συναντήσῃ. Στὰς ἀρχὰς μάλιστα, ἀποροῦσε γιὰ τὴν συμπάθεια ποὺ τῆς ἔδειχνα..

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὼς μιὰ γυναίκα σὰν καὶ σένα. μπορεῖ νὰ ἔχῃ τόση ἐπιείκεια!...

'Εν τέλει δέχθηκε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς στὸν Λεὸν Μουτιέ.. Αὐτὸς πιὰ εἶναι κι' ἂν εἶναι τρυφερός, ἀγαπημένη μου Γκάμπυ! ῎Εχοντας. βλέπεις ὅλο τὸ δίκαιο μὲ τὸ μέρος του. τὰ θέλει ὅλα δικά του. ῎Εχει ἐξεγερθῆ ὅλος ὁ ἀπέραντος ἐγωϊσμός του... Καὶ θέλει, νὰ τὴν συντρίψῃ ὁλότελα. 'Επιμένει νὰ κρατήσῃ αὐτὸς τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς ἀναξίας ὅπως λέει, μητέρας τους!.. Καὶ θὰ δῇς ποὺ τὸ δικαστήριο θὰ τὸν δικαιώσῃ... Στὸ σημεῖο τοῦτο, εἶναι σωστὸς σπαραγμὸς νὰ βλέπῃς τὴν Γενεβιέβη... Κλαίει, χτυπιέται. ὀδύρεται! ῏Α, χρυσή μου. τὶ φρικτὸ πρᾶγμα! 'Εγὼ στὴν θέση της θἄπαιρνα τὰ παιδιά μου καὶ θὰ τὤσκαγα στὸ ἐξωτερικό, ὅπου καὶ νἄτανε, καὶ ἔπειτα πιά, εἶχε ὁ Θεός! Μὰ ἐκείνη δὲν θέλει νὰ τὸ κάνῃ αὐτό. Νομίζει πώς, μὲ τὸ καλὸ καὶ τὴν ὑποταγὴ θὰ συγκινήσῃ τὸν ἄντρα της.

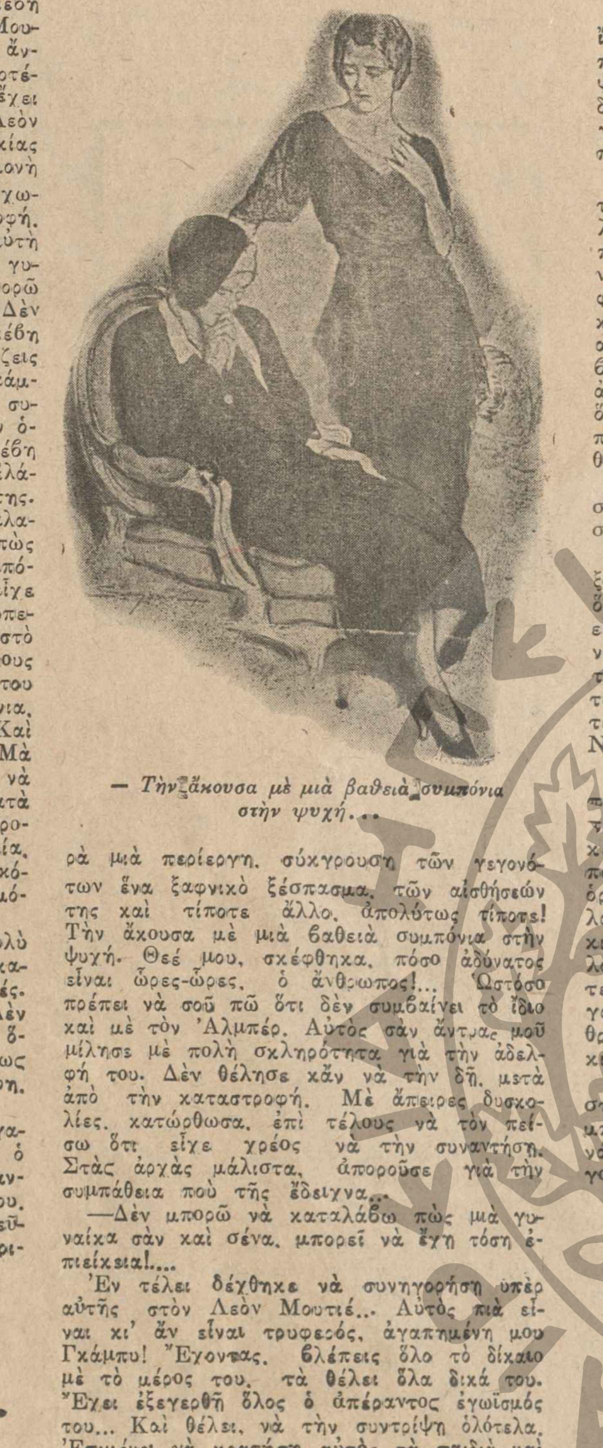

— Τὴν ἄκουσα μὲ μιὰ βαθειὰ συμπόνια στὴν ψυχή...

Μὰ ἔχω μπῆ σὲ τέτοιες λεπτομέρειες γι' αὐτὴ τὴν θλιβερὴ ἱστορία, καὶ εἶσαι ἴσως ἕτοιμη νὰ σκεφθῇς ὅτι τὸ κάτω τῆς γραφῆς δὲν βλέπεις νὰ μ' ἀφορᾷ καὶ τόσο πολύ.. ῎Ε, λοιπόν! ὄχι, ἀγαπητή μου, μ' ἀφορᾷ καὶ πάρα πολὺ μάλιστα, γιατὶ αὐτὴ σταθηκε ἀφορμὴ νὰ μὴ βλέπω πιὰ τὸν ἄντρα μου, μὲ τὰ ἴδια μάτια σὰν πρίν... Τὸ ξέρεις δά, πόσο βαθειὰ ἀγαπῶ τὸν 'Αλμπέρ;... Καὶ ὅμως, ἕνα φοβερὸ βάραθρο, λὲς καὶ ἄνοιξε ἀνάμεσά μας ἐξ αἰτίας τῆς ἀδερφῆς του. 'Εγὼ εἶμαι γεμάτη συμπόνια γι' αὐτὴ τὴν ἄμοιρη μητέρα ποὺ θέλουν νὰ τὴν χωρίσουν ἀπὸ τὰ παιδιά της, ἐνῷ ὁ 'Αλμπέρ... «῎Εφταιξε, μοὔπε μιὰ μέρα, πρέπει, λοιπὸν νὰ πληρώσῃ τὴν ἁμαρτία της!...» Μοῦ ἀνήγγειλε μάλιστα, ὅτι εἶχε καλέσει τὸν Λεὸν Μουτιὲ νὰ προγευματίσῃ μαζί μας μιὰ ἀπὸ τὴς μέρες αὐτές. Καὶ ἀκούγοντας τὴς φωνὲς ποὺ ἔμπηξα, ὅταν μοῦ τὤπε αὐτό, ἔσπευσε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ:

—Μὰ δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; ῎Ισα, ἴσα γιὰ τὸ συμφέρον τῆς ἀδερφῆς μου, δὲν πρέπει νὰ τὰ χαλάσωμε μὲ τὸν Λεόν. Σκέψου μόνο πόσο βαθειὰ ἔχει πληγωθῆ ὁ ἀνδρικός του ἐγωισμός. Καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς, ποιὸς τῆς φταίει τῆς Γενεβιέβης ποὺ μπῆκε σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο!

Χρυσή μου, Γκάμπυ!..Δὲν πίστευα τ' αὐτιά μου! ὁ ἄντρας μου ἦταν αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε ἔτσι. ῎Ηθελε νὰ ἐπιβάλῃ στὴν ἀπελπισμένη ἀδελφή του αὐτὴ τὴν καινούργια ταπείνωση! Καὶ ὁ ἄλλος θὰ ἐπωφελεῖτο. καὶ μὲ τὸ δίκαιό του! ἀπὸ τὴν εὐκαιρία αὐτή. γιὰ νὰ διαδώσῃ παντοῦ, ὅτι αὐτὸς ἦταν τὸ μόνο θῦμα. ἀπόδειξις ὅτι βρισκότανε σὲ λαμπρὲς σχέσεις μὲ τὸν ἴδιο ἀδερφὸ τῆς ἔνοχης!.. 'Αντιστάθηκα λοιπὸν ὅσο μπόρεσα. Δυστυχῶς δὲν κατάφερα τίποτα. Κι' ἔτσι θὰ ὑποταχθῶ μοιραίως στὴν θέληση τοῦ συζύγου μου!..

'Αγαπημένη μου φίλη, θέλεις τώρα νὰ σοῦ πῶ τὸ ἐπιμύθιο αὐτῆς τῆς πένθιμης ἱστορίας; ῎Ακουσέ το:

'Ο 'Αλμπὲρ εἶναι ἀτυχῶς, λιγώτερο ἔξυπνος, ἀπ' ὅ,τι τὸν φανταζόμουνα καὶ θέλει ὅπως ἔχω καταλάβῃ, νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι φυσικὸ καὶ δίκαιο κάθε ἔνοχη γυναίκα νὰ ὑφίσταται τὴς συνέπειες τοῦ σφάλματός της, ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι δυσανάλογες πρὸς τὸ ἔγκλημά της. Κατὰ βάθος θὰ σκέπτεται τὰ ἑξῆς. «Τὸ νοῦ σου, μικρή μου Λουσέτ. Νά, τὶ παθαίνουν ἡ ἄπιστες γυναῖκες!»

῎Ε, λοιπόν, χρυσή μου. ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ συλλογίζομαι ὅλα αὐτά, ἀπὸ τότε ποὺ βλέπω τὸν 'Αλμπὲρ μ' αὐτὴ τὴν στενοκέφαλη ζήλεια του, μὲ τὴ στάση του αὐτὴ ποὺ θέλει νὰ ἐμποδίσῃ κάθε μεγαλόψυχη ὁρμὴ τῆς καρδιας, καὶ τὴς γελοῖες προφυλάξεις ποὺ θέλει νὰ πάρῃ ἐναντίον ἑνὸς κινδύνου, ποὺ φοβᾶται ἴσως ὅτι τὸν ἀπειλεῖ λοιπὸν σ' ὁρκίζομαι ὅτι τὸν ἀγαπῶ λιγώτερο, κι' ἴσως μιὰ μέρα παύσω νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐντελῶς... Βλέπω μὲ τρόμο τὸ βάραθρο ποὺ ἄνοιξε μεταξύ μας. καὶ εἶμαι συγκινημένη ὥς τὰ κατάβαθα τοῦ εἶναι μου.

Γύρισε γρήγορα ἀπὸ τὸ προσκύνημά σου στὰ ἱερὰ μάρμαρα τῆς 'Ακροπόλεως. Γκάμπυ μου ἀγαπημένη. γιατὶ ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ μοῦ δώσῃς μιὰ συμβουλὴ καὶ λίγο κουράγιο...

'Η φίλη σου ΛΟΥΣΕΤ

ΖΑΝ ΜΠΡΥΝΟ ΡΟΥΜΠΥ

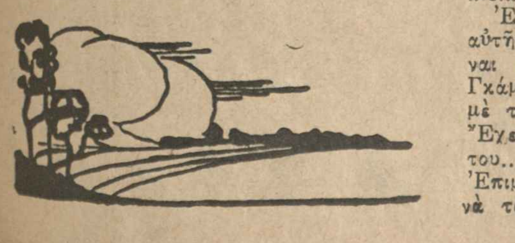

Ρομαὶν Ρολλὰν

Ὁ...γερμανόφιλος γάλλος συγγραφεύς.-Ἡ μαχητικότης του.-Μιά συνωμοσία κατά τοῦ ἔργου το

ΚΑΝΕΝΑΣ προφήτης δὲν εἶναι δεκτὸς στὸν τόπο του» καθὼς λένε. Πράγματι στὴν ἱστορία δὲν εἶναι λίγα τὰ παραδείγματα μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ πέρασαν ἐντελῶς ἀπαρατήρητοι στὴν πατρίδα των. Ποιὸς εἶναι ὁ λόγος αὐτῶν τῶν περιέργων συμπτώσεων; Δύσκολο ν' ἀποφανθῆ κανεὶς μὲ ἀκρίβεια.

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ συγκαταλεχθῆ ὁ Ρομαὶν Ρολλάν. Οἱ πατριῶτες του, οἱ Γάλλοι τὸν ἀγνοοῦν, ἢ μᾶλλον δὲν τὸν τοποθετοῦν στὴ θέση ποὺ τοῦ ἁρμόζει, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας οἱ ξένοι, καὶ εἰδικώτερα οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Σκανδιναυοὶ τὸν θεωροῦν σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς κορυφαίους συχρόνους συγγραφεῖς.

Αὐτὸς ὁ ἀρκετὰ περίεργος διχασμὸς γνωμῶν γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ρολλὰν δὲν εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐξηγηθῆ. Πηγάζει ἀπὸ αἴτια πολιτικῆς φύσεως, στὰ ὁποῖα πρωτεύοντα ρόλο παίζει κι' ὁ ἐθνικισμός.

Οἱ Γάλλοι, τρομεροὶ πάντοτε σωβινισταί, δὲν μπόρεσαν μὲ κανέναν τρόπο νὰ χωνέψουν τὸν θαυμασμὸ τοῦ Ρολλὰν πρὸς τὸ γερμανικὸ πνεῦμα, ἕναν θαυμασμὸ καθαρὰ διανοητικό, ποὺ πήγαζε ἀπὸ τὴν βαθειὰ γνώση τῆς γερμανικῆς ψυχῆς καὶ τῆς γερμανικῆς τέχνης.

Ὁ Ρομαὶν Ρολλάν, ποὺ γεννήθηκε στὰ 1866 ἀσχολήθηκε ἀπὸ μικρὸς μὲ τὰ αἰσθητικὰ ζητήματα καὶ στὰ 1895 διωρίσθηκε καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης στὸ Ἀνώτατο Γαλλικὸ Διδασκαλεῖο. Λίγο ἀργότερα γινόταν καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων τῆς περίφημης Σορβώνης ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ εἰσήγαγε τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τῆς μουσικῆς. Λόγῳ τῶν ἐπαγγελματικῶν του ἀσχολιῶν, ἡ προσοχή του ἀναγκαστικὰ στράφηκε στὴ «Χώρα τῆς Μουσικῆς», τὴν Γερμανία, τῆς ὁποίας τέκνα ὑπῆρξαν οἱ μεγαλείτεροι μουσικοὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Ἔτσι τὰ κυριώτερα τεχνοκριτικά του ἔργα εἶναι βαθειὰ ποτισμένα ἀπὸ γερμανοκεντρισμό, τὸν γερμανοκεντρισμὸν ἐκεῖνον ποὺ διαβλέπει στὴν Γερμανία τὸν τόπο τῆς μουσικῆς, τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ρωμαντισμοῦ. Τὸ πρῶτο του τέτοιο ἔργο ὑπῆρξε τὸ «Ἡ ἀρχὲς τοῦ νεώτερου λυρικοῦ θεάτρου· ἱστορία τοῦ μελοδράματος στὴν Εὐρώπη πρὶν ἀπὸ τὸν Λοῦλλυ καὶ τὸν Σκαρλάτι» (1895). Ὕστερα ἀκολουθοῦν τὰ ἑξῆς : «Τὰ αἴτια τῆς παρακμῆς τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς» (1895), «Τὸ λαϊκὸ Θέατρο» (1901), «οἱ Σημερινοὶ Μουσικοὶ» (1908), «οἱ Παλαιότεροι Μουσικοὶ» (1908) μιὰ μελέτη γιὰ τὸν Χαῖντελ, καὶ πρὸ πάντων ὁ μνημειώδης του «Μπετόβεν», ποὺ θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστούργημα ὅλης τῆς φιλολογίας ποὺ δημιουργήθηκε γύρω στὸν κουφὸ δάσκαλο. Παράλληλα σ' αὐτὴ τὴν ἐργασία τὴν καθαρὰ μουσικοκριτική, συνέγραψε καὶ μιὰ βιογραφία τοῦ Μιχαὴλ-Ἀγγέλου, καὶ ἄλλη μιὰ τοῦ Λέοντος Τολστόϊ, ὅπου ὑπεστήριζε καινούργιες αἰσθηματικὲς ἀπόψεις, παρμένες ἀπὸ τὴν κοσμοθεωρία του ποὺ ἄρχιζε πιὰ νὰ διαμορφώνεται. Τὸ τελευταῖο του βιβλίο αὐτῆς τῆς κατηγορίας κυκλοφόρησε στὰ 1927 μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ψυχή μου καὶ ἡ Τέχνη».

Ἀπὸ τὴν συνεχῆ του πνευματικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος, ὁ Ρομαὶν Ρολλὰν ἤχθη στὴ μελέτη ὡρισμένων ἀποκρυφολογικῶν δογμάτων ποὺ εἶχαν μεγάλη πέραση στὴς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας. Ἰδιαίτερα τράβηξε τὴν προσοχή του ὁ θεοσοφισμὸς τῆς διαβόητης Ἄννυ Μπέζαντ, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ ὡρισμένες σύγχρονες προσωπικότητες τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰδικῶς τῶν Ἰνδιῶν. Ἔτσι συνεδέθη στενώτατα μὲ τοὺς ἡγέτας τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος εὐρωπαῖος συγγραφεὺς ποὺ παρουσίασε στὸ μεγάλο κοινὸ τὴ φυσιογνωμία τοῦ Μαχάτμα Γκάντι, ποὺ τόσος θόρυβος ἔγινε ἀργότερα γύρω στὸ ὄνομά του. Ἀφιέρωσε ἀκόμα δυὸ τόμους στὴ βιογραφία τῶν διασήμων Ἰνδῶν σοφῶν Βιβεκανάντα καὶ Ραμακρίσνα, στὸ πρόσωπο τῶν ὁποίων δὲν διέβλεπε μόνο δυὸ ἐξαιρετικὲς προσωπικότητες, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τοὺς ἐκπροσώπους ἑνὸς πνεύματος, τοῦ ἀνατολίτικου πνεύματος τῆς γαλήνης καὶ τῆς σοφίας, ποὺ ἡ ἔλλειψίς του κατέστρεψε τὴ λαμπρὴ προσπάθεια τῆς Δύσεως, καὶ ἐδημιούργησε τὸν μηχανικὸ πολιτισμὸ τῆς σύγχρονης κοινωνίας.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς σταδιοδρομίας του προβάλλει ὁ μαχητὴς Ρομαὶν Ρολλάν, ποὺ καθορίζει σαφῶς τὴν θέση του ἀνάμεσα στὸν διανοητικὸ κόσμο καὶ ἀρνεῖται ν' ἀκολουθήση τὸ σωβινιστικὸ γαλλικὸ πνεῦμα ποὺ ξεσπᾶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ ποὺ θέλει νὰ σβύνῃ κάθε συμβολὴ τῆς Γερμανίας στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Παρὰ τὴν λυσσαλέα ἐναντίον του κατακραυγὴ τῶν Γάλλων πολιτικολογούντων δημοσιογράφων, διανοουμένων, ἀποσύρεται, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, στὴν Ἑλβετία ὅπου δημοσιεύει, στὴν «Ἐφημερίδα τῆς Γενεύης» σειρὰν ἄρθρων, ποὺ εἶχαν παγκόσμια ἀπήχηση, ὑποστηρίζοντας τὴν ἀνάγκη συμφιλιώσεως τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Λίγο ἀργότερα ὑποστήριξε τὸ ἴδιο καὶ στὸ βιβλίο του «Πάνω ἀπ' τὴ διαμάχη».

Ρομαὶν Ρολλάν.

Αὐτὴ ἡ ἀνδρικὴ στάσις ἤρκεσε γιὰ νὰ καταδικασθῆ ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ κοινὴ γνώμη ὁ Ρομαὶν Ρολλάν καὶ τὸ ἔργο του. Γύρω στὸ ὄνομά του ἔγινε «ἡ συνωμοσία τῆς σιωπῆς» καὶ τὸ τέχνασμα αὐτὸ τόσο ἐπέτυχε ὥστε γιὰ τὴ μεταπολεμικὴ γενιὰ ὁ Ρομαὶν Ρολλὰν νὰ μὴν εἶναι τίποτε παρὰ ἕνα ὄνομα ποὺ χανόταν στὰ σκοτάδια τοῦ χρόνου. Τὰ καθαρῶς λογοτεχνικά του ἔργα, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ μιλήσουμε παρὰ κάτω, ἀγνοήθηκαν ἀπὸ τὸ γαλλικὸ κοινό, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κοινὸν τῶν ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ποὺ τὰ διάβασε ἄπληστα. Σήμερα μάλιστα, σύμφωνα μὲ ὡρισμένες στατιστικές, ὁ Ρομαὶν Ρολλὰν εἶναι, μαζὶ μὲ τὸν Ἀντρὲ Ζίντ, ὁ γάλλος συγγραφεὺς ποὺ διαβάζεται περισσότερο σ' ὅλη τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη.

Ὅπως καὶ νὰ εἶναι ὅμως, τὴν ἀληθινὴν ἀπάντηση γιὰ τὴν πραγματικὴν ἀξία τοῦ ἔ γου τοῦ Ρολλὰν τὴν ἔδωσε ἡ Σουηδικὴ Ἀ δημία κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Μεγάλου Π μου : τοῦ ἀπένειμε στὰ 1915 τὸ βραβεῖο Ν πελ...

Τὸ βραβεῖο αὐτὸ δὲν δόθηκε μόνο στὸ γάλο λάτρη τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ πρὸ πάντ στὸ λογοτέχνη, στὸν δημιουργὸ τοῦ «Ζὰν-Κ στὸφ», τοῦ δεκατόμου αὐτοῦ ἀριστουργή τος ποὺ θὰ μείνη σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιό ρα ἔργα τῆς σύγχρονης Γαλλικῆς λογοτεχ Βιβλίο τρομερὰ ἄνισο, γεμᾶτο συχνὰ ἀπὸ γ μανοπαθεῖς πλατυασμοὺς καὶ ἀτέλειωτες ψυ ναλυτικὲς περιγραφές, περιέχει ἕναν τύπο ριστουργηματικὰ δοσμένο, τὸν Γερμανὸ μου κὸ Γιάννη-Χριστόφορο τοῦ ὁποίου παρακο θεῖ ὁλόκληρη τὴ σταδιοδρομία, ἀπὸ τὴ στιγ ποὺ γεννιέται σὲ μιὰ μικρὴ γερμανικὴ φιλόμ ση πόλη μέχρι τοῦ ἐρχομοῦ του στὸ Παρ τὸ κέντρο ποὺ συμπληρώνει καὶ ὁλοκληρ τὴς καλλιτεχνικὲς προσωπικότητες.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ σπουδαιότερό του ἔρ ἔδωσε ἀκόμα τὰ ἑξῆς μυθιστορήματα : « λὰς Μπρενιὰν» (1918) καὶ τὴν αἰσθηματ νουβέλλα «Πέτρος καὶ Λουκία» ὕστερα ἀ σε μιὰ καινούργια σειρὰ κυκλικοῦ μυθιστορ ματος, τὴ «Μαγεμένη ψυχὴ» τοῦ ὁποίου κ κλοφόρησαν μέχρι τῆς στιγμῆς τὰ πρῶτα ρη : «Ἀννέτα καὶ Συλβία» (1922), «Τὸ Κα λοκαῖρι» (1924), «Μητέρα καὶ γυιὸς» (192

Ὁ Ρομαὶν Ρολλὰν ἐπεξέτεινε τὴν δρα του καὶ στὸ θέατρο, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχεν ἀπ θεν κλίση. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θέλησε νὰ πιβάλλῃ καὶ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος ὡρισμένες ἰδ πρωτότυπες. Στὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ θέατρο εἶ πάρει τὴν μορφὴ τῆς ἠθογραφίας ἢ τῆς ψ χογραφίας. Ὁ Ρολλὰν θέλησε νὰ δημιουργ ση κάτι τὸ καινούργιο, ἕνα μίγμα ἀρχαί τραγῳδίας καὶ σύγχρονης κοινωνικῆς διδασκα λίας, καὶ τὸ ὅλο δοσμένο σ' ἕνα θελημα ρωμαντικὸ στύλ. Ἔτσι κατὰ τὸ διάστημα 18 —1902 ἔδωσε στὴ σκηνὴ μιὰ σειρὰ ἔργ ποὺ τὰ περιέβαλλε μὲ τὸν γενικὸ τίτλο: « ατρο τῆς Ἐπαναστάσεως». Τὰ κυριώτερα ἔ ματα αὐτῆς τῆς σειρᾶς εἶναι «Τὸ παιχνίδι τ ἔρωτα καὶ τοῦ θανάτου», «Ἀνθισμένο Π σχα (τῶν Βαΐων)», «Οἱ λῦκοι», «Ἀλ «Θ' ἀρθῆ καιρὸς», «Τὸ αἷμα τοῦ Δαντὼν

Καὶ τώρα ἕνα ἀνέκδοτο ποὺ ἐνδιαφέρει ὁ λόκληρη τὴ νεοελληνικὴ λογοτεχνία : Σ 1930 τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «Μπραβὸ» ἔθ σὲ διαφόρους γάλλους λογοτέχνας τ ξῆς ἐρώτημα : «Ποιὸ εἶναι τὸ καλλίτερο β βλίο ποὺ διαβάσατε αὐτὸ τὸν μῆνα, καὶ πῶ δικαιολογεῖτε τὴ γνώμη σας ; » Ὁ Ρ Ρολλὰν ἀπάντησε ὡς ἑξῆς : «Τὰ ἔργα τ Ἕλληνος ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, τὸν ὁ θεωρῶ σὰν τὸν μεγαλείτερο ζῶντα π τῆς Εὐρώπης, μιὰ ποὺ ὁ Ραμπιντρανὰθ Τ κὸρ εἶναι Ἰνδός».

Καὶ συνεπαρμένος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἀπ θυνε στὸν Παλαμᾶ τὸν παρακάτω χαιρετισ

«Ὁ κορυδαλὸς τῆς Γαλατίας χαιρετᾶ
τὸ ἀηδόνι τῆς Ρωμηοσύνης—
Τὸ μαγεμένο πουλὶ—τὸν αὐλὸ τῆς νεράϊδ
μὲ τὰ ἑφτὰ ὄνειρα—τοῦ ὁποίου ἡ ἁγνὴ φ
ἔκανε τὴν Ἀτλαντίδα νὰ προβάλῃ ἀπὸ τ
ἄβυσσο τοῦ Ἰ
καὶ τὴν Ἁρμονία ἀπὸ τὸ βράχο τῆς Ἀθ

Λ. Π

Αἰσθηματικὲς ἱστορίες

Μιὰ παληὰ φωτογραφία

Ἀντουὰν ντὲ Κουρσὸν

ΗΤΑΝ πολὺς κόσμος ἐκεῖνο τὸ πρωΐ στὸ Παβιγιὸν ντὲ Μπουᾶ. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως ἔδινε στὰ πράγματα καὶ στὰ πρόσωπα μιὰν ὄψη γιορτινή.

Ὁ Ρετζὺ δυσκολεύτηκε πολὺ νὰ βρῆ ἕνα τραπεζάκι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κομψὸ πλῆθος. Ὅταν κάθισε μαζὶ μὲ τὸν Ζὰκ ποὺ μόλις εἶχεν ἀφιππεύσει, ἄρχισε νὰ παρατηρῆ τὸν κόσμο μ' ἕνα βλέμμα εὔθυμο καὶ συγχρόνως εὐτυχισμένο. Δὲν εἶχαν περάσει παρὰ μόνον δυὸ ἑβδομάδες ἀφ' ὅτου εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ κατόπιν δεκαετοῦς ἀπουσίας ὅλα τοῦ φαινόντουσαν τόσον νέα τόσον διαφορετικὰ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήση τὸν θαυμασμό του.

—Ἐκεῖνο ποὺ κάνει πιὸ πολὺ ἐντύπωση, ὅταν γυρίζει κανεὶς στὴν Γαλλία. εἶναι ἡ γυναῖκες. εἶπεν ὁ Ρετζύ. Ὁ κόσμος πιστεύει πὼς ἡ γυναῖκες εἶναι ὡραῖες στὴν Ἀμερική. γιατὶ ἐδῶ πέρα βλέπετε μονάχα τὴς στὰρ τοῦ σινεμά. ὅμως δὲν ξέρεις πόσο προτιμῶ τὴς συμπατριώτισσές μου! Ξέρουν νὰ ντυθοῦν. βρὲ ἀδερφέ! Νά. κύτταξε ἐκεῖνο τὸ ἐξαίσιο πλᾶσμα. δεξιά. ποὺ κάθεται μόνη της σ' ἕνα τραπεζάκι... Δὲν ἔχω δεῖ ποτέ μου τόσο σὶκ γυναῖκα ἐκεῖ κάτω!....

Ὁ Ζὰκ γύρισε πρὸς τὴν διεύθυνση ποὺ τοῦ ὑπεδείχνυε.

—Μὰ δὲν τὴν γνωρίζεις; Εἶναι ἡ Ἑλένη Λορύζ. Εἶναι λίγος καιρὸς ποὺ γύρισε στὸ Παρίσι. ἀπ' ὅπου ἔφυγε γιατὶ τῆς συνέβηκε. ὅπως λένε τουλάχιστο κάποιο μεγάλο δυστύχημα. Ἐγνώρισε κι' αὐτὴ ἡμέρες δόξης!

—Εἶναι πάραπολὺ ὄμορφη. Πόσο χρονῶν εἶναι;

—Ἀκριβῶς τριάντα χρονῶν.

—Ὅσο καὶ ἐγώ! Φαίνεται ὅμως πολὺ πιὸ νέα... Τὴν γνωρίζεις; Τὴν βλέπω ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ κοττάη πρὸς τὸ μέρος μας.

—Ναί. ἀλλὰ κυττάει ἐσένα. Θὰ σὲ παρουσιάσω... Μά. νά την ποὺ σηκώνεται κιόλας.... Θὰ περάση ἀπὸ μπρός μας γιὰ νὰ φύγη..

Ἡ Ἑλένη Λορὺζ διέσχισε μ' ἕνα βῆμα ἀργὸ τὴν ταράτσα. προκαλώντας στὸ πέρασμά της βλέμματα γεμάτα θαυμασμό. Σὰν ἔφτασε στὸ τραπέζι τῶν δυὸ νέων. ἐχαμογέλασε στὸν Ζάκ. ὁ ὁποῖος σηκώθηκε ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν χαιρετήση.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε. κυρία μου. νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν φίλο μου Ρετζὺ Βοράν. ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασε ἀπὸ τὴν Ἀμερική...

Ἡ νέα γυναῖκα ἔτεινε τὸ χέρι της στὸν Ρετζύ. καὶ μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα. μ' ἐκεῖνο τὸ ὕφος τῆς σφιγγός. ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα θέλγητρά της. ἐψιθύρισεν:

—Μήπως εἶσθε συγγενὴς τοῦ Ζάν—Πὼλ Βοράν. τοῦ συγγραφέως;

—Ἦταν ὁ πατέρας μου. κυρία. ἀποκρίθηκε ὁ νέος μὲ κάποια συγκίνηση στὴ φωνή. Τὸν γνωρίζετε; Δυστυχῶς δὲν μπόρεσα νὰ γυρίσω ἐγκαίρως ὥστε νὰ τὸν προλάβω στὴν ζωή. Ὁ θάνατός του. ἦταν ἀπότομος. καὶ ξαφνικός.

—Τὸν εἶχα συναντήσει πολλὲς φορὲς σὲ σπίτια καλῶν φίλων μου... ποὺ καὶ αὐτοί. ἐξέλειπαν. καὶ ἐξακολουθῶ πάντοτε νὰ διαβάζω καὶ νὰ ξαναδιαβάζω τὰ ἔργα του. Τί θαυμάσιος καιρός! Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ πάρω τὸ πρόγευμά μου στὴς Βερσαλλίες.. Σᾶς ἀπάγω λοιπόν. καὶ τοὺς δύο ἂν εἴσαστε ἐλεύθεροι...

Ὁ Ζάκ. τῆς ζήτησε συγγνώμην ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ δεχθῆ. Ὁ Ρετζὺ ὅμως χωρὶς κἂν νὰ κρύψη τὴν εὐχαρίστησή του. δὲν ἐδίστασε ν' ἀκολουθήση τὴν νέα γυναῖκα.

....

—Θυμᾶστε Ἑλένη. τὴν ἡμέρα. ποὺ συναντηθήκαμε γιὰ πρώτη φορά;

Ἔκτοτε εἶχαν περάσει πολλὲς ἑβδομάδες ἔπειτα μῆνες. καὶ ὅμως δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς ὁ Ρετζὺ νὰ συναντήση τὴν νέα γυναῖκα. Τὴν εἶχεν. ἀκολουθήσει στὴ Ντωβίλ. στὸ Μπίαριτζ. προφασιζόμενος χίλιες αἰτίες γιὰ νἆναι κοντά της.

Ἀπὸ μέρους της. οὔτε καὶ αὐτὴ τοῦ ἔκρυβε τὴν εὐχαρίστηση ποὺ ἔνοιωθε νὰ τὸν βλέπῃ. Ὅμως κάθε φορὰ ποὺ ὁ νέος ἐπιχειροῦσε νὰ τῆς ἐκφράση τὰ αἰσθήματα ποὺ εἶχε γι' αὐτήν. ἡ Ἑλένη ἀπέφευγε μὲ τρόπο τὴν κουβέντα. Φαινότανε μάλιστα παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωση ποὔδειχνε. πὼς ἡ παραμικρότερη ἐρωτικὴ λέξη τὴν ἐβύθιζε σὲ μιὰ βαθειὰ λύπη.

«Δὲν ἔχει παρηγορηθῆ ἀκόμη» συλλογιζότανε ὁ Ρετζύ. Ἡ θλίψη της αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχαν ἤδη μιλήση ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη γι' αὐτὸν ἕνα μυστήριο. Τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὸ ξεδιαλύση. ρωτώντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὅλος ὁ κόσμος φαινότανε σὰ νὰ τὸ εἶχε ξενάση... Τὸ φθινόπωρο τοὺς εἶχεν ἑνώσει τώρα σὲ μιὰ φωτιά. μέσα στ' ὄμορφο σπίτι ποὺ εἶχε ἡ Ἑλένη. στὸ Νεϋύ. καὶ ἡ τρυφερότης τους ἦταν ἁπλῆ. καὶ ἔμεναν ἐνθουσιασμένοι μὲ τοὺς μεγάλους περιπάτους στὸν ἥλιο. καὶ τὴς ἐγκάρδιες φιλικές τους συνομιλίες.....

Δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς ὁ Ρετζὺ νὰ συναντήση τὴν νέα γυναῖκα.

Ὁ Ρετζὺ ἔψαχνε νὰ βρῆ κάθε διασκέδαση ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀρέση στὴν νέα γυναῖκα. ἐλπίζοντας πάντοτε πὼς κάποιο τυχαῖο γεγονὸς θὰ διευκόλυνε τὴν ἐξομολόγηση ποὺ ἐπερίμενε μὲ τόση ἀνυπομονησία. Μὰ τόσο βαθειὰ ἀφοσίωση σ' ἕναν χαμένο πιὰ ἔρωτα τοῦ φαινότανε σὰν κάτι ἀνεξήγητο. πολὺ δὲ περισσότερο. ποὺ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε τοῦ παρεῖχε τὴν ἀπόδειξη τοῦ τρυφεροῦ ἐνδιαφέροντος ποὺ εἶχε γι' αὐτὸν ἡ Ἑλένη. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ Ἑλένη ἐπιθυμοῦσε καὶ φοβότανε συγχρόνως νὰ τὸν ἀγαπήσῃ... Ἦταν ἄραγε ὁ φόβος μήπως ὑποφέρει ξανά. ἢ τὰ νειᾶτα του ποὺ τὴν ἔκαναν ν' ἀντιστέκεται στὴν κλίση της;

Ἕνα βράδυ ὁ Ρετζὺ τῆς εἶπε:

—Ἑλένη τί θὰ λέγατε ἂν πηγαίναμε στὸ Μαριβάλ. στὴν ἰδιοκτησία τῶν γονέων μου; Ἔχω νὰ πάω ἐκεῖ πέρα ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου. Τοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ αὐτὴν τὴν ἐποχή. ὅταν ἄρχιζε τὸ κυνῆγι. Εἶναι πάρα πολὺ ὄμορφο μέρος· ἔχει μιὰ θαυμασία θέα πάνω σὲ μιὰ πλατειὰ λίμνη καὶ διατηρῶ καθαρὰ στὴ μνήμη μου ὅλη τὴν ὀμορφιὰ τοῦ πάρκου του τὸ φθινόπωρο. Μὰ τί ἔχετε λοιπόν; Τὸ σχέδιο αὐτὸ δὲν σᾶς ἀρέσει; Φαινόσαστε δυσαρεστημένη. Γιατί;

—Ξέρετε καλὰ τὸ γιατί: Τί θὰ πῆ ὁ κόσμος ἅμα θὰ μᾶς δοῦνε μαζὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

—Μὰ δὲν πρόκειται νὰ συναντήσωμε κανένα. Ἔχω τόσα χρόνια νὰ δῶ τοὺς γείτονάς μου... Θἆμαστε ἐντελῶς μόνοι...

—Καὶ οἱ ὑπηρέτες;

—Δὲν βρίσκεται ἐκεῖ παρὰ ἕνα ἡλικιωμένο ἀντρόγυνο. ποὺ μ' ἀγαπᾶ πολὺ καὶ ποὺ δὲν θὰ ἀσχοληθῆ μὲ μᾶς.

Ἡ Ἑλένη σηκώθηκε καὶ διέκοψε μὲ ἕνα τρόπο κάπως ἀπότομο τὴν κουβέντα.

—Μὴν ἐπιμένετε. σᾶς παρακαλῶ...

—Ὥστε λοιπὸν θὰ πάω μόνος μου ἐκεῖ πέρα. ἐπανέλαβε ὁ νέος λυπημένα. Ἡ παρουσία μου εἶναι δυστυχῶς. ἀπαραίτητη στὸ κτῆμα... Κόψιμο ξύλων. δουλειές...

Εἶχαν περάσει ὀχτὼ μέρες ποὺ ὁ Ρετζὺ βρισκότανε στὴν ἐξοχή. χωρὶς νὰ λάβη καμμιὰ εἴδηση ἀπὸ τὴν Ἑλένη. καὶ ἦταν ἀνήσυχος γιὰ τὴν σιωπή της. ὁπόταν ἔλαβε. ἐπὶ τέλους ἕνα γράμμα της.

Ἦταν βράδυ. Εἶχε γυρίσει ἐξαντλημένος ἀπὸ ἕνα μεγάλο περίπατο μέσα στὰ χωράφια μαζὶ μὲ τὸν ἐπιστάτη του. καὶ καθισμένος ἐμπρὸς στὸ ψηλὸ τζάκι. ὅπου καίγανε. πελώρια κούτσουρα. ὁ Ρετζὺ δὲν παρετήρησεν ἀμέσως. σὰν ἄνοιξε τὴν τόσο πολυπόθητη ἐπιστολή. ὅτι εἶχε τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου τῆς Μασσαλίας. Μόλις διάβασε τὴς πρῶτες. γραμμὲς πετάχθηκε ὀρθός.

«Ρετζύ. φίλε μου καϋμένο μου παιδί, πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ: φεύγω! Ὅταν θὰ λάβετε τὸ γράμμα αὐτό. θὰ ταξιδεύω πρὸς μακρυνοὺς ὁρίζοντες ὅπου εἶχα βρεῖ καὶ ἄλλοτε τὴν γαλήνη... Φεύγω. γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ πρᾶγμα εἶναι περίεργο. δὲν εἶν' ἔτσι; Ἀλλά. φεῦ! εἶναι ἀμείλικτα δίκαιο. Τὸ νὰ σᾶς γνωρίσω ἦταν γιὰ μένα μιὰ μεγάλη χαρά. τὸ νὰ σᾶς ἀγαπήσω μιὰ εὐδαιμονία ἀσύγκριτη. Ξαναβρῆκα σὲ σᾶς ἕνα ὁλόκληρο παρελθὸν ποὺ τὸ ἐνόμιζα πεθαμένο· ἡ φωνή σας εἶχε ξαναζωντανέψει τὶς ἀναμνήσεις μου· ἡ ματιά σας ξανάφερε τὴ ζωὴ στὴν καρδιά μου ποὺ ἡ θλίψις εἶχε ἀποκοιμήσει ὅπως ἐκεῖνες ἡ βαθειὲς πληγὲς ποὺ δὲν νοιώθει κανεὶς τὸν πόνο τους τόσον εἶναι πελώριες. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ σᾶς ἀφίνω Ρετζύ. Μὴ μοῦ κρατήσητε κακία. Εἴσαστε νέος· ἡ συνάντησίς μας θἆναι ἕνας σταθμὸς στὴ ζωή σας· θὰ βρῆτε καμμιὰν ἄλλη ἀγάπη. Ὅταν θὰ βρεθῆτε στὸ μεγάλο χὼλλ τοῦ Μαριβάλ. ἀνοῖξτε τὸ μικρὸ γραφειάκι ποὺ εἶναι δεξιὰ στὸ τζάκι. Πατῆστε τὸ ἐλατήριο τοῦ μυστικοῦ συρταριοῦ. πρᾶγμα πολὺ εὔκολο. καὶ κυττάξτε μέσα... Θὰ καταλάβετε τότε γιατὶ πρέπει νὰ φύγω... γιατὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀγαπῶ.»

Ὅταν ὁ γέρο ὑπηρέτης μπῆκε μέσα στὸ χὼλλ γιὰ ν' ἀναγγείλῃ στὸν κύριό του πῶς τὸ φαγητὸ ἦταν ἕτοιμο. ὁ Ρετζὺ ἦταν βυθισμένος μέσα σ' ἕνα φωτέϊγ. κρατώντας τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια του. Καταγῆς ἦταν πεσμένη μιὰ φωτογραφία. Ἦταν κιτρινισμένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. καὶ μὲ δυσκολία κατώρθωσε ν' ἀναγνωρίση ὁ Ρετζὺ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλένης. μιᾶς Ἑλένης. σχεδὸν παιδούλας ἀκόμη. ποὺ στηριζότανε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα στὸ μπράτσο ἑνὸς ἀντρός. νέου ἀκόμη. παρὰ τὰ γκρίζα μαλλιά του. Στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. ὁ Ρετζὺ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν πατέρα του...

ΑΝΤΟΥΑΝ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΟΝ

ΑΠΟ ΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

"Ενα ἐπι
μιότυπο
νον τοῦ
"Αστερ κ
Τζόαν Κ
Ἡ ἔκφρα
συφορη
ἄγγιγμα
τοῦ ψυχ
δίνει ζω
εἰκόνα τ

Μία ἀνατριχιαστικὴ σκηνὴ ἀπὸ ἕνα διδακτικὸ φίλμ μὲ τὸν τίτλο: «Τὸ φίλμ ποὺ σκοτώνει» ποὺ προβάλλει μιὰ ἀντισυφιλιδικὴ ὀργάνωσις τῶν Παρισίων σ' ὅλους τοὺς γαλλικοὺς κινηματογράφους. Ὁ σκελετὸς—ποὺ παριστᾶ μιὰ γυναίκα συφιλιδικὴ—μεταδίδει μὲ τὸ φίλημά του τὴν ἀπαισία ἀρρώστεια σ' ἕναν ἀνύποπτο νέο.

"Ελληνες Καλλιτέχναι—Κατόπιν τεσσάρων ἐτῶ
τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου κατεχειροκροτήθη, τό
ρίσι, ὅσον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ἔφθασεν
νεαρὸς βιολιστὴς καὶ συνθέτης κ. Γεώργ
λης. Τὸν ἕλληνα καλλιτέχνην, πρὶν ἢ ἀναχω
μίαν περιοδείαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, θὰ ἔχωμ
νὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὸ μοναδικόν του recital
τὴν 7ην Ἀπριλίου εἰς τὸ θέατρον «Ὀλ
Γεώργιον Μαμμέλην μὲ τὸν βελουδένιο ἦχο
τικὰ παθητικὴ δοξαριά, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτε
Beethoven, Wieniawski, Kreisler, Brahms
τρεῖς ἰδικάς του συνθέσεις, θὰ συνοδεύσῃ
διακεκριμένος καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου Ἀθη

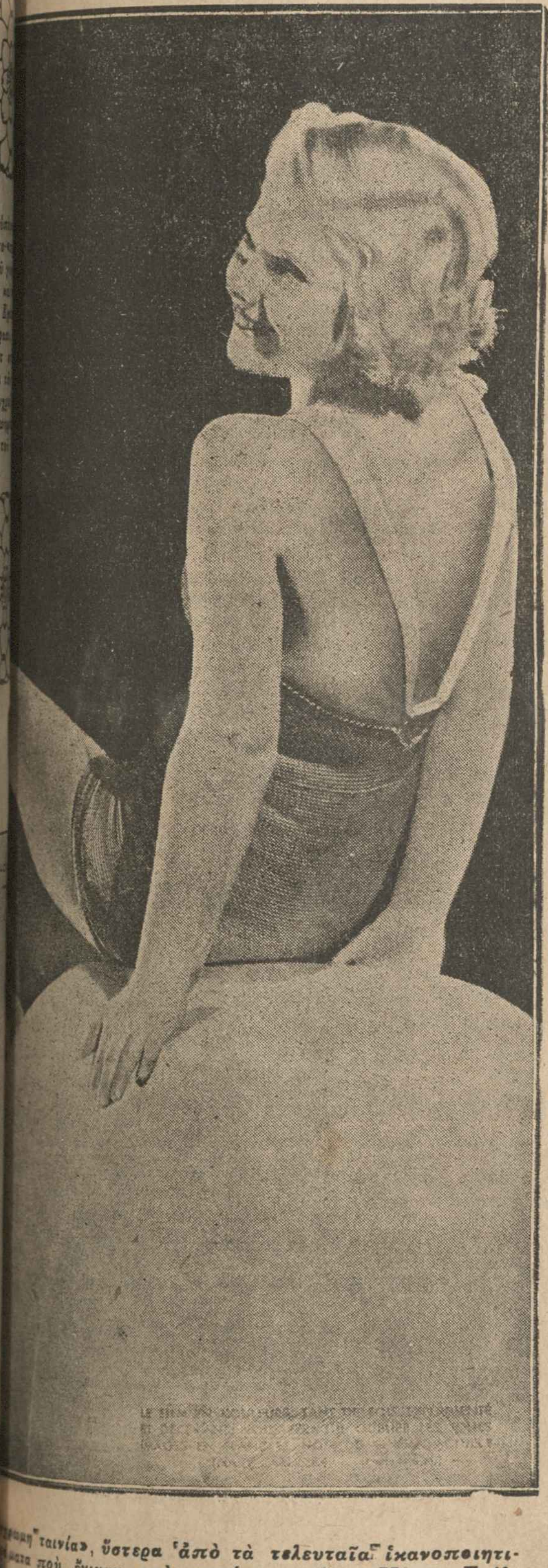

ωμη" ταινία», ὕστερα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἱκανοποιητι-
ματα ποὺ ἔγιναν στὰ στούντιο τῆς «Μέτρο Γκόλ-
πρόκειται—ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἁρμόδιοι—ν' ἀντι-
σιγὰ-σιγὰ τὴν σημερινὴ ταινία, ὅπως ἄλλοτε ἡ «ὁ-
τὴν «βουβή». Ἀνωτέρω μιὰ χαριτωμένη πόζα τῆς
στὰρ Μαίρης Καρλάϊλ, ἀπὸ μιὰ νέα «ἔγχρωμη» ταινία της.

Ὁ ἀγαπημένος τῶν Ἀθηναίων περίφημος γερμανὸς καλλιτέχνης Κόνραντ Βάϊτ, στὸν ρόλο τοῦ ἀεροπόρου Ἔλισσεν, στὴν γερμανικὴ βερσιὸν τοῦ μεγαλειώδους φίλμ «Τὸ Ι.Φ.1. δὲν ἀπαντᾶ», ὅπου σημειώνει ὡς πρωταγωνιστής, ἕνα νέο καλλιτεχνικὸ θρίαμβο. Στὸ προηγούμενο φύλλο μας ἐδημοσιεύσαμε τὴν εἰκόνα τοῦ γάλλου πρωταγωνιστοῦ Σὰρλ Μπουαγιὲ στὸν ἴδιο ρόλο τῆς γαλλικῆς βερσιόν.

Ἡ στοργικὴ αὐτὴ σκύλα ἀνήκει σ' ἕνα θηριοτροφεῖο τοῦ Παρισιοῦ καὶ τελευταῖα ἀνέλαβε τὴν διατροφὴ δυὸ μικρῶν... λεονταριῶν, ποὺ ἔμειναν ὀρφανὰ καὶ κινδύνευαν νὰ πεθάνουν. Στὴν εἰκόνα μας βλέπετε μὲ πόση μητρικὴ ἀγάπη ἐκτελεῖ τὰ χρέη τῆς παραμάνας...

ΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΕΤΑ

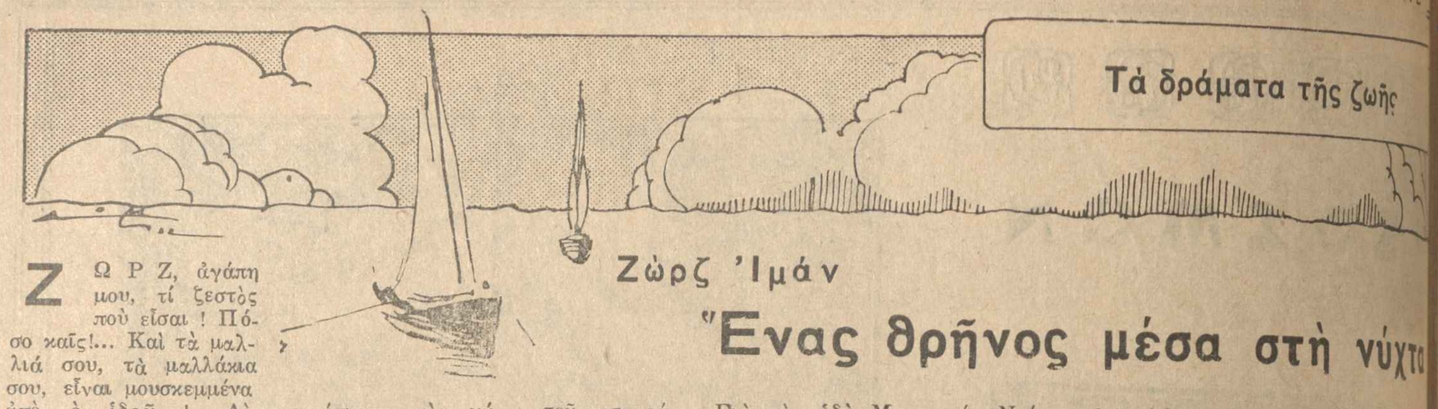

Τὰ δράματα τῆς ζωῆς

Ζὼρζ Ἰμάν

Ἕνας θρῆνος μέσα στὴ νύχτα

ΖΩΡΖ, ἀγάπη μου, τί ζεστὸς ποὺ εἶσαι ! Πόσο καῖς!... Καὶ τὰ μαλλιά σου, τὰ μαλλάκια σου, εἶναι μουσκεμμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα!.. Δὲν κοιμώσουνα σὰν γύρισα ; Τὸ κρεββατάκι σου εἶναι ἄνω-κάτω. Ὢ ! πόσο θᾆσαι ταραγμένος γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κρεββάτι σου σὲ τέτοιο χάλι ! ... Εἶμαι βεβαία πὼς εἶσαι ἄρρωστος. Χωρὶς ἄλλο θἄχῃς πυρετό.. Ἄλλωστε ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες δὲν μοῦ φαίνεσαι καὶ τόσο καλά.. Ἡ νευρικότητά σου, ἡ χλωμάδα σου... Ὅλα τὸ μαρτυροῦν πὼς δὲν εἶσαι στὰ καλά σου. Ὢ ! σὲ παρακολουθῶ ! Ἔπειτα γιατὶ δὲν ἄναψες τὸ φῶς ; Μὰ εἶναι ἀληθινὴ τρέλλα τούτη σου ἡ ἰδιοτροπία, χρυσό μου... Καλὰ, καλά.. δὲν θὰ τὸ ἀνάψω.. ἡσύχασε. Μὰ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴν στριφογυρίζεις πιὰ ἔτσι!.. Τί παράξενος ποὺ εἶσαι!.. Κι' αὐτὴ ἡ ἀνατριχίλα ποὺ σὲ συνταράζει κάθε τόσο... Ἔχεις πυρετὸ, σοῦ λέγω.. Δὲν πιστεύω νᾆσαι θυμωμένος μαζί μου γιατὶ ἄργησα νὰ γυρίσω ἀπόψε τὴν νύχτα ; Χρυσό μου ἀγόρι, μήπως ἄρχισες νὰ μὲ ζηλεύῃς τώρα-τώρα ; Κι' ὅμως τὸ ξέρεις πὼς δὲν ἀγαπάω παρὰ μόνο ἐσένα, Ζὼρζ μου, ἀγαπημένε μου ! Πές μου, δέν εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό ; Μήπως ἔφταιγα ἐγὼ, ἂν μπιζάρανε τέσσερις καὶ πέντε φορὲς τὸ χορό μου ; Ἦτανε στὸ καμπαρὲ μιὰ μεγάλη παρέα Ἀμερικάνων... Μὰ τί πρόστυχοι, τί ἀπαιτητικοὶ, τί δύσκολοι ἄνθρωποι!..Νὰ γιὰ τὸ χατῆρι σου μάλιστα, φεύγοντας γιὰ νὰ μὴ σὲ κάνω νὰ περιμένῃς, δὲν θέλησα νὰ πάγω οὔτε στοῦ Μπρίφ, νὰ πάρω ἕνα σάντουϊτς μαζὶ μὲ τὴν Γκάμπυ, καὶ ὅμως πεινοῦσα τόσο πολύ..

Μὰ νοιώθω πὼς σὲ κουράζω... μήπως θέλεις νὰ πάψω : Νά, μικρό μου, δὲν θὰ βγάλω πιὰ τσιμουδιά... Μόνο σφίξε με πιὸ δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά σου, καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφαλάκι σου στὸν ὦμο μου. Θεέ μου, νὰ ποὺ ξαναρχίζῃς καὶ πάλι!.. Πάλι αὐτὸς ὁ ἱδρῶτας, πάλι αὐτὸ τὸ ἀνατρίχιασμα!... Θἄλεγε κανεὶς πὼς τὸ κάνεις ἐπίτηδες, πὼς γυρεύεις νὰ μὲ κάνῃς ν' ἀρρωστήσω κι' ἐγὼ... Σοῦ τὸ ξαναλέγω, εἶναι ἀδύνατο, τῶν ἀδυνάτων νὰ μὴν ἔχῃς πυρετό!... Μὰ τί μοῦ ψάλλεις τώρα αὐτοῦ;... Τὸ ἀσσανσὲρ, λὲς, πὼς στάθηκε στὸ πάτωμά μας ; Ἄκουσες βήματα;... Μὰ ὄχι, παιδί μου, κανεὶς δὲν ἀνέβηκε, κανεὶς δὲν πέρασε ἀπὸ ἐδῶ. Εἶναι ἀπόλυτη ἡσυχία ἔξω... Καλὲ σὺ κοιμήθηκες κι' ὅλας!... Μὰ ὄχι.. ὄχι... στοιχηματίζω πὼς παραμιλᾶς... Μ' ἀφοῦ σοῦ λέγω πὼς δὲν εἶναι κανεὶς ἔξω !..

Ζὼρζ ! Τί ἔχεις τέλος πάντων, τί ἔπαθες; Μὲ τρομάζεις... Σοῦ ἔχει συμβῆ τίποτα;...Μ' ἂν δὲν εἶσαι πραγματικὰ ἄρρωστος, τότε σὲ βασανίζει κάποια μεγάλη λύπη, κάποια βαρειὰ ἔγνοια ; Ἔλα, πέστο σὲ μένα, στὴν γυναίκα σου, αὐτὸ ποὺ σὲ τυραννάει.. Δὲν τολμᾶς, εἶπες; Μὰ τί τρέλλες εἶναι αὐτὲς ποὺ κάθεσαι καὶ μοῦ λές τώρα ! Τὸ φῶς; Δὲν θέλησες νὰ σοῦ ἀνάψω τὸ φῶς... γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὸ πρόσωπό σου;... Ἀγάπη μου, χρυσό μου, πρέπει νᾆσαι λογικός... Μίλησέ μου, ναί, ἐκεῖ δά, ἔτσι στὰ σκοτεινά, κρυφὰ στὸ αὐτί... Ὢ! μὲ τρομάζεις... τί ἔχεις : γιατὶ κάνεις ἔτσι;... Μοῦ κάνεις φρίκη... Μίλησέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἀλλοιῶς θὰ φωνάξω... μίλησέ μου, μίλησέ μου Ζὼρζ ,ἀγάπη μου!...

Λοιπόν, γύρισες σπίτι στὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα; Ναί, κι' ἔπειτα, τί μ' αὐτό!.. Ἂν διάβασα, εἶπες, τὶς βραδυνὲς ἐφημερίδες ; Καὶ βέβαια. Βρῆκα μιὰ πάνω στὸ τραπέζι τοῦ ρεστωράν... Γιὰ τὴν ὁδὸ Μπριφφώ; Ναί, θαρρῶ, στ' ἀλήθεια, πὼς κάπου τ' ἄκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα.. Ἀπόψε τὸ βράδυ, καλὲ ἀλήθεια.. ποιὸς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν ὁδὸ Μπριφφώ; Μὰ θαρρῶ πὼς ὁ διευθυντὴς τοῦ μπάρ, ἴσως οἱ πελάτες... στάσου.... καὶ ἡ Γκάμπυ..

Τέλος πάντων, τί σὲ νοιάζει ἐσένα, γιατὶ μοῦ μιλᾶς ὁλοένα γιὰ τὴν ὁδὸ Μπριφφώ ;... Τί εἶπες;... Ἐκείνη ἡ πορτιέρισσα ποὺ τὴν σκοτώσανε, ποὺ τὴν πνίξανε;.. Πῶς; Τὰ λεφτὰ τῶν ἐνοίκων.. Τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς πήρανε;... Μὰ τί ἔχεις πάλι;.. Τὸ γουνένιο παλτὸ ποὺ τὦχα τόσο πολὺ ἐπιθυμήσει;.. Νά τα πάλι ποὺ τὰ μπερδεύεις ὅλα.. Πάλι μπῆκε στὴ μέση ἡ θυρωρὸς ποὺ τὴν σκοτώσανε ; ... Ναί, ναί, κι' ἔπειτα; Ζὼρζ, ἔλα στὰ σύγκαλά σου χρυσό μου.. Ζὼρζ μου, πάλι τρέμεις.. Ὢ ! μὴ τρέμεις πιὰ ἔτσι!.... Μὰ τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ;... Ἡ θυρωρός... Ἄ!.. Θεέ μου ! ἐσὺ τὴν... Ὄχι, ὄχι.. Δὲν εἶναι δυνατόν... παραμιλᾶς... Ζὼρζ ! Δὲν εἶναι ἀλήθεια.. ἀδύνατο... ἀδύνατο.. Σύ ! σύ ! σύ !..

— Ζὼρζ, ἀγάπη μου, τί ζεστὸς ποὺ εἶσαι !

Στάσου, στάσου, δὲν μπορῶ νὰ σὲ πιστέψω... Κάποιο λάθος ἔγινε.. Μὰ εἶναι τρομερό... εἶναι φρικτό.. εἶναι ἀφάνταστο αὐτὸ ποὺ μοῦ λές... Σύ!.. Σύ!... Ὁ Ζὼρζ μου ! Ὥστε λοιπὸν αὐτὴ ἡ γυναίκα.. αὐτὰ τὰ λεφτά.. Τὰ δάχτυλά σου τριγύρω στὸ λαιμό της.. Μὰ δὲν εἶναι δυνατό, γυρεύεις νὰ μὲ τρομάξῃς.. μοῦ τὸ κάνεις στ' ἀστεῖα ! Κι' ἔπειτα ἐγὼ δὲν σοῦ τὸ γύρεψα ἐκεῖνο τὸ γουνένιο παλτό !... Καὶ μήτε θὰ τὸ πιστέψω ποτὲς μου πὼς ἐσύ.. Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς χτυπᾶνε τὰ δόντια σου.. Ἄ!... Θὰ τρελλαθῶ... δὲν ἀντέχω πιά.. Μὴ μ' ἀγγίζεις... σὲ φοβᾶμαι.. μὴ μ' ἀγγίζεις!..

Μὰ γιατὶ μοῦ τἄπες ὅλα αὐτά ; Γιατὶ τὰ σοφίστηκες ὅλα τοῦτα τὰ παραμύθια ;... Γιὰ μένα τὦκανες... Φτωχή μου ἀγαπούλα, μικρούλη μου !.. Τί ἔκανε λέει ; Θέλεις νὰ παραδοθῆς στὴν ἀστυνομία;... Ἄ ! ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάνῃς, δὲν τὸ θέλω!... Σοῦ τ' ἀπαγορεύω!.. Σὲ παρακαλῶ, δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνῃς αὐτό.. Ὄχι, ὄχι, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σκοτωθῶ ἐδῶ μπροστά σου, τώρα, αὐτὴ τὴν στιγμή!... Ἄσε με νὰ σκεφθῶ πρῶτα τί πρέπει νὰ γίνῃ.. Πῶς κρυώνω !... Σκέπασέ με μὲ τὴν κουβέρτα... Ὢ ! Θεέ μου... Θεέ μου!.. Μὰ γιατὶ νὰ σ' ἀφίσω νὰ βγῆς ἔξω ἐκεῖνο τὸ βράδυ!.. Ἐγὼ φταίω... Ἔπρεπε νὰ τὦχα καταλάβῃ.. ἔπρεπε νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακό.. Πρὸ πάντων, μὴ μοῦ λὲς λέξη.. Ἂν μ' ἀγαπᾷς... Γιὰ τ γάπη μου, Ζὼρζ μου...

Φτωχέ μου, τί θ' ἀπογίνῃς τώρα!.. νὰ φύγῃς τὸ γρηγορώτερο... ἀμέσως λας.. ἂς μὴ χάνουμε καιρό.. ὄχι, αὔριο τὸ πρωΐ.. Μὰ ὄχι, ὄχι... αὐτὸ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ὑποψιασθοῦν κάτι... πειτα, δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς.. σὲ τέτοι ποὺ βρίσκεσαι.. Περίμενε λιγάκι σὲ λῶ, σὲ ἱκετεύω.. μὴ φοβᾶσαι... Αὔριο πουμε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... ἂς ξημερώσῃ τα!... ἡσύχασε...

Ἔπειτα ποιὸς ξέρει ;.. Μπορεῖ νὰ μάθῃ κανείς... Μπορεῖ νὰ μὴ τὸ πάρ δηση πὼς ἐσύ... Καὶ ἔτσι ὅλα θὰ διορθ νε.. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ κοντά σου ! Μὰ τί κρίζεις πάλι;.. Ἕνας φον.. Ἔλα, ἔλα πα τώρα, σοῦ τ' ἀπαγορεύω.. Ὄχι, θέλω νὰ μοῦ τὴν ξαναπῇς αὐτὴ τὴν τα... Πῶς;.. Ἂν σὲ φοβᾶμαι, λές, Ἂν σὲ περιφρονῶ ; .. Ὢ ! Ἀγάπη Ἂν μοῦ κάνῃς φρίκη.. Εἶσαι τρελλός χέρια σου ; Ὢ ! ὄχι.. Δῶστα μου τὰ σου νὰ τὰ ζεστάνω μέσα στὰ δικά μου. καϋμένα σου τὰ χεράκια, τὰ χεράκια ποὺ τ' ἀγαπάω τόσο πολύ, τόσο... Ναί, ξε με δυνατά. ἔτσι, ἀκόμη πιὸ δυνατά, νὰ νοιώσω καλὰ τὴ κα μου πάνω στ σου.. Τὰ χτυπήματα καρδιᾶς σου πάνω κή μου. Εἴμαστε χοι, πίστεψέ με, δὲν νὰ φοβηθῆς ἀπὸ τ Ναί, ναί, ἔλα πιὸ μου, σφίξε με, πάρε Ἂν ἤξερες πόσο σ' πῶ τούτη τὴ στιγμή σ' ἀγάπησα ποτέ τόσ λύ, ὅσο ἀπόψε, μου!.. Συγχώρησέ με πεις πόσο εἶμαι Μοῦ φαίνεται πὼς σ' πάω πιὸ πολὺ ἀπὸ τ μὴ πού... ναί... ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσ γιὰ μένα... Τώρα εἶμαι ἡ γυναίκα σου ἡ γυναίκα σου ποὺ σὲ θέλει μ' ὅλη τὴ μη τῆς ψυχῆς της. Ἔλα, σφίξε με, με, φίλησέ με, πάρε με.. Μόνον ἐσὺ γεις γιὰ μένα... Ἀγάπη μου, ἀγάπη μου

ΖΩΡΖ ΙΜ

Εὔθυμοι διάλογο

ΦΙΛΙΚΑ ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΗ

Ἐκείνη.— Ἂν ἄκουα τὴ συμβουλὴ μητέρας μου δὲν θὰ σᾶς παντρευόμουν.

Ἐκεῖνος.— Δὲν ἤξερα ὅτι ἡ σας ἦταν τόσο φιλικὰ διατεθειμένη μου.

ΑΜΟΙΒΑΙΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ

Ἐκεῖνος. — Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ μιλήσω στὸν πατέρα σου γιὰ τὰ χρέη

Ἐκείνη.— Τί φοβιτσιάρηδες εἶστε οἱ ἄντρες ! Κι' ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔχει τὸ γιο νὰ σοῦ πῇ γιὰ τὰ δικά του χρέη !

ΤΙ ΠΡΟΣΕΘΕΤΕ

Δικαστής. — Κατηγορούμενε, κάσθης εἰς ἰσόβια δεσμά. Ἔχεις νὰ ποτε ;

Κατηγορούμενος.— Μάλιστα. Παρακαλῶ νὰ ὑπολογισθοῦν στὴν ἡ μέρες τῆς δίκης.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

"Κάτω ὁ γάμος !„

Τὸ νέο κήρυγμα τοῦ Χόλλυγουντ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ, ἀπὸ τὴν θρυλικὴ κινηματογραφούπολη, τὸ Χόλλυγουντ, μᾶς ἔρχεται μιὰ στερεότυπη φρᾶσις : Διαζύγιο! Ὁ τάδε μὲ τὴν τάδε, ἡ δεῖνα μὲ τὸν δεῖνα,κ.ο.κ.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ παίρνουν διαζύγιο ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, σημαίνει πὼς ἔχουν παντρευτῆ προηγουμένως. Ἄρα, θὰ πρέπῃ μᾶλλον νὰ παντρεύωνται στὸ Χόλλυγουντ...

Ὡστόσο δὲν συμβαίνει αὐτό : Ὅσοι παντρεύτηκαν κι' ἔμειναν ὥς τώρα παντρεμμένοι, δὲν σκοπεύουν νὰ.. χωρίσουν. Οἱ ἄλλοι ποὺ πῆραν τὸ διαζύγιό τους, οὔτε κὰν ν' ἀκούσουν πιὰ γιὰ γάμο !

Ἔτσι, τώρα ποὺ σταμάτησαν τὰ διαζύγια, ἀλλὰ καὶ οἱ γάμοι, ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ νέα μέση κατάστασις : Ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ γάμου.

Ὅλοι οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες τὦχουν μάθει ἀπ' ἔξω τὸ νέο σύνθημά τους : «Κάτω ὁ γάμος !», καὶ τὸ διακηρύττουν ὅπου σταθοῦν κι' ὅπου βρεθοῦν.

Τρεῖς γόησσες τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Λοῦπε Βελέζ, ἡ Μόρεν Ο' Σίλλιβαν καὶ ἡ Μίρνα Λόου, ποὺ καταδικάζουν ἀπεριφράστως τὸν γάμο.

Ὁ καθείς των χωριστὰ κι' ὅλοι μαζί, οἱ ἀνύπαντροι γόητες καὶ ἡ θελκτικὲς σειρῆνες τῆς ὀθόνης, ποὺ ἔχουν ἀκόμη ἐλεύθερες τὶς καρδιές των, καταδικάζουν ἀπεριφράστως τὸν γάμο. Κι' ὅμως δὲν τοὺς λείπει οὔτε ἡ ὀμορφιά, οὔτε τὰ νειᾶτα, οὔτε καὶ ἡ.. καταθέσεις στὴν τράπεζα, γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰν οἰκογένεια.

Ἰδού, π.χ. τί λέει ἡ γλυκειὰ Λοῦπε Βελὲζ, ἡ ζωηρὴ αὐτὴ στὰρ, μὲ τὰ μεγάλα λαμπερὰ μάτια, τὰ ὡραῖα χέρια καὶ τὸ φειδίσιο κορμί :

—Γιὰ τὴν Λοῦπε Βελέζ, οὔτε λόγος νὰ γίνεται γιὰ γάμο. Κι'αὐτὸ γιατὶ ὅταν οἱ ἄντρες παντρευθοῦν νομίζουν πὼς ἔχουν γίνει κύριοι τῆς... καταστάσεως. Ζητοῦν νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, νὰ σκέπτωνται ὅ,τι νομίζουν καλλίτερο καὶ ν' ἀγαποῦν ὅλα ἐκτὸς... ἀπὸ τὴν γυναίκα τους. Ἐγὼ ποτὲ δὲν θ' ἀνεχθῶ μιὰ τέτοια κατάσταση. Γι'αὐτὸ καὶ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ, ἔστω κι' ἂν... ἀγαπήσω παράφορα. Ἐκτὸς τούτου, εἶμαι τόσο ἰδιότροπη καὶ τόσο πεισματάρα, ποὺ θὰ δημιουργήσω μ' ἕνα γάμο μᾶλλον μιὰ δυστυχία παρὰ μιὰν εὐτυχία...

Ὡστόσο, ὅλοι μας ξέρουμε πολὺ καλὰ τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν συμπαθητικὸ Τζόννη Βάϊσμυλλερ, τὸν ἠθοποιὸ ποὺ ἐνεσάρκωσε ἕναν ὑπέροχο Ταρζὰν στὸ ὁμώνυμό του φίλμ, καὶ ποὺ παράτησε τελευταῖα τὴν γυναίκα του γιὰ τὰ ὡραῖα μάτια τῆς Λοῦπε...

Γι' αὐτὸν ἡ Λοῦπε, «κάνει τὴν πάπια»... ἂν καὶ ἐξακολουθοῦν ἡ διαδόσεις περὶ προσεχοῦς γάμου των.

Ἂς ἀκούσουμε ὅμως καὶ τὸν γνωστότατό μας Γκάρυ Κοῦπερ, περὶ τοῦ ὁποίου τόσα ἐθρυλοῦντο γιὰ τὶς... σχέσεις του μὲ τὴν μεξικανίδα γόησσα.

—Δὲν θὰ μπορέσω στὴ ζωή μου ποτὲ ν' ἀποκτήσω.. σύζυγον. Κι' αὐτὸ γιατὶ θὰ τὴν ἔκανα δυστυχισμένη. Εἶμαι μιὰ φύσις ἀνήσυχη. Μὲ συγκινεῖ ἡ περιπέτεια. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ ταξιδεύω, νὰ πλουτίζω τὶς γνώσεις μου, νὰ μαθαίνω, νὰ βλέπω ἄγνωστα μέρη καὶ ἀνθρώπους.. Ἔχω μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία : νὰ δουλέψω ἐντατικὰ ὥς τὰ τριανταπέντε μου χρόνια, κι' ὕστερα νὰ ἀποτραβηχτῶ ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ νὰ ζήσω μοναχικά. Ὅπως βλέπετε τὸ πρόγραμμά μου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἑλκύσῃ καμμιὰ γυναίκα...

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ὑπολογίζει τετραγωνικώτατα τὰ πράγματα. Ὅμως ἕνα πρᾶγμα δὲν τὸ φαντάσθηκε : πὼς κάνει τὸν λογαριασμὸ χωρὶς τὸν... ξενοδόχο, ὁ ὁποῖος διόλου ἀπίθανο νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισή του τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ κάμπτῃ τὸ ἀκρωτήριο τῶν 35 χρόνων του..

Ἡ Μόρεν Ο' Σίλλιβαν, ἕνα νέο ἀστέρι ποὺ ἀνατέλλει στὴν περίφημη ταινία «Ταρζὰν» ποὺ παίχθηκε κι' ἐδῶ, δικαιολογεῖ ὡς ἑξῆς τὴν... ἀπέχθεια ποὺ αἰσθάνεται γιὰ τὸν γάμο :

—Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια ; Φοβᾶμαι ! Φοβᾶμαι κυρίως τὸν ἔρωτα, ποὺ εἶναι ἀφορμὴ κάθε γάμου. Πρὶν δυὸ χρόνια ἀγάπησα ἕναν ἄντρα παράφορα. Ὅμως, ὁ ἔρως μου αὐτὸς στάθηκε ἄτυχος. Μὲ πότισε μὲ τὸ πικρότερο φαρμάκι τῆς ἀπογοητεύσεως. Ἔκτοτε τὄβαλα ὅρκο νὰ μὴν... ξαναγαπήσω, ἑπομένως νὰ μὴν παντρευτῶ. Ρίχτηκα στὴ δουλειά, ἔγινα γνωστή, κι' ἡ δόξα μ' ἔκανε νὰ τὰ λησμονήσω ὅλα. Τί μοῦ χρειάζονται τώρα οἱ μπελάδες στὸ κεφάλι ; Εἶναι κανεὶς τόσο ἥσυχος ὅταν δὲν ἀγαπάει...

Τί νὰ λέῃ ἄραγε σ' ὅλα αὐτὰ ὁ δυστυχισμένος Τζέϊμς Ντύν, μὲ τὸν ὁποῖο ὥς προχθὲς ἐλέγετο πὼς ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἡ μικρὴ Μόρεν Ο' Σίλλιβαν ;

Ἀλλὰ, ἂς ἀκούσουμε καὶ τὴν γνώμη τοῦ Μπούντυ Ρότζερ, ὁ ὁποῖος ὅπως λένε ἡ κακὲς γλῶσσες, ἔχει καρδιὰ.. ἀγκινάρα !

—Νὰ παντρευτῶ ; Ἀστεῖο πρᾶγμα ! Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν ν' ἀγαπήσω μιὰ μοναχὰ γυναίκα γιατὶ ὅλες μοῦ φαίνονται... ἀξιαγάπητες. Τὶς ἀγαπηθῶ λοιπὸν ὅλες μαζὶ καμμιὰν ἰδιαιτέρως. Ἔπειτα ἔχω μπροστά μου καθημερινῶς παραδείγματα γάμου :. Κανένα ἀντρόγυνο δὲν ὁμολογεῖ πὼς εἶναι εὐχαριστημένο... Λοιπόν ;

Λοιπόν, ἂς ρωτήσουμε καὶ τὴν χαριτωμένη Μαίρη Μπράϊαν, τὴν μικρούλα ποὺ ξετρέλλανε κάποτε τὸν ἀπαθῆ Μπούντυ :

Τὸ νᾆναι καμμιὰ συγχρόνως καλὴ σύζυγος καὶ καλὴ καλλιτέχνις εἶναι δυὸ πράγματα ποὺ δὲν συμβιβάζονται μεταξύ των. Ἐγὼ εἶμαι τόσο ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴ δουλειά μου ποὺ δὲν μοῦ μένει καιρὸς νὰ... ἐρωτευθῶ. Ἀλλὰ κι' ἂν κάποτε ἐρωτευθῶ, πρέπει ὁ ἐρωτάς μου αὐτὸς νᾆναι τόσο μεγάλος ποὺ νὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου.

Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο, ὁ γόης ποὺ ἔχει ξετρελλάνῃ τὶς γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου, μίλησε παραδόξως μᾶλλον «ὑπὲρ» παρὰ «κατὰ» τοῦ γάμου.

—Τὸ διαζύγιο τὸ ἀποστρέφομαι. Γι' αὐτὸ, γιὰ νὰ μὴ φτάσω ποτὲ σ' αὐτὸ, θὰ παντρευθῶ ἕνα πραγματικὸ νοικοκυροκόριτσο: πιστό, πειθαρχικὸ καὶ... φιλόθρησκο. Μόνο ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ δημιουργήσω μιὰν εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴν ἑστία».

Ἄραγε ;

Ἡ Ντόροθυ Τζόρνταν, ἡ συμπαθητικὴ συμπαίκτρια τοῦ Νοβάρρο, τὴν ὁποία ὅλος ὁ κόσμος νόμισε καὶ νομίζει ἐρωτευμένην μαζί του, ἐκφράζει τὴν δυσπιστία της στοὺς γάμους αὐτοὺς, ὅπου ἕνας καλλιτέχνης παίρνει ἕνα κορίτσι ποὺ δὲν ἔχει ἰδέαν.. καλλιτεχνίας. Καὶ τὰ ἐπιχειρήματά της εἶναι μαχητικώτατα., ἴσως ἐπειδὴ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ἀπαντήσεως στὰ λόγια τοῦ παληοῦ φίλου της Νοβάρρο :

—Ὅταν ἕνας καλλιτέχνης παντρεύεται ἕνα κορίτσι ποὺ δὲν ἔχει ἰδέαν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ συζύγου της, δημιουργεῖ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς μιὰ δυστυχία. Τὸ ἀνίδεο κορίτσι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ φαντασθῇ πὼς ὁ σύζυγός της ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος ἔχει κι' ἄλλες ἀσχολίες ἐπαγγελματικές. Κι' ἔτσι ἀρχίζουν ἡ γκρίνιες, ἡ προστριβὲς καὶ τελειώνουν στὸ... διαζύγιο. Ἀλλὰ κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς παίρνει γιὰ συμβία του μιὰ καλλιτέχνιδα, πάλι τὸ ἀναπόφευκτο κακὸ θὰ γίνῃ. Οἱ δυὸ καλλιτέχνες θ' ἀρχίσουν νὰ... ζηλεύωνται, νὰ ὑποβλέπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐπαγγελματικῶς καὶ ἀργότερα.. συζυγικῶς, ἕως ὅτου προλάβῃ τὸ σωτήριο διαζύγιο καὶ σώσῃ τὴν κατάσταση.

Τῆς ἰδίας γνώμης εἶναι καὶ ὁ Γκάρυ Γκράντ, ὁ ὑπέροχος «ζὲν πρεμιὲ» τῆς ταινίας «Ξανθὴ Ἀφροδίτη».

—Στὸ Χόλλυγουντ,τὴν πόλη αὐτὴ τοῦ κουτσομπολιοῦ, εἶναι ἀδύνατο ἀπολύτως νὰ εὐδοκιμήσῃ ὁ γάμος. Ὁ κόσμος εἶναι κακόλογος, σχολιάζει, ἐφευρίσκει, δημιουργεῖ φανταστικὲς ἱστορίες εἰς βάρος τῶν νειόπαντρων καὶ τέλος κατορθώνει νὰ τοὺς χωρίσῃ. Ἑπομένως κάθε ἀπόπειρα γάμου εἶναι καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία.

Ἡ Συλβία Σίδνεϋ, ποὺ πεθαίνει κυ-

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

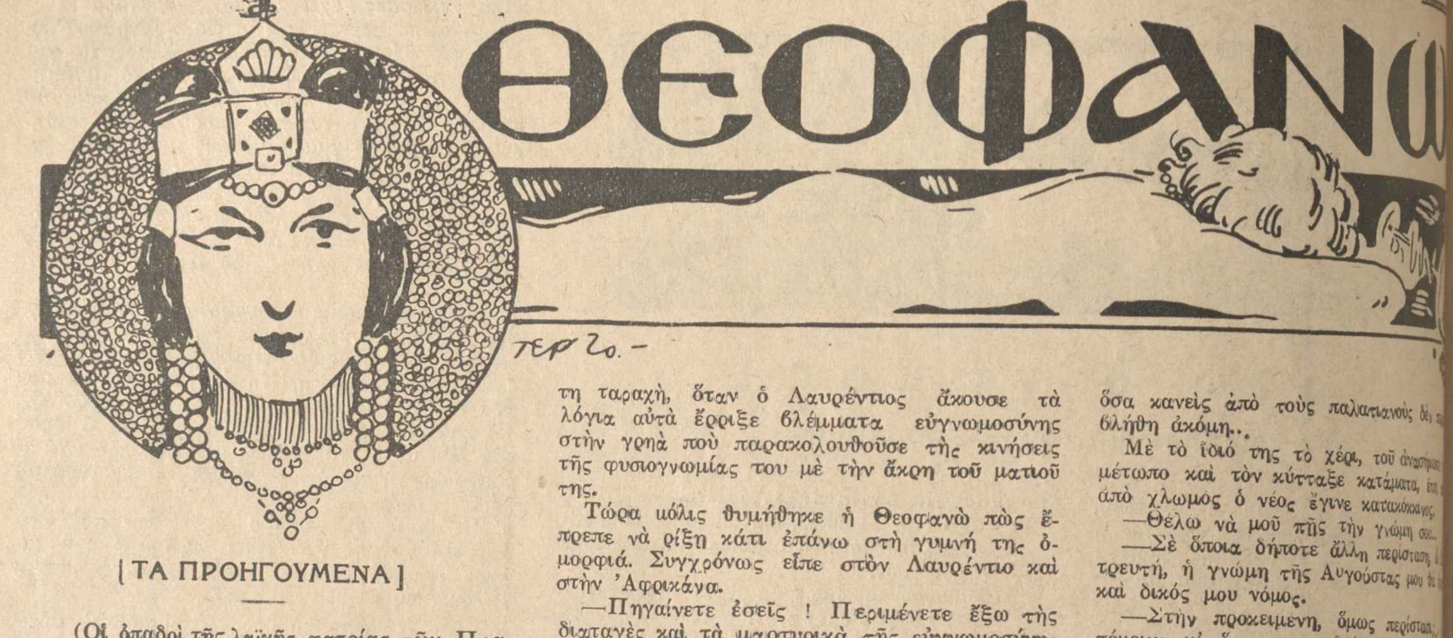

ΘΕΟΦΑΝΩ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ω.

[ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ]

(Οἱ ὀπαδοὶ τῆς λαϊκῆς φατρίας τῶν Πρασίνων κατορθώνουν, ὕστερ' ἀπὸ σειρὰν μηχανορραφιῶν, καὶ ἀφοῦ δολοφόνησαν τὸν αὐτοκράτορα Πορφυρογέννητον, ν' ἀνεβάσουν στὸν θρόνο τοῦ Βυζαντίου τὴν Ἀναστασία, ἕνα φτωχοκόριτσο ποὺ τὸ παρουσίασαν ὡς ἀπόγονην τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Ἡ Ἀναστασία μετονομασθεῖσα σὲ Θεοφανὼ παντρεύεται τὸν κληρονόμο τοῦ θρόνου Ρωμανό. Ὡστόσο εἶναι τόσο τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸ ἐκουΐτο Λαυρέντιο. Θέλοντας νὰ τὸν δοκιμάση μεταμφιέζεται μιὰ μέρα σὲ μιὰ φανταστικὴ δίδυμη ἀδελφή της, τὴν Ἀναστασία καὶ τοῦ δείχνει δυὸ σημάδια τοῦ σώματός της. Ἀργότερα, ὡς Θεοφανώ, προσποιεῖται μιὰ λιποθυμία καὶ ἀφίνει στὸν ἐκουΐτο νὰ δῆ τὰ ἴδια σημάδια καὶ νὰ πεισθῆ πὼς ἡ Αὐγούστα του ἔχει μιὰ δίδυμη ἀδελφή. Ἔτσι ἀπομένει στὸν ἐκουΐτο νὰ διαλέξη τὴν Θεοφανὼ ἢ τὴν Ἀναστασία.)

23 (Ἡ συνέχεια)

ΠΟΥ εἶμαι ; Τί ἔγινε ; ἐψέλλισε ἡ Θεοφανὼ μὲ σβυσμένη φωνή.

—Τίποτα ! Δὲν εἶναι τίποτε!.. βιάστηκε νὰ τὴν καθησυχάση ἡ Ὑπατία. Μιὰ μικρὴ λιποθυμία. Ἴσως νὰ ἦταν καὶ σοβαρή. Ἀλλὰ εὐτυχῶς, χάρι στὴν ἀνεκτίμητη βοήθεια τοῦ εὐνούχου Λαυρεντίου, ἐπανῆλθες στὴν ζωή, Αὐγούστα..

Παρ' ὅλη τὴν κατάπληξη καὶ τὴν ἀνείπωτη ταραχή, ὅταν ὁ Λαυρέντιος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ἔρριξε βλέμματα εὐγνωμοσύνης στὴν γρηὰ ποὺ παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας του μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της.

Τώρα μόλις θυμήθηκε ἡ Θεοφανὼ πὼς ἔπρεπε νὰ ρίξη κάτι ἐπάνω στὴ γυμνή της ὀμορφιά. Συγχρόνως εἶπε στὸν Λαυρέντιο καὶ στὴν Ἀφρικάνα.

—Πηγαίνετε ἐσεῖς ! Περιμένετε ἔξω τὶς διαταγὲς καὶ τὰ μαρτυρικὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μου..

Προσκύνησαν καὶ οἱ δυό τους κι' ἔφυγαν. Τότε ἡ Θεοφανώ, ὁλόγυμνη ὅπως ἦταν πετάχθηκε ὄρθια.

—Δὲν καταλαβαίνω ἀκόμη πολὺ καλὰ ποῦ ἀποβλέπει τὸ σχέδιο σου, εἶπε μὲ θαυμασμὸ στὴν γρηά.

Ὕστερα ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη . . .

Ὅταν μιὰ αὐτοκράτειρα ἀγαπᾶ ἕναν εὐνοῦχο

Ὅταν ὑπετίθετο πιὰ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη συνέλθη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν ἐκείνη λιποθυμία της, ἡ Θεοφανὼ ἔστειλε νὰ καλέσουν καὶ πάλι τὸν εὐνοῦχο της ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν προσταγή της περίμενε διαταγές.

—Πλησίασε Λαυρέντιε ! τοῦ εἶπε σχεδὸν ψυχρά, ἐνῶ ἡ ἴδια κάθησε σ' ἕνα ψηλὸ ἀνάκλιντρο. Σκέφθηκα ὡριμώτερα : Ἀφοῦ ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς οἱ χειροπρᾶκτες ἀπέτυχαν τὴν ἐγχείρησί σου, θὰ μποροῦσες νὰ ἀναλάβης τὸ παληό σου ἀξίωμα τοῦ ἐκουΐτου τῆς Αὐλῆς.

Ὁ νέος, μ' ὅλο ποὺ περίμενε ν' ἀκούση τὰ δυσάρεστα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Αὐτοκράτειρας, χλώμιασε ἀπότομα. Τότε ἡ Θεοφανώ, ἐγκατέλειψε ξαφνικὰ τὴν ψυχρή της στάση, τοῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάση ἀκόμη περισσότερο, κι' ἔτσι καθὼς ἔσκυβε μπροστά της, ἀκούμπησε τὸ χέρι της πάνω στὰ κατσαρὰ μαλλιά του.

—Θὰ σοῦ δώσω ἀξιώματα—τοῦ εἶπε—τόσα ὅσα κανεὶς ἀπὸ τοὺς παλατιανούς δὲν βλήθη ἀκόμη..

Μὲ τὸ ἴδιό της τὸ χέρι, τοῦ ἀναστ μέτωπο καὶ τὸν κύτταξε κατάματα, ἔτσ ἀπὸ χλωμὸς ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος.

—Θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν γνώμη σου..

—Σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίσταση τρευτή, ἡ γνώμη τῆς Αὐγούστας μου θὰ καὶ δικός μου νόμος.

—Στὴν προκειμένη, ὅμως περίσταση, πέμεινε μ' ἕναν παιχνιδιάρικο μορφασμ κείνη.

—Ἡ Αὐγούστα μου, τῆς ὁποίας πολλὰ τὰ ἔτη..—κατώρθωσε νὰ πῆ αὐτ βραχνὴ κομμένη φωνὴ—εὐδόκησε νὰ μ ὡς τὸ κατώφλι τοῦ παραδείσου. Καὶ τώ ξαναστέλνει στὴν σκοτεινή μου κόλαση.

—Ποιὸς εἶναι ὁ παράδεισος γιὰ τὸ ρέντιο καὶ ποιὰ ἡ κόλαση ; ἐπέμεινε ὅλ πιὸ παιχνιδιάρα.

Σὰν γιὰ νὰ διευκολύνη τὸ παιχνίδι αὐ Ὑπατία ποὺ πηγαινοερχότανε ὡς τὴ στ μέσα στὸ θάλαμο, πλησίασε τὰ παραπετ τα τῆς πόρτας καὶ βγῆκε. Πραγματικὰ ος αἰσθάνθηκε κάπως πιὸ ἐλεύθερα τὸν του.

—Κόλαση γιὰ τὸν ταπεινὸ δοῦλο τοῦ γαλείου Σου, ὦ Ἄνασσα, εἶναι νὰ πάψη νὰ βλέπη τὸ φῶς τῆς πεντάμορφης ὄψης σ

Τὸν ἀνάγκασε σχεδὸν νὰ καθήση : στὰ πόδια της. Πῆρε τὰ δυό του χέρια τρέμανε καὶ τ' ἀκούμπησε στὰ γόνατά Κι' ὅλο περισσότερο πιὸ γελαστή, πιὸ μενη τοῦ ἐξήγησε, δίχως καμμιὰν ἐπιφ τα στὸν τόνο τῆς φωνῆς της. Τοῦ ὡμολόγ πὼς ἡ δυσαρέσκειά της ἦταν φαινομενική κατὰ βάθος ἐκεῖνος, εἶχε τὴν ἀμέριστη νοιά της. Καὶ ἀκριβῶς, γιατὶ τοῦ εἶχε συμπάθεια ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀποδώση τὴν θερία του. Τοῦ μίλησε ἀκόμη γιὰ τὴν του. Τοῦ ὑπέδειξε πὼς ἡ θέση του ἦταν στὴν νέα. Καὶ τέλος ἐξακολουθώντας νὰ χαϊδεύη τὰ μαλλιά του ὑπέμνησε :

—Ποιά ποτέ, Αὐγούστα, ἄνοιξε ἔτσι καρδιά της σ' ἕνα εὐνοῦχο ; Ποιὰ βασίλ μίλησε ὅπως μιλῶ τώρα σ' ἐσένα, σ' ἕν πάκουό της;..

Ἴσως νὰ ἤθελε νὰ πῆ κάτι αὐτός, ἀλλ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὴν χούφτα της. Κα λος, σὰν νὰ πῆρε τὴν ὁριστική της ἀπόφ τοῦ εἶπε :

—Καλά! Θὰ γίνη κατὰ τὴν ἐπιθυμία σ Ἀφοῦ τὸ ποθεῖς, θὰ μείνης κοντά μου χος καὶ τιτουλάριος τῆς Αὐγούστας...

Σταμάτησε λίγο, σὰν γιὰ νὰ σκεφθῆ θὰ ἦταν τὰ καθήκοντα ποὺ θὰ ἔπρεπε ν ἀναθέση. Κι' ἐξακολούθησε :

—Αὔριο θὰ παραστῆς στὸ λουτρό μου!

Τὸν εἶδε νὰ ταράζεται ἀκόμη περισσότ

—Γιατὶ τάχα αὐτή σου ἡ ἀνησυχία; ἐπειδὴ ἀγνοεῖς ἀκόμη τὰ μυστικά καὶ δὲ χεις τὰ χαρίσματα μὲ τὰ ὁποῖα ἕνας χος περιποιεῖται τὴν Κυρά του στὸ λουτ Μὴν ἀνησυχεῖς γι' αὐτό. Θὰ κάμω μόνη ἐκεῖνο, ποὺ ἐσὺ δὲν θὰ εἶσαι ἀσφαλῶς ση νὰ κάνης. Θὰ λουσθῶ, δηλαδή, μὲ τὰ μου τὰ χέρια, μιὰ καὶ θὰ εἴμαστε μόνοι σαι ἱκανοποιημένος ;

Ἐπανέλαβε τὴν χειρονομία της νὰ τοῦ ση τὰ χείλη μὲ τὴν ρόδινη χούφτα τοῦ της χεριοῦ.

Τρελλὸς ἀπὸ εὐγνωμοσύνη καὶ λατρεία κεῖνος κόλλησε τὰ πυρωμένα του χείλη στὸ μικρὸ γυναικεῖο χέρι. Ἕνα φίλημα φλογερό, τόσο παρατεταμένο, ὥστε νὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ἐξηγηθῆ σύμφωνα μὲ ἐπισήμους τύπους τοῦ χειροφιλήματος. φερά, χαδιάρικα, ἡ Θεοφανώ, καμώθηκε ἤθελε ν' ἀποτραβήξη τάχα τὸ χέρι της στόμα του. Τὰ κατάφερε, ὅμως, τόσο ἄσχημα ὥστε ὄχι πιὰ ἕνα, ἀλλὰ ἀμέτρητα φιλιὰ σκεπάσαν ὁλόκληρο τὸ χεράκι της.

Ξαφνικὰ ἕνας ξερὸς βήχας τοὺς ἔκαμε καὶ τοὺς δυὸ νὰ ἀνατιναχθοῦν. Ἡ λιπόσαρκη σιλουέττα τῆς γρηᾶς ὑψωνόταν δίπλα τους μὲ τὸ σκοτεινὸ κοκκαλιάρικο πρόσωπο τὸ ρυτιδωμένο, ποὺ τὰ δυό του μάτια εἶχαν καρφωθῆ ἐπάνω στὴν νέα. Πέρασαν ἀρκετὲς στιγμές, ὡς ποὺ νὰ συνέλθη ἡ Θεοφανώ, καὶ νὰ μπορέση νὰ ξαναβρῆ τὸ μεγαλεῖο της.

—Δὲν σὲ κάλεσα ! εἶπε ψυχρὰ τῆς γρηᾶς, καὶ μ' ἕνα νεῦμα τῆς ἔδειξε τὰ παραπετάσματα τῆς πόρτας.

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως ! ἐπέμεινε ἡ Ὑπατία.

—Εἰς ἀργότερον τὰ σπουδαῖα!... τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Θεοφανὼ καὶ προσέθεσε :

—Θὰ περιμένης νὰ σὲ καλέσω...

Ἡ γρηά, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρύψη τὴν ταραχή της. Ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε.

Τότε μόνο ἡ Θεοφανὼ καμώθηκε σὰν νὰ θυμήθηκε πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὴν λιποθυμία της ἡ περιβολή της ἦταν ἀκατάστατη. Κι' ἔστειλε τὸν εὐνοῦχο της στὴ ἱματιοθήκη, νὰ τῆς φέρη μιὰ νέαν ἐσθῆτα.

—Θὰ κλείσης τὰ μάτια σου, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ πιάσης μιὰν στὰ τυφλά... Θὰ μοῦ τὴν φέρης ! Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ πιὸ καλοδεχούμενη..

Καὶ τὸ εἶπε αὐτὸ παιγνιδιάρικα καὶ χαρούμενα τόσο, ὥστε ἐκεῖνος εὐτυχισμένος πιὰ καὶ βέβαιος γιὰ τὴν θέση ποὺ εἶχε κατακτήσει μέσα στὴν καρδιὰ τῆς βασίλισσάς του, βιάσθηκε νὰ φύγη γιὰ νὰ ξανάρθη κρατώντας μιὰν ἀραχνοΰφαντη βυσινιὰ ἐσθῆτα στὸ χέρι του. Διακριτικός, τὴν ἄφισε καὶ ὑποκλίθηκε γιὰ νὰ ἀποσυρθῆ.

—Ποῦ πᾶς;—τὸν συγκράτησε αὐτή. Ποιὸς λοιπόν, θὰ μὲ βοηθήση νὰ ντυθῶ ;

Θέλοντας καὶ μή, θυμήθηκε τὸν ρόλο του ὡς εὐνούχου. Πῆρε τὴν ἐσθῆτα μὲ ἀμηχανία καὶ μὴ ξέροντας καλὰ-καλὰ πῶς νὰ τὴν κρατήση.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Θεοφανὼ ἔρριξε ἀπὸ πάνω της τὴν λεπτὴ ἐσθῆτα ποὺ φοροῦσε. Τὸ ἡμίγυμνο κορμί της ἔλαμψε ἐμπρὸς στὰ θαμβωμένα μάτια τοῦ νέου, ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατῆ τὴν ἐσθῆτα ποὺ εἶχε φέρει. Τότε, ὅμως, ἡ Θεοφανὼ ἀλλάζοντας ξαφνικά, πῆρε τὸ μεγαλοπρεπές της ὕφος, κύτταξε αὐστηρὰ τὸ παλληκάρι, ἅπλωσε μὲ ἀργὸ κίνημα τὸ μπράτσο της, πῆρε στὸ χέρι τὸ πλῆκτρο, καὶ κτύπησε στὸν ἀσημένιο δίσκο. Ἡ Ἀφρικανὴ παρουσιάστηκε ἀμέσως.

—Νὰ μὲ ντύσης ! τὴν πρόσταξε.

Φυσικά, δὲν χρειάσθηκαν παρὰ λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ περάση τὸ ἀραχνοΰφαντο μετάξινο βυσινὶ ὕφασμα τῆς ἐσθῆτος. Ἡ Θεοφανώ, ἔσμιξε μόνη της τὶς δυὸ πόρπες σφίγγοντας τὴν ζώνη γύρω ἀπὸ τὴν λυγερή της μέση. Ὕστερα ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν μετάλλινο καθρέφτη καὶ εἶπε ξηρά :

—Νὰ ἀποσυρθῆτε καὶ οἱ δυό σας !..

Ἡ ἀντίζηλος μιᾶς αὐτοκράτειρας

Τὰ ρολόγια τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν πύργων εἶχαν κιόλας κτυπήσει τὴν τρίτη ἑσπερινὴν ὥρα. Οἱ βιγιλάντες περιεφέροντο στοὺς ἔρημους καὶ σκοτεινοὺς δρόμους, χτυπώντας στὸ λιθόστρωτο καὶ στὰ πέτρινα κατώφλια τῶν σπιτιῶν τὴν σιδερένια μαγκούρα τους. Μιὰν τέτοιαν ὥρα, ὁλομόναχος ἕνας καλόγερος, διέσχιζε βιαστικὸς δρόμους καὶ παρασόκκακα ὥς ποὺ νὰ φθάση στὴν λαϊκὴ συνοικία τῶν Βλαχερνῶν. Κατόπι του, ὅλως διόλου ἀθόρυβα, μιὰ ἄλλη σκοτεινὴ σιλουέττα, ἕνας ἄλλος ρασοφόρος παρακολουθοῦσε. Περιττὸ νὰ λεχθῆ ποιὸς ἦταν ὁ ἕνας καὶ ποιὸς ὁ ἄλλος. Ὅταν ὁ Λαυρέντιος βρῆκε τὰ σημάδια ποὺ εἶχε βάλει ἀπὸ τὸ περασμένο βράδυ, δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψη τὴν πόρτα τῆς χαμοκέλλας, ὅπου πλησίασε καὶ χτύπησε μυστηριώδικα καὶ συνθηματικά. Μιὰ ἀσχημοπρόσωπη γρηά, ποὺ τοῦ φάνηκε σὰν γνώριμη ἀπ' ἄλλοτε τοῦ ἄνοιξε, καὶ δίχως νὰ τοῦ ἀπευθύνη τὸν λόγο, τὸν ὡδήγησε στὴν μικρὴ σοφίτα, ὅπου περίμενε ἡ κόρη, ἡ δῆθεν δίδυμη ἀδελφὴ τῆς Αὐγούστας.

—Τί νέα μαντάτα μοῦ φέρνεις ἀπὸ τὴν λατρευτὴν ἀδελφή μου.. τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα.

Ὅσο κι' ἂν ἤξερε ἢ τοὐλάχιστον φανταζότανε ὁ Λαυρέντιος, μὲ ποιὰν εἶχε νὰ κάνη, δὲν μπόρεσε ὡστόσο νὰ συγκρατήση καὶ πάλι τὴν ἔκπληξή του ἐμπρὸς στὴν τόσην ὁμοιότητα τῆς φωνῆς. Ἀκόμη, στὸ χλωμὸ τὸ φῶς τοῦ λιχναριοῦ, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας ἔκαμαν τὸν νέο νὰ φοβηθῆ γιὰ μιὰ στιγμή, μήπως τυχόν, βρισκότανε πραγματικὰ ἐμπρὸς στὴν Αὐγούστα του.

—Τί νέα μαντάτα;.. ἐπανέλαβε γλυκά, ἥσυχα καὶ ταπεινὰ ἡ κόρη. Τὸ τόσο διαφορετικὸ αὐτὸ ὕφος, ἡσύχασε τὸν νέο.

—Χάριτι θεία, ἡ Αὐγούστα χαίρει... περιορίστηκε νὰ πῆ. Ἄφισε κάπου τὸ ράσο του,

Μιὰ ἀσχημοπρόσωπη γρηά, ποὺ τοῦ φάνηκε σὰν γνώριμη, τοῦ ἄνοιξε...

καὶ πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός.

Ἡ κόρη τὸν πλησίασε, καὶ μ' ὅλο ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ δείχνη τὴν ἴδια πάντα ταπεινοφροσύνη, βρῆκε τρόπο νὰ γίνη πρόσχαρη καὶ ρωτήση :

—Ποιὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς τόσης σου φροντίδας αὐθέντα μου;..

Ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ.

—Μήπως ἡ Σεπτὴ ἀδελφή μου σοῦ παρέχει πράγματα ;

Σὰ νὰ μὴν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατήση τὸν ἑαυτό του, ὁ νέος ξέσπασε :

—Ἡ Σεπτὴ ἀδελφή σου.. Ἔ, ναί λοιπόν, ἡ Σεπτὴ ἀδελφή σου εἶναι μιὰ κοινή, μιὰ κοινή.. λύκαινα ! Τίποτε παραπάνω..

—Συνεργία σατανική! ἀνασηκώθηκε ἡ νέα. Ἀσφαλῶς μὲ προδίδει ἡ ἀκοή μου. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν προφέρει τὰ χείλη σου, τὰ λόγια ποὺ νομίζω, ὅτι ἄκουσαν τὰ αὐτιά μου.

—Τὰ αὐτιά σου ἄκουσαν πολὺ σωστά ! Εἶναι μιὰ λύκαινα... μιὰ κοινὴ λύκαινα.

Ἡ κοπέλλα ποὺ εἶχε δείξη στὴν ἀρχὴ μιὰν μεγάλη κατάπληξη, χαμήλωσε τώρα τὸ κεφάλι της, καὶ δὲν ἐπέμεινε πιὰ νὰ ρωτήση τίποτε ἄλλο, σίγουρη πὼς εἶχε καταλάβει. Τοῦ τὸ εἶπε μάλιστα αὐτὸ τοῦ παλληκαριοῦ. Ἐκεῖνος δύσπιστος ἀλλὰ καὶ περίεργος ρώτησε :

—Τί κατάλαβες ;

—Ὅτι ἀγαπᾶς τρελλὰ τὴν Αὐγούστα σου...

—Κάθε ὑπάκοος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀγαπᾶ τὴν Ἄνασσά του.

—Ὄχι, ὄχι αὐτό ! πετάχθηκε ἡ κοπέλλα. Δὲν θέλησα νὰ πῶ διόλου τέτοιο πρᾶμα. Σοῦ λέγω μόνο ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος τρελλά, μὰ τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Αὐγούστα..

Τὸ ὕφος τῆς νέας ἦταν τόσο περίεργο, ἡ φωνή της τόσο συγκινημένη καὶ τόσο ἀναστατωμένη ἡ ὄψη της, ὥστε ὁ Λαυρέντιος, ξαφνίστηκε.

—Μά... κι' ἂν αὐτὸ ἀκόμη συνέβαινε κι' ἂν πραγματικὰ ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ἐσὺ γιατὶ ταράζεσαι κατὰ τέτοιον τρόπο;..

—Εἶσαι!.. Εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί της... ἐπέμεινε νευρικὰ ἡ νέα μόλις κατορθώνοντας νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυα ποὺ ἦταν ἕτοιμα ν' ἀναβλύσουν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἡ ἀδελφή μου, ὅμως, εἶναι ἡ Αὐγούστα, δὲν ἔχεις δικαίωμα ἐσὺ ἕνας ὑπάκοος νὰ προδώσης τὸν ὅρκο τὸν Τρισέβαστο. Οὔτε καὶ ἐκείνη μπορεῖ, οὔτε καὶ πρέπει ν' ἀγαπήση ἕναν κατώτερό της...

Μιὰ περίεργη ταραχὴ φανέρωσε ξαφνικὰ τὸ ταραγμένο πρόσωπο τοῦ νέου. Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη προφθάση νὰ πῆ κάτι ἄλλο ἐκείνη, σὰ νὰ μονολογοῦσε, σὰ νὰ μὴν τὸν ἄκουε ἄλλος εἶπε :

—Τὴν ἀγαποῦσα !

Τότε ἡ κοπέλλα πιάνοντάς τον ἀπὸ τὶς πλάτες τὸν κούνησε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ὥς πότε τὴν ἀγαποῦσες ; Ἀπὸ πότε ἔπαψες νὰ τὴν ἀγαπᾶς.

Ἀμέσως ἀσυλλόγιστα, δίχως καλὰ-καλὰ νὰ ξέρη κι' ὁ ἴδιος τὸ τί ἔλεγε, ὁ Λαυρέντιος ἔκαμε τὴν πιὸ περίεργη ἐκμυστήρευση ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ καὶ μόνος του.

—Ἀπὸ πότε; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σὲ συνάντησα στὸν δρόμο μου, ἐσένα πού.. πού...

—Ἐμένα πού.. τί πρᾶγμα ;

Πέρασε τὸ χέρι του πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπό του, σὰ γιὰ νὰ διώξη σύγνεφα ὁλόκληρα πυκνοὺς καπνοὺς ποὺ ἔπνιγαν τὴν σκέψη του.

—...ἐσένα πού... ποὺ εἶσαι ὅτι καλὸ καὶ ἀγαθὸ καὶ ἀνεκτίμητο εἶναι Ἐκείνη, συνέχισε, δίχως νὰ εἶσαι τίποτα ἀπὸ τὸ κακοποιὸ καὶ τὸ ὀλέθριο ποὺ παρουσιάζει αὐτή.

Ἡ κοπέλλα καμώθηκε πὼς δὲν καταλάβαινε. Κι' ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ ὁ Λαυρέντιος, τὴν τράβηξε σιμά του, τὴν ἔβαλε νὰ καθήση δίπλα του, τῆς πῆρε τὰ χεράκια της μέσα στὰ δικά του καὶ ξεμολογήθηκε τὸ μυστικό του ἔρωτα γιὰ τὴν Σεπτή.

—Ἔπρεπε νὰ καταβάλλω ἀφάνταστη προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ χάσω τὰ συλλογικά μου, ὅταν ἡ γυναίκα ἐκείνη στήλωνε πάνω μου τὰ μεγάλα μάτια της. Πραγματικά, κατώρθωσα νὰ ἐπιβάλλωμαι. Ἀλλὰ πάλι, ὅταν ἔβλεπα πὼς μὲ κάθε τρόπο, μὲ παιχνιδιάρικες ματιές, μὲ φιλάρεσκα καμώματα προσπαθοῦσε νὰ μὲ ἐρεθίση. καὶ τέλος ὅταν εἶδα τὴν τόση της εὔνοια νὰ μὲ παίρνη ἀπὸ τὴν ἀφάνεια, νὰ μὲ ὑψώνη στὸ ὕπατο ἀξίωμα καὶ νὰ ἐπεμβαίνη ταυτοχρόνως γιὰ νὰ μὴ μοῦ στοιχίση ἡ χάρη αὐτή, ὅ,τι πολύτιμο ἔχει ἕνας ἄντρας, τότε φυσικά, ἔχανα πάλι τὸ μυαλό μου, κι' ἄφινα τὸ πάθος μου νὰ μὲ κατακυριέψη ὥς ποὺ ξανά, πάλι ἡ ἴδια μοῦ θύμιζε τὴν θέση μου. Αὐτὸ τὸ σατανικὸ παιχνίδι κρατεῖ καιρὸ τώρα καὶ δὲν λέει νὰ πάρη ἕνα τέλος.

—Ἴσως, θέλησε νὰ σοῦ δώση ἐλπίδες αὐτή, ἢ μᾶλλον ὡρισμένως ἡ Σεπτὴ σ' ἀγαπᾶ.

—Ὡραίους τρόπους ἔχει γιὰ νὰ τὸ ἐκδηλώση.

—Σκέψου τὴν θέση καὶ τὴν κατάστασή της. Ἡ Τρισέβαστη οὔτε μπορεῖ οὔτε πρέπει νὰ θέλη ν' ἀγαπήση ἕνα ἀξιωματοῦχο τῆς φρουρᾶς. Αὐτὸ φαίνεται νὰ μὴν τὸ καταλαβαίνης Κι' οὔτε κἂν φαντάσθηκες ποτέ σου τὸ μαρτύριο τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπᾶ καὶ ποὺ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδηλώση καὶ νὰ ἀπολαύση τὸ αἴσθημά της.

—Μιλάει μὲ τὸ στόμα σου ἡ καρδιὰ τῆς ἀδελφῆς, μαλάκωσε τώρα ὁ νέος κι' ἅπλωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ χαϊδέψη τὰ μαλλιὰ τῆς κοπέλλας.

—Μιλάει τὸ λογικό ! ἐπέμεινε ἐκείνη, ἀποτραβώντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι της.

—Ἂς εἶναι!..

Ὁ νέος σηκώθηκε καὶ ξαναπῆρε τὸ ράσο του.

—Εὐλογῶ τὸν Ὕψιστο ποὺ μ' ἔρριξε στὸν δρόμο σου νέα κόρη. Τὸ ἴνδαλμά μου τὸ βρῆκα τώρα πιὰ στὸ πεντάμορφο πρόσωπό σου.

—Πῶς εἶσθε μαθημένοι ἀπὸ τέτοια φιλοφρονήματα ἐσεῖς οἱ παλατιανοί.. τοῦ εἶπε ναζιάρικα ἐκείνη.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενο)

ριολεκτικῶς ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὸν Γκάρυ Γκράντ στὴν ταινία «Μαντὰμ Μπαττεφλάϊ», εἶναι τρομερὰ ἀπαθὴς στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου. στὴν... πραγματικότητα.

—Μὲ... κατηγόρησαν πὼς εἶμαι ὑπερβολικὰ εὐαίσθητη στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος ἐπάνω στὴν ὀθόνη καὶ πὼς δὲν διστάζω νὰ πεθάνω ἀπὸ ἐρωτικὸ μαρασμό. Ὡστόσο, στὴν ζωὴ μοῦ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Δὲν δίνω πεντάρα γιὰ κανένα. Ἡ ἐποχὴ σήμερα εἶναι τέτοια ποὺ νὰ μὴν ἔχη κανεὶς κανένα ἀνάγκη καὶ ἑπομένως καὶ νὰ μὴν .. ἀγαπᾶ.

Καὶ ὁ φαῦλος κύκλος συνεχίζεται...

Ὁ **Φιλὶπ Χόλμς**, ποὺ μὲ τὴν σειρά του λατρεύει τὴν Συλβία Σίδνεϋ, παραδέχεται τὸν γάμο, ὑπὸ τὰς ἑξῆς ἐπιφυλάξεις :

—Ἂν παντρευτῶ ποτέ, θέλω νὰ γίνω πατέρας, παπποῦς ἀκόμη καὶ κάτι παραπάνω. Θέλω νἄχω ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, νὰ εἶμαι σωστὸς.. πατριάρχης οἰκογενείας. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη ποτέ, θὰ μείνω... ἐργένης !

Ἡ **Μύρνα Λόου**, λέει πὼς δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σκεφθῆ γιὰ τὸν γάμο. Ἡ **Ἀνίτα Παίητζ**, πὼς ἀναζητᾶ ἀκόμη τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της, ὁ **Γκέϊβιν Γκόρντον**, πὼς δὲν θὰ ξαναγαπήση ὕστερ' ἀπ' τὸν ἄτυχο ἔρωτά του μὲ τὴν... Γκρέτα Γκάρμπο.

Μὲ λίγα λόγια, ὅλοι οἱ ἀστέρες καταδικάζουν τὸν γάμο, γιατὶ κανεὶς των δὲν.. παντρεύτηκε ἀκόμη. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνας μεγάλος λόγος γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρουν κατάκαρδα πολλὲς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριές μας, ποὺ πιστεύουν στὸν γάμο σὰν στὴν καλλίτερη κοινωνικὴ θρησκεία...

Οἱ 3 γιατροὶ

Ὁ Εὐτύχιος Ζωΐδης ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ὑπέφερε... Ἀπὸ τὶ ἀκριβῶς δὲν εἶχεν ἰδέα οὔτε αὐτὸς ἀλλὰ οὔτε καὶ οἱ γιατροί του. Ἔβηχε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς μιὰ σαρανταποδαροῦσα εἶχε ἐκλέξει ὡς τόπο διαμονῆς τὸν λαιμό του.

Ὁ πρῶτος γιατρὸς στὸν ὁποῖο ἀπετάθη τοῦ συνέστησε νὰ πίνῃ θειοῦχα νερά. Ὁ Εὐτύχιος βλέποντας πόσο φτηνὰ τὴν γλύτωνε, ἄρχισε εὐχαρίστως νὰ πίνῃ θειοῦχα νερὰ ὅπου τά...εὕρισκε. Ἀλλὰ στὸ τέλος τοῦ μηνὸς διεπίστωσε πὼς ἀντὶ νὰ παχύνῃ εἶχε ἀδυνατίσει σὲ βαθμὸ ποὺ προκαλοῦσε ἀνησυχίες...

Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως σ' ἕναν δεύτερο γιατρό. Αὐτός, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε λεπτομερῶς καὶ τὸν ὑπέβαλε σὲ μιὰν ἐξονυχιστικὴν ἀνάκριση, τοῦ συνέστησε:

—Χρειάζεσθε φώσφορον, κύριε, φώσφορον καὶ τίποτε ἄλλο. Νὰ ξαναφωσφορισθῆτε.... Νὰ τρῶτε πολλὰ ψάρια καὶ θαλασσινά. Ὅταν παρατηρήσετε αἰσθητὴ βελτίωση ἐλᾶτε νὰ μὲ ξαναδῆτε.

Ὁ Εὐτύχιος, εὐχαριστημένος γιατὶ κι' αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν γλύτωνε φτηνά, ἔγινε ἀπ' τὴ μέρα κείνη ὁ μεγαλείτερος καταναλωτὴς τῶν ψαράδικων τῆς γειτονιᾶς του. Ἔτρωγε, ἔτρωγε ψάρια τόσο ποὺ στὴν ἀγορὰ παρατηρήθηκε σπάνις ψαριῶν... Μάλιστα ἄρχισαν νὰ ὑψώνωνται καὶ ἡ τιμές των!

Μάταια ὅμως ὅλα. Ὁ Εὐτύχιός μας ἀδυνάτιζε, ἀδυνάτιζε διαρκῶς...

Δι' ὅ, ἀπετάθη σ' ἕναν τρίτο γιατρό.

—Ἔχετε ἀνάγκην τονώσεως τῆς κυκλοφορίας σας, τῶν μυώνων σας, τοῦ νευρικοῦ ἐν γένει συστήματός σας. Πρὸς τούτοις σᾶς συνιστῶ τακτικὰ μασάζ. Αὐτὰ θὰ σᾶς ἀναστήσουν καὶ θὰ σᾶς κάμουν σωστὸ θηρίο! Ἄντε στὸ καλὸ τώρα.

Καὶ ὁ τρίτος γιατρὸς βούτηξε μὲ τὴν μεγαλείτερη σοβαρότητα τὰ δυὸ ὡραῖα ἑκατοστάρικα τοῦ δυστυχισμένου Εὐτυχίου, ὁ ὁποῖος ὡς τελευταίαν σανίδα σωτηρίας ἔβλεπε πιὰ ἕναν μασέρ...

Μὲ τὰ πολλὰ τὸν βρῆκε. Ἦταν διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μποροῦσε νἄχῃ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.

Ὁ μασὲρ τὸν παρακάλεσε νὰ γδυθῇ καὶ νὰ ξαπλωθῇ ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἄρχισε τὸ μασάζ. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει καλά-καλὰ νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν μέθοδό του, ὅταν ὁ Εὐτύχιος ἔβαλε τὴς φωνές:

—Γιὰ τὸ Θεό, κύριε. Τὶ κάνατε;

—Μήπως πονᾶτε;

—Μὲ καῖτε, μὲ καῖτε!

—Λαμπρά, εἶνε οἱ πόνοι ποὺ σᾶς δίνουν τὴν ἐντύπωση τοῦ καψίματος. Θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ ἡσυχάσετε λίγο, κι' ὕστερα ζουμε. Ἐγώ, πάω νὰ καπνίσω στὸ ἕνα τσιγάρο.

Καὶ βγῆκε.

Ὅταν ὁ μασὲρ γύρισε, ἔμεινε ἀ μπροστὰ στὸ τραγικὸ θέαμα ποὺ ἀντ Ἐπάνω στὸ ντιβάνι ἐκάπνιζε ἀκόμη ...στάχτη, τὸ μόνο λείψανο ἀπὸ τὸν πελάτη του!

Ἔτρεξε ἀμέσως ταραγμένος στὴν Ἀ μία καὶ ἀνέφερε τὸ «πρωτοφανὲς γ Ἡ ἀστυνομία ἐθεώρησε ἑαυτὴν ἀναρ καὶ ἀνέφερε τὸ ζήτημα στὴν Ἰατρ καδημία, ἡ ὁποία σὲ μιὰ εἰδικὴ πρὸς συνεδρία της συνεζήτησε τὴν «ὑπόθεσ τυχίου», ἤκουσε τὶς γνῶμες τῶν ἰατρῶν του καὶ ἐντέλει ἀπεφάνθη:

«Ἡ περίπτωσις εἶνε ἀπολύτως Ὁ ἀσθενὴς ἦταν ἐμπεποτισμένος μὲ καὶ φωσφόρον. Αἱ ἐντριβαὶ τοῦ μασὲ κάλεσαν τὴν ἀνάμιξιν καὶ συνεπῶς ἀ ξιν τῶν δυὸ εὐφλέκτων αὐτῶν στοιχ τὰ ὁποῖα ἀπετέφρωσαν (!) τὸ κατ αὐτὸ σῶμα».

Αὐτὰ εἶπαν οἱ σοφοὶ ἄνδρες τοῦ σ δρίου τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας καὶ καιολόγησαν στὴν κοινὴ συνείδηση τὸ νατο τοῦ δυστυχισμένου Εὐτυχίου.

Ἀλλὰ κάθε ἱστορία ἔχει καὶ τὸ ἐπιμ της, τὸ ὁποῖον ἐν προκειμένῳ εἶνε τὸ

Ἂν μὲ τρεῖς γιατροὺς ἔχετε τρεῖς π νότητες νὰ ταξιδέψετε στὰς αἰωνίους νάς, μὲ δυὸ ἔχετε μόνον δύο μὲ ἕναν μία καὶ μὲ κανένα καμμίαν, δηλαδή, ξασφαλίζετε τὴν ἀθανασίαν!

(Διασκευὴ)

L-

Ο ΜΑΚΡΥΠΟΥΚΑΜΙΣΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΝΤΟΒΡΑΚΗΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜ

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀστυνομία κατορθώνει νὰ συλλάβῃ τοὺς λαθρεμπόρους τοὺς ὁποίους ὁδηγεῖ θριαμβευτικῶς στὸ φρέσκο...

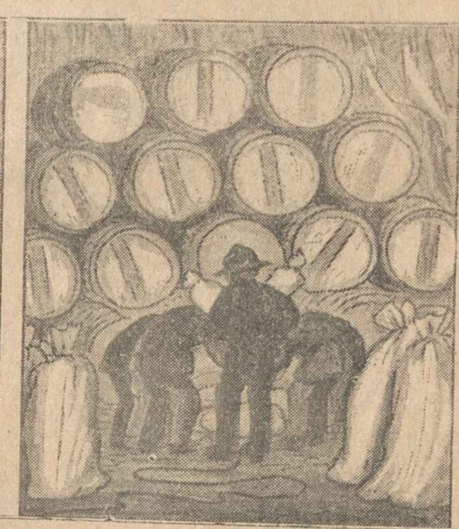

Κατόπιν, τρεῖς εἰδικοὶ ἐπὶ τῆς ποταπαγορεύσεως ὑπάλληλοι, ἀφοῦ γεύωνται ἀπ' ὅλες τὴς ποιότητες τῶν βαρελιῶν...

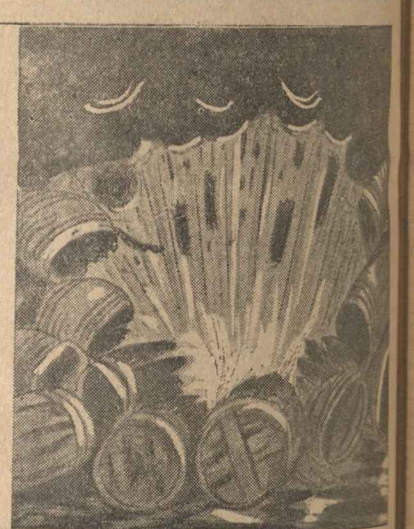

...τὰ τινάζουν στὸν ἀέρα κατὰ τὸν ρότερο τρόπο. Οἱ μπεχρῆδες τοῦ κλαίουν καὶ ὀδύρονται...

Ἀλλά, γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀντιλαμβάνονται τέσσερα βαρέλια, νά...δραπετεύουν μυστηριωδῶς!

Εἶναι οἱ τέσσερις φίλοι μας, ποὺ ἐφαρμόζουν ἕνα ἔξυπνο σχέδιο ἀποδράσεως, ποὺ ἐνεπνεύσθη ὁ.......Ἀπολλώνιος!

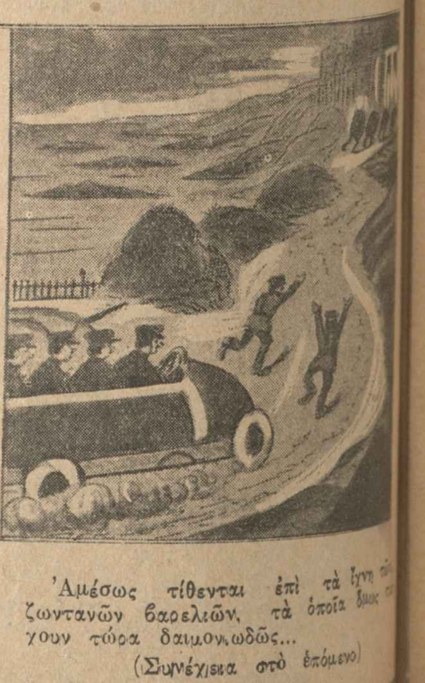

Ἀμέσως τίθενται ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ζωντανῶν βαρελιῶν, τὰ ὁποῖα ὅμως χουν τώρα δαιμονιωδῶς...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἕνα ἔθιμο ποὺ...εὐδοκιμεῖ στὴν Ἑλλάδα

Ἡ Πρωταπριλιά

Γιατί λέμε ψέμματα; — Τὸ «ἀπόθεμα» τῆς ψευτιᾶς ποὺ δὲν ἐξαντλεῖται. — Ψέμματα ἀληθινὰ καὶ...ψεύτικα!

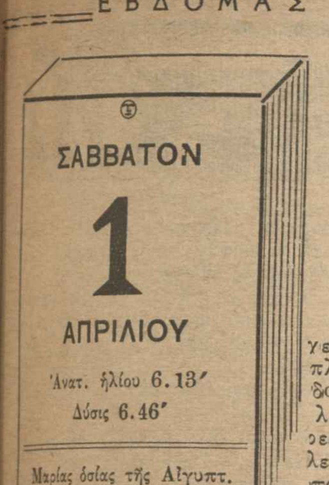

Δὲν ὑπάρχει ἔθιμο πιὸ πλατειὰ διαδομένο σ' ὅλες τὴς χῶρες καὶ σ' ὅλες τὴς ἐποχὲς ἀπὸ τὸ ἔθιμο τῆς Πρωταπριλιᾶς σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν πρέπει νὰ προσπαθῇ ὁ ἕνας νὰ γελάσῃ τὸν ἄλλον. Ποῦ ν' ἀποδώσῃ κανεὶς τὴν τόσο μεγάλην ἐξάπλωση τῆς συνηθείας αὐτῆς; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στὴν ἔμφυτη ροπὴ ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας νὰ λέμε ψέμματα. Τὴν πρώτη μέρα τοῦ Ἀπριλίου τὸ ψέμμα δὲν εἶναι κολάσιμο καὶ γι' αὐτὸ βασιλεύει πέρα γιὰ πέρα. Τώρα, ἄλλο τὸ ζήτημα ἂν τὰ πρωταπριλιάτικα ψέμματα εἶναι συνήθως ἀθῶα καὶ ἀβλαβῆ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα, τὰ «καθημερινὰ» σὰν νὰ ποῦμε..

Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ, ὅπως ὅλων τῶν ἄλλων λαϊκῶν δοξασιῶν χάνεται στὰ βάθη τῆς ἱστορίας. Μποροῦμε ὅμως μὲ βεβαιότητα νὰ ποῦμε ὅτι εἶναι ἀπομεινάρι κάποιου παναρχαίου ἐθίμου, ἢ μᾶλλον κάποιας μαγικῆς τελετῆς ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε ἀκριβῶς πῶς δημιουργήθηκε.

Ἡ Πρωταπριλιὰ καὶ ...τὰ ψάρια

Οἱ κοινωνιολόγοι κι' οἱ λαογράφοι ἔχουν παρουσιάσει διάφορες θεωρίες καὶ ὑποθέσεις ποὺ ὅλες σκοπὸν ἔχουν νὰ δώσουν μιὰν ἱκανοποιητικὴν ἐξήγηση γιὰ τὴν γέννηση τοῦ ἐθίμου αὐτοῦ.

Οἱ σοφοὶ τῆς γαλλικῆς λαογραφικῆς σχολῆς, στηριζόμενοι στὸ γεγονὸς ὅτι στὴ γλῶσσα τους τὸ Πρωταπριλιάτικο ψέμμα λέγεται «Πρωταπριλιάτικο ψάρι» ἐμελέτησαν τὰ ἔθιμα τῶν προγόνων τους, τῶν Γαλατῶν καὶ τῶν Κελτῶν, γιὰ νὰ δοῦν μήπως θὰ συναντήσουν κανένα ἔθιμο ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὴ σχέση τῆς πρωταπριλιᾶς... μὲ τὰ ψάρια!

Καὶ ἔφθασαν στὰ ἑξῆς ἀπίστευτα συμπεράσματα. Οἱ Γαλάται στοὺς παναρχαίους χρόνους ἐτρέφοντο σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ τὸ κυνῆγι τους, καθὼς καὶ μὲ ψάρια ποὺ ἦσαν ἀφθονώτατα στὰ ποτάμια τους. Παρατήρησαν, ὅμως, ὅτι στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους των (τὸ Γαλλικὸ ἔτος ἄρχιζε τὴν ἄνοιξη, δηλαδὴ περίπου στὴς 26 Μαρτίου), τὰ ψάρια ποὺ πιάναν, καὶ εἰδικῶς οἱ σολωμοὶ ἦσαν τρομερὰ ἀδύνατοι, κι' ἐπὶ πλέον ὅποιος ἔτρωγε σολωμοὺς ἐκείνη τὴν ἐποχή, πάθαινε ἕνα εἶδος ἐκζέματος. Τὰ ἁπλοϊκὰ μυαλὰ τῶν πρωτογόνων αὐτῶν ἀνθρώπων δὲν μποροῦσαν νὰ χωνέψουν μιὰ τέτοια κατάσταση. Τότε οἱ σοφοί τους, ποὺ ἦσαν καὶ ἱερεῖς, ἀπεφάνθησαν ὅτι τὰ ψάρια, μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους, παίρναν τὴν ἀπόφαση νὰ φανοῦν ἀδύνατα, δηλαδὴ νὰ ποῦν ψέμματα γιὰ τὴν ἀληθινή τους κατάσταση, μὲ τὸν ἀπώτερο σκοπὸ νὰ ἀηδιάσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ παύσουν νὰ τὰ τρῶν! Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκοῦσε, ἔπρεπε οἱ σοφοὶ νὰ βροῦν τὸ γιατρικό. Μαζεύτηκαν σὲ συμβούλιο, σκέφθηκαν ἀπὸ ἐδῶ, σκέφθηκαν ἀπὸ κεῖ, καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξαν σὲ μιά... μεγαλοφυᾶ ἀπόφαση: διέταξαν κάθε πρώτη τοῦ ἔτους, δηλαδὴ κάθε Πρωταπριλιά, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ λένε ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα ψέμματα, γιὰ νά... ἐξαντληθῇ ὅλο τὸ ἀπόθεμα ποὺ φαντάζονταν ὅτι ὑπῆρχε στὸν κόσμο, κι' ἔτσι... νὰ μὴ μποροῦν τὰ ψάρια νὰ ποῦν κι' αὐτὰ ψέμματα γιὰ τὸ πραγματικό τους πάχος! Τὸ ἔθιμο αὐτό, σύμφωνα μὲ τὴς διδαχὲς τῶν γάλλων λαογράφων διεδόθη εὐρύτατα σὲ ὅλο τὸν κόσμο, κι' ἀπ' αὐτὸ πηγάζουν κι' ἡ σημερινὲς φράσεις ποὺ εἶναι γνωστὲς μὲ τὸ ὄνομα «Πρωταπριλιάτικο ψάρι»!

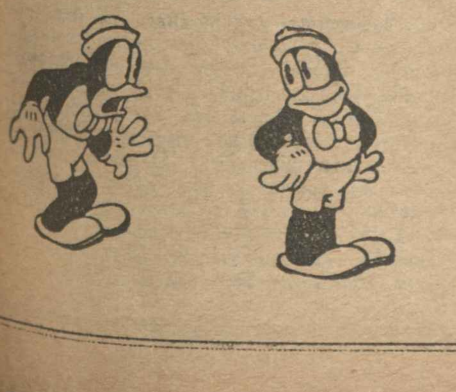

Τὸ ψέμμα φυσιολογικὴ ἀνάγκη!

Ἡ παραπάνω ἑρμηνεία θυμίζει τὰ παραμύθια τοῦ Νασρεντὶν Χότζα. Πολὺ πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ ἀνθρώπινη εἶναι—κάποια διήγησις σχετικὴ μὲ τὴν Πρωταπριλιὰ ποὺ ἀναφέρεται στὴς Ἰνδίες. Ἡ γερόντισσες, λοιπόν, διηγοῦνται ὅτι μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας μαχαραγιᾶς ποὺ ἔβλεπε μὲ πόνο τὴς καταστροφὲς ποὺ προξενοῦσε τὸ ψέμμα στὸν κόσμο. Κι' ἡ καρδιά του σπαραζόταν γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ξερριζώσῃ αὐτὸ τὸ κακὸ συνήθειο. Μιὰ μέρα κάλεσε στὸ παλάτι του ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ βροῦν κάποιο γιατρικό. Ἑξῆντα μέρες καὶ ἑξῆντα νύχτες συνεσκέπτοντο οἱ σοφοί, ποὺ στὸ τέλος δήλωσαν στὸ βασιληὰ ὅτι κατέληξαν στὴν γνώμη ὅτι τὸ ψέμμα εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένο μὲ τὸν ἄνθρωπο! Ὁ μαχαραγιᾶς δὲν ἀποθαρρύνθηκε, κι' ἀφοῦ βασάνισε πολὺ τὸ μυαλό του, βρῆκε μιὰ λύση. Ἔβγαλε ἕνα φερμάνι καὶ διέταξε νὰ ἀφιερωθῇ μιὰ ὁλόκληρη μέρα, ἡ πρώτη Ἀπριλίου, στὸ νὰ λέῃ ὁ καθένας ψέμματα καὶ μόνο ψέμματα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ λεχθοῦν ὅλα τὰ ψέμματα ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν κι' ἔτσι νὰ ἀρχίσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ λὲν τὴν ἀλήθεια! Τὸ τί ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται! Συνηθισμένοι οἱ ἄνθρωποι νὰ λένε καθημερινῶς ψέμματα, τὴν πρώτη Ἀπριλίου τὰ ἔχασαν κι' ἄρχισαν... νὰ λένε ψέμματα τὰ ψέμματα! Δηλαδὴ δὲν ἔλεγαν παρὰ μόνο ἀλήθειες! Ἔτσι οἱ ἀφεντάδες μάθαν ὅτι οἱ ὑπηρέτες τους τοὺς κλέβαν, οἱ ἄντρες ὅτι ἡ γυναῖκες τους τοὺς ἀπατοῦσαν, ἡ πεθερὲς ὅτι οἱ γαμβροί τους τὴς μισοῦσαν.! Ὁ κόσμος ἔγινε ἄνω—κάτω, ἐξερράγη μιὰ ἐπανάστασις, πιάσαν τὸν μαχαραγιὰ καὶ τὸν κλείσαν, σὲ μιὰ φυλακή, ὅπου θὰ εἶχε πιὰ τὸν καιρὸ νὰ φιλοσοφήσῃ ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων! Κι' ἔτσι ἐπανῆλθε τὸ μόνιμο καθεστὼς τῆς ψευτιᾶς, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι καθιερώθηκε ἡ πρώτη Ἀπριλίου γιὰ νὰ λέγωνται ἐν ἐπιγνώσει τὰ ψέμματα εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας ποὺ βασίλευσε ἡ ἀλήθεια... καὶ τὰ ἔκανε θάλασσα!

Ἕνα πρωταπριλιάτικο ψέμμα ποὺ... δὲν ἦταν ψέμμα

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα Πρωταπριλιάτικα ἀνέκδοτα, ξεχωριστὴ θέση κατέχει ἡ παρακάτω αὐθεντικωτάτη ἱστορία: Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκος XI ὅταν προσπάθησε νὰ προσαρτήσῃ τὴ Λωρραίνη στὴ Γαλλία, ἐφυλάκισε σὲ κάποιο φρούριο τῆς Λυνεβὶλ τὸν δοῦκα τῆς Λωρραίνης μὲ τὴ γυναῖκα του. Οἱ ταλαίπωροι φυλακισμένοι ἄρχισαν νὰ καταστρώνουν χίλια σχέδια γιὰ τὴν ἀπόδρασή τους. Εἶχαν καὶ ἕναν ὑπηρέτη γιὰ νὰ τοὺς περιποιεῖται μέσα στὴ φυλακή. Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς κατώρθωσε, ἄγνωστο πῶς, νὰ προμηθευθῇ δυὸ ἐνδυμασίες κουρελήδων καὶ τὸ πρωῒ τῆς πρώτης Ἀπριλίου, ὁ δοὺξ κι' ἡ δούκισσα, μεταμορφωμένοι σὲ ζητιάνους βγαίναν ἀπὸ τὸ δωμάτιό τους. Ὁ φρουρὸς δὲν τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ τοὺς ἄφισε νὰ περάσουν. Βγαίνοντας ὅμως ἔξω, συνήντησαν μιὰ γυναίκα ποὺ τοὺς γνώρισε καὶ θεώρησε καλὸ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν φρουρό. Ὁ στρατιώτης, ὅμως, τὴν ἀποπῆρε, λέγοντάς της ὅτι εἶναι Πρωταπριλιὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν γελάσῃ. Ὅσο ἐπέμενε ἡ γυναίκα, τόσο γελοῦσε ὁ στρατιώτης. Γιὰ νὰ ἔχῃ ὅμως ἥσυχη τὴν συνείδησή του εἰδοποίησε τὸν ἀξιωματικό του. Ἀκούοντας τὴν ἀπίθανη εἴδηση αὐτὸς ἄρχισε νὰ τὸν κοροϊδεύῃ. Γιὰ καλὸ ὅμως, καὶ γιὰ κακό, ἀνάφερε κι' αὐτὸς τὸ γεγονὸς στὸν διοικητὴ τοῦ φρουρίου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπέπληξε αὐστηρότατα γιατὶ τολμοῦσε νὰ ἀστειευθῇ μαζί του...Μ' ὅλες αὐτὲς τὴς φασαρίες ὅμως οἱ δοῦκες εἶχαν κάνει φτερὰ κι' ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἐγνώσθη ἡ ἀπόδρασίς των, ἦσαν πιὰ μακρυά... Πέντε μέρες ἀργότερα, ὁ βασιληᾶς δεχόταν ὡς δῶρο ἕνα δέμα ἐκ μέρους κάποιων ἀγνώστων. Τὸ ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα ἕνα ὡραιότατο σοκολατένιο... ψάρι! Ἦταν τὸ Πρωταπριλιάτικο δῶρο τοῦ δουκὸς τῆς Λωρραίνης...

Μιὰ πόλις ποὺ καίεται ...στὰ ψέμματα

Δὲν εἶναι σπάνιο τὰ Πρωταπριλιάτικα ψέμματα νὰ ἔχουν συνέπειες τραγικές. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει κάποια τέτοια περίπτωση.

Ὁ Μέγας Πέτρος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας σκέφθηκε νὰ ἀναστατώσῃ ὅλη τὴν Πετρούπολη μὲ κάποιο του Πρωταπριλιάτικο ἀστεῖο. Ἔβαλε καὶ μάζεψαν ὁλόγυρα στὴν πρωτεύουσα, χωρὶς νὰ τὸ πάρουν χαμπάρι οἱ κάτοικοι, τεράστιους ὄγκους ἀπὸ ἄχυρα. Τὰ μεσάνυχτα τῆς πρώτης Ἀπριλίου διέταξε καὶ βάλαν ταυτόχρονα φωτιὰ σὲ ὅλα τὰ ἄχυρα καὶ σὲ πέντε λεπτὰ μέσα ἡ πόλις εἶχε περικυκλωθῇ ἀπὸ τεράστιες φλόγες.

Οἱ κάτοικοι ξυπνοῦσαν ἔντρομοι καὶ νόμιζαν ὅτι καιόταν ἡ πόλις. Μὲ τὰ νυχτικά τους ἄρχισαν νὰ τρέχουν μέσα στὰ χιόνια, κυττάζοντας νὰ γλυτώσῃ καθένας ὅτι εἶχε τὸ πιὸ πολύτιμο. Μέσα στὸν πανικό, ἡ μητέρες ἔχαναν τὰ παιδιά τους, ἡ γυναῖκες τοὺς ἄνδρες των. Τὰ διάφορα κακοποιὰ στοιχεῖα ἄρχισαν νὰ λεηλατοῦν τὰ ἐγκαταλελειμμένα οἰκήματα καὶ ἡ πόλις πῆρε πραγματικὰ τραγικὴν ὄψη.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο ἄρχισαν νὰ διατρέχουν τὴν πόλη κήρυκες ποὺ φώναζαν: «Ἡσυχᾶστε Σήμερα εἶναι Πρωταπριλιά!».

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ... ἀστείου τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἦσαν ὁ θάνατος πεντακοσίων ἀνθρώπων ποὺ ἔχασαν τὴ ζωή τους μέσα στὴν ἀναμπουμπούλα.

Η ΑΙΤΙΑ

Ὁ ἐπισκέπτης. Ὁ κύριος Νικολαΐδης εἶναι μέσα;

Ὁ ὑπηρέτης. Ὄχι κύριε.

Ὁ ἐπισκέπτης. Μά... μοῦ εἶχε ὁρίσει ραντεβοῦ γιὰ σήμερα.

Ὁ ὑπηρέτης. Ἴσως γι' αὐτό, κύριε.

Ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας

Β. Π. Τὸ ὅτι θὰ γίνετε καλὰ εἶναι πλέον ἢ βέβαιον. Ἀδυνατῶ ὅμως νὰ καθορίσω τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας σας διότι δὲν γνωρίζω τὸν ὀργανισμόν σας. Πάντως πρέπει νὰ κάμετε ὑπομονήν. Ἀντὶ τοῦ Sirop Iodotanique τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην μου δὲν θὰ ἐπισπεύση τὴν θεραπείαν σας, ὑποβληθῆτε εἰς θεραπείαν χρυσοῦ ἢ ἄλλου τινὸς φαρμάκου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ αἷμα, πρέπει νὰ μὲ πληροφορήσετε ἂν εἶσθε κανονικὸς εἰς τὰς κενώσεις. Πάντως, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας.

Φτερὸ στὸν ἄνεμο, Π. Φάληρο. Ὑποθέτω πὼς δύνασθε νὰ τὸ κατορθώσετε μόνη ἂν κάμετε μερικὰς πλύσεις ὄχι μὲ ὑπερμαγγανικὸν ἀλλὰ μὲ λιζόλ. Μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας σ' ἕνα λίτρο νερό. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ «ταμπὸν ἰχθυολέ» ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Τακτικὴν ἀναγνώστριαν. Τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό μου ἀλλὰ δικό σας. Εἰς τὰς ἀσθενείας ὑπάρχουν μικρολεπτομέρειες ποὺ φαίνονται ἀσήμαντες εἰς τὸν ἀσθενῆ ἀλλὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ γνωρίζη ἀπαραιτήτως ὁ γιατρός. Ζητήσατέ με ἕνα πρωΐ στὸ τηλέφωνο, ἀρ. 01250 νὰ σᾶς δώσω συνέντευξιν διὰ νὰ σᾶς ἐξετάσω χωρὶς νὰ ὑποβληθῆτε σὲ καμμιὰ ἀπολύτως δαπάνην.

Εὐτυχῆ, Ἀμπελάκι. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον ζήτημα, δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς μεταπείσω ἐφ' ὅσον ἔχετε αὐτὴν τὴν γνώμην καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐνοχλητικό. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ δεύτερον, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε. Πρὸς τούτοις, κάμετε μερικὰς ἐνέσεις στρυχνίνης τῶν 0,002 ἡμέραν παρ' ἡμέραν, τοὐλάχιστον 24. Τὰς ἡμέρας ποὺ δὲν θὰ κάμετε ἔνεσιν νὰ παίρνετε τρία κουφέτα «Protestine Richter»

Τακτικὸν Ἀναγνώστην Μ. Μ. Λάρισσαν. Νὰ ἐπαναλάβετε τὰ κασὲ καὶ νὰ κάνετε δύο ἐγχύσεις τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον ἐπὶ τρεῖς συνεχῶς ἡμέρας, νὰ τὸ κρατῆτε δὲ τοὐλάχιστον πέντε λεπτά.

Albargine	o, 60 cent.
Eau	300 gr.

Φοιτητὴν Φ. Καρδίτσα. Ὅλα ὅσα αἰσθάνεσθε εἶναι συνέπειαι.. τὰς ὁποίας ὡς ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ περιμένετε. Ὁ ἀθλητισμὸς καί.. τὸ μυστικό σας εἶναι τόσον ἀντίθετα! Ἂν δὲν θέλετε νὰ προχωρήση τὸ κακὸ σὲ σημεῖο ποὺ ὅλα θὰ εἶναι μάταια, πρέπει νὰ προσπαθήσετε πάσῃ θυσίᾳ νὰ συγκρατήσετε ὁλότελα τὰς ὁρμάς σας ἀποφεύγοντας τὴν ἱκανοποίησιν αὐτῶν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα καὶ φυσιολογικῶς ἀκόμη! Νὰ πᾶτε σὲ μιὰ ἐξοχή, νὰ τρῶτε καὶ ν' ἀναπαύεσθε πολὺ καὶ νὰ τονώσετε τὸ νευρικό σας σύστημα μὲ στρυχνίνην καὶ μὲ τὸ κατωτέρω φάρμακον ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ παίρνετε 4 κουταλιὲς τῆς σούπας ἡμερησίως.

Bromure de sodium	10 gr.
» « potassium	10 gr.
Chloral	8 gr.
Eau	1.000 gr.

Ἐπίσης, κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε νὰ παίρνετε τὸ κατωτέρω σκονάκι.

Lupuline	o, 15
No 20	

Λ. Χ. καὶ Τ. Κ. Μ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι ποὺ ἔχω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, μοῦ εἶναι ἀδύνατον διότι τὸ γράμμα σας εἶναι τόσο κακογραμμένο ὥστε δὲν κατώρθωσα νὰ βγάλω συμπέρασμα. Ζητήσατέ με εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Ἀστυκλινικῆς, Ἀριστείδου 6 καὶ ὥραν 5—7 καθ' ἑκάστην ἐκτὸς Σαββάτου καὶ Κυριακῆς. Δὲν θὰ ὑποβληθῆτε εἰς δαπάνην.

Ἰατρὸς Γ. ΓΟΥΡΔΑΣ

Κουβεντοῦλες

Πολλὲς φορὲς μοῦ συνέβη, ὅπως θὰ συνέβη καὶ σ' ἐσᾶς βέβαια, νὰ συναντήσω σ' ἕνα σαλόνι ἢ σὲ μιὰ συγκέντρωση ἀνθρώπους δύσθυμους, ποὺ δὲν εἶναι δύσθυμοι ἀπὸ χαρακτῆρος, ἀλλὰ ἁπλούστατα παρουσιάζονται δύσθυμοι, γιατὶ κάτι δυσάρεστο ἔτυχε νὰ τοὺς συμβῆ, ἢ γιατὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θέλουν νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἄλλων. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση πρόκειται περὶ κακῆς ἀνατροφῆς γιατί, ἂν μὲν ἔχωμε κάτι ποὺ πραγματικὰ μᾶς στενοχωρεῖ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κρύψωμε, εἶναι προτιμότερο νὰ καθήσωμε στὸ σπίτι μας, γιατὶ δὲν μᾶς χρωστοῦν τίποτε οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς χαλᾶμε τὸ κέφι. Ἂν μάλιστα τὸ κάνωμε ἁπλῶς γιὰ νὰ φανοῦμε.. ἐνδιαφέροντες, τότε εἴμαστε ἀκόμη πιὸ ἀξιοκατάκριτοι.

Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ποὺ νὰ δείχνη περισσότερο τὴν κακὴν ἀνατροφή, ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς προσκαλῆ κάποιος στὸ σπίτι του καὶ νὰ παρουσιαζόμαστε κατσουφιασμένοι, μεταδίδοντες τὴν δυσθυμία μας καὶ σ' αὐτὸν ποὺ μᾶς κάλεσε καὶ στοὺς προσκαλεσμένους του. Ὅπως ἐπίσης εἶναι κακῆς ἀνατροφῆς νὰ μιλᾶμε διαρκῶς γιὰ τὴς ὑποθέσεις μας καὶ νὰ ζαλίζωμε αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀκοῦνε.

Αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν θὰ πῆ πὼς πρέπει νὰ κρατοῦμε σὲ ἀπόσταση τοὺς φίλους μας καὶ νὰ μὴ τοὺς λέμε κάτι ποὺ μᾶς στενοχωρεῖ, γιατὶ τότε θὰ τοὺς κάνωμε νὰ μὴν τολμοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ μᾶς ἐμπιστευθοῦν κάτι. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ὅπως θέλομε νὰ μᾶς ἀκοῦνε μὲ καλωσύνη καὶ ὑπομονή, ἔτσι πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ ξέρωμε ν' ἀκοῦμε τοὺς φίλους μας ὅταν μᾶς λένε τὸν πόνο τους. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλο ζήτημα καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὸ νὰ παρουσιαζόμαστε δύσθυμοι σὲ μιὰ συγκέντρωση. Νὰ κρατήσωμε γιὰ τὸν ἑαυτό μας τὴν δυσθυμία μας νὰ κάτσωμε σπίτι μας καὶ νὰ μὴ πᾶμε πουθενά. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ συμπεριφορά..

Ε.

Μόδα

Γιὰ τὰ φορεματάκια ἀπὸ ζέρσεϊ ποὺ θὰ φορέσωμε τὴν ἄνοιξι πολὺ στὴν μόδα εἶναι τὰ μπερεδάκια ποὺ δείχνει τὸ σκίτσο μας. Εἶναι καμωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος καὶ μπορεῖ ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ σᾶς ἂν ἔχη λίγη ἐπιτηδειότητα νὰ τὰ φτιάξη μόνη της. Ἕνα ἢ δύο φτεράκια ἀποτελοῦν τὸ μόνο γαρνίρισμα καὶ τὸ σκίτσο μας σᾶς δείχνει πῶς μπορεῖτε νὰ τὰ κατασκευάσετε καὶ αὐτὰ μόνη σας μὲ μαλλὶ καὶ σύρμα.

Τὰ φορεματάκια αὐτὰ ποὺ ἀναφέραμε παρὰ πάνω θὰ εἶναι ἀνοιχτόχρωμα: μπέζ, γκρί, μπλὲ λαβάντ, βὲρ νίλ, ἀλλὰ μποροῦν νὰ εἶναι καμωμένα καὶ ἀπὸ σκοῦρο ὕφασμα νὰ γαρνίρωνται δὲ μὲ κάτι τι ἀνοιχτόχρωμο εἴτε ζιλέ, εἴτε μπλοῦζα ὅπως δείχνει τὸ σκίτσο μας.

Ἂν ὅμως δὲν θέλωμε νὰ κάμωμε τόσ μεγάλη χρῆσι ἀνοιχτοῦ χρώματος περιοριζόμαστε σ' ἕνα γιακαδάκι ἢ μανσέττες λενζερὶ ἢ καὶ σ' ἕνα φιόγκο μόνο ἀνοιχτόχρωμο.

Ἡ μπλοῦζες τοῦ σκίτσου μας εἶναι ἀπὸ βουάλ-ντὲ-σουὰ ἢ κρέπ-ντὲ-σὶν καὶ καθὼς καὶ τὸ μπουφὰν τῶν μανικιῶν μίας εἶναι ψιλὸ-ψιλὸ πλισέ.

Ἡ ἄλλη μπλοῦζα μπορεῖ νὰ γίνη ξωτὴ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κρὲπ ζωρζὲτ μὲ κοκιγιὲ στὸν γιακὰ καὶ τὰ μανίκια λανσιὲν δαντέλλα.

—Ἡ τσάντες ποὺ θὰ κάμουν τὴν νισί τους τὴν ἄνοιξι δὲν θὰ εἶναι μάτινες, ἀλλὰ ἀπὸ χονδρὸ σατὲν καὶ ναι γαρνιρισμένες μὲ νερβὺρ ἢ σούτας.

—Μερικὲς γοῦνες ζῶα θὰ φορεθοῦν λίγο ἀκόμη γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν πανωφόρια, ἐλλείψει δὲ ζώων γραβάτες πὸ γοῦνα ἰμιτασιὸν γκρί, ἢ λευκές.

Ἡ καλὴ συμπεριφορά

Ὁ κύριος ποὺ προσφέρει τὸ μπράτσο σὲ μιὰ κυρία γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ πέζι προπορεύεται βήματα ὅταν πόρτες γιὰ νὰ τῆς χνη τρόπον τινὰ τὸν μον, ἀλλὰ αὐτὸ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε μὴν τῆς χωρίζη τὴν τη. Σ' αὐτὸ βοηθεῖ καὶ ἡ κυρία ἀφίνοντας κύριο νὰ προσπεράση.

Κατὰ τὴν διάρκεια τραπεζιοῦ ὁ κύριος τίζει πάντα, ὥστε νὰ λείπη τίποτε ἀπὸ ντάμα του καὶ δὲν

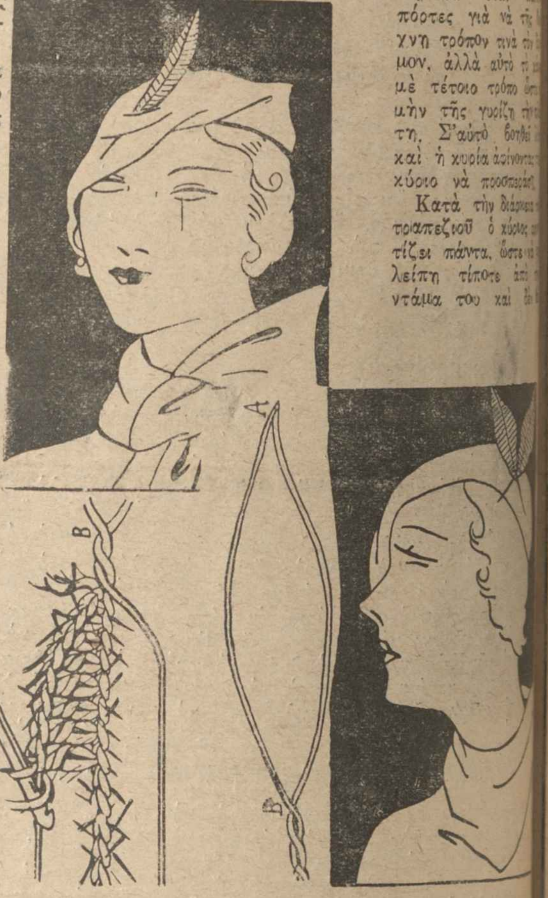

Δυὸ πολὺ κομψὰ ἀνοιξιάτικα μπερέ.

καθήση προτοῦ λάβη θέσιν αὐτή, οὔτε ξεδιπλώση τὴν πετσέτα του πρῶτος.

Τὸ σύνθημα τοῦ ξεδιπλώματος τῆς τσέτας τὸ δίδει πάντα ἡ οἰκοδέσ Περιττὸ δὲ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ πετσέτα τοποθετεῖται ποτὲ στὸν λαιμὸ ἀλλὰ τὴν κουμπᾶμε ξεδιπλωμένη στὰ γόνατα. εἶναι ἐπάναγκες ν' ἀρχίσωμε νὰ τρῶμε ταν σερβιρισθοῦν ὅλοι γιατὶ θὰ ἐκινδυν με νὰ φᾶμε κρύο φαγητό.

Δὲν πρέπει νὰ σκύβωμε ὅταν τρώ ἀλλὰ νὰ στεκόμαστε ὅσο τὸ δυνατὸν καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνας μαζεμένους γιὰ μὴν ἐνοχλοῦμε τοὺς πλαϊνούς μας.

Ἡ στάσις μας πρέπει νὰ εἶναι φυσ Ζουμὶ ἢ σούπα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τοῦμε δεύτερη φορὰ καὶ μάλιστα ἀφοῦ μιά—δυὸ κουταλιὲς στὸ πιάτο μας μὴ ξεχνοῦμε πῶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ζωμε τὸ πιάτο μας γιὰ νὰ μαζέψωμε τελευταία κουταλιά. Ὁ καθὼς πρέπει θρωπος τρώγει χωρὶς διόλου νὰ ἐγγίζη πιάτο του, οὔτε τὸ σπρώχνει ὅταν τελει ση, ἀλλὰ τοποθετεῖ καταλλήλως τὰ μα ροπήρουνά του γιὰ νὰ δώση στὸν ὑπη νὰ καταλάβη ὅτι ἐτελείωσε.

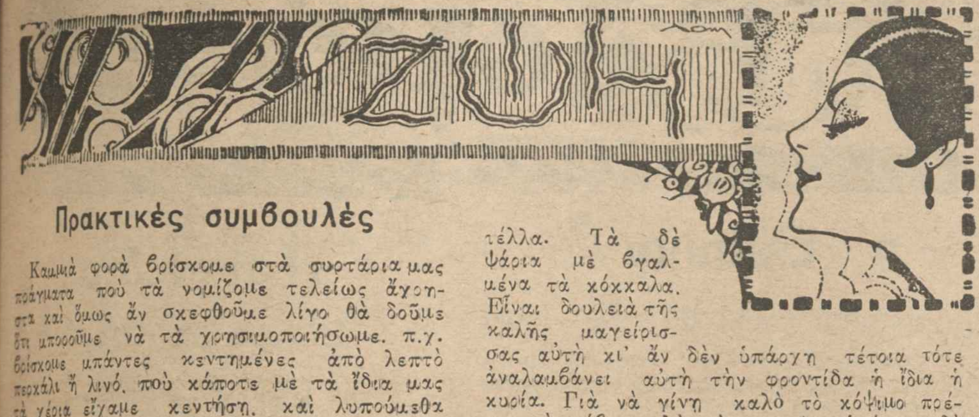

Πρακτικὲς συμβουλές

Καμμιὰ φορὰ βρίσκομε στὰ συρτάρια μας πράγματα ποὺ τὰ νομίζομε τελείως ἄχρηστα καὶ ὅμως ἂν σκεφθοῦμε λίγο θὰ δοῦμε ὅτι μποροῦμε νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμε, π.χ. βρίσκομε μπάντες κεντημένες ἀπὸ λεπτὸ περκάλι ἢ λινό, ποὺ κάποτε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια εἴχαμε κεντήση, καὶ λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ τὴς χρησιμοποιήσωμε, γιατὶ ἡ μόδα τους παρῆλθε.

Δὲν ἔχομε ἐντούτοις παρὰ νὰ τροχίσωμε τὴν ἐπινοητικότητά μας γιὰ νὰ βροῦν καὶ τὰ παληὰ αὐτὰ κεντήματα τὴ θέσι τους.

Καθὼς ξέρετε τὰ λευκὰ ἀσπρόρρουχα εἶνε καὶ πάλι πολὺ τῆς μόδας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως ὅτι τὸ γαρνίρισμά των συνίσταται κυρίως σὲ δαντέλλες μπὲζ ὀκρὲ ἢ καὶ ἁπλῶς κρέμ. Ἀλλὰ ἰδοὺ πῶς θὰ συνδυάσωμε τὴν καινούργια αὐτὴ μόδα μὲ τὴς κεντημένες μπάντες μας;

Θὰ προμηθευθοῦμε τοῦλι ἀσπρορρούχων χρώματος ὀκρὲ ἀκριβῶς, κι' ἐπάνω εἰς αὐτὸ θὰ ἐνκρουστάρωμε τὴν κεντημένη μπάντα μας, οὕτως ὥστε τὸ σύνολον νὰ ἀποτελέση ἕνα φαρδὺ ἀντρ—ντέ, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ γαρνίρωμε τὴν κομπινεζόν μας.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ παληὰ κεντήματά μας βρίσκουν τὴν θέσι τους, καὶ ἡ κομπινεζόν μας ἀποκτᾷ μεγαλείτερη ἀξία τοὐλάχιστο στὴν ἰδία μας ἀντίληψι.—

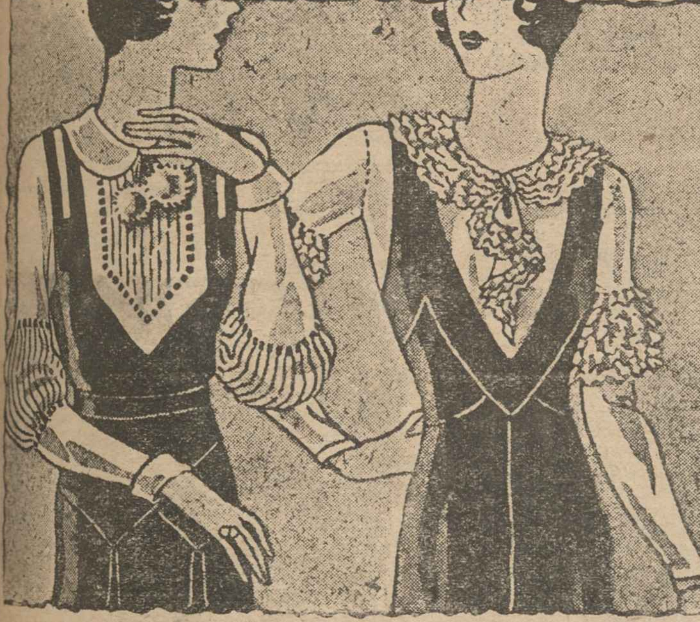

Δυὸ ὡραιότατα σκοῦρα φορέματα μὲ ἀνοικτόχρωμο γαρνίρισμα.

Γιὰ τὸ νοικοκυριό σας

Προχωροῦμε στὸ σερβίρισμα τοῦ τραπεζιοῦ καὶ φθάνομε στὸ γλύκισμα. Προτοῦ σερβιρισθῆ αὐτό, μαζεύονται ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ ὑπόλοιπα τοῦ ψωμιοῦ μὲ μιὰ «πένσα» ἐπίτηδες γι' αὐτὸ καὶ τοποθετοῦνται ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη στὸ καλαθάκι τοῦ ψωμιοῦ.

Τὸ τυρὶ προσφέρεται μετὰ τὸ γλύκισμα καὶ τελειώνομε μὲ τὰ φροῦτα. Μαζὶ μὲ τὸ γλύκισμα προσφέρεται ἀπαραιτήτως γλυκὸ κρασί, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν πρέπει νὰ εἶναι παγωμένο, μερικοὶ μάλιστα τὸ προσφέρουν χλιαρό.

Σὲ τραπέζια οἰκογενειακά, ποὺ σερβίρει ὁ ἴδιος ὁ οἰκοδεσπότης τὸ κρασὶ μπορεῖ καὶ νὰ τὸ ἀνοίξη μόνος του στὸ τραπέζι, ἀλλὰ τότε φροντίζει νὰ ρίξη πρῶτα λίγο κρασὶ στὸ δικό του ποτῆρι γιὰ νὰ μὴ πέσουν κομματάκια φελλοῦ στὰ ξένα ποτήρια.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅσα ἀναφέραμε, κάτι ποὺ πρέπει νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν εἶναι ὅτι τὸ κρέας ἢ τὰ πουλερικὰ πρέπει νὰ προσφέρωνται πάντα κομμένα ὄμορφα στὴν πιατέλλα. Τὰ δὲ ψάρια μὲ βγαλμένα τὰ κόκκαλα. Εἶναι δουλειὰ τῆς καλῆς μαγείρισσας αὐτὴ κι' ἂν δὲν ὑπάρχη τέτοια τότε ἀναλαμβάνει αὐτὴ τὴν φροντίδα ἡ ἴδια ἡ κυρία. Γιὰ νὰ γίνη καλὸ τὸ κόψιμο πρέπει νὰ κόβη καλὰ τὸ μαχαῖρι, ὑπάρχουν δὲ καὶ εἰδικὰ ψαλίδια γιὰ τὸ κόψιμο τῶν πουλερικῶν.

Τὰ ὄμορφα χέρια

Πόσες ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, θὰ ἔχετε πολλὲς φορὲς θαυμάσει ὄμορφα χέρια καὶ ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ἐσκεφθήκατε ὅτι φθάνει νὰ θέλετε καὶ θὰ ἔχετε καὶ σεῖς ὄμορφα χέρια. Τὸν σχηματισμὸ φυσικὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ἀλλάξωμε, ἀλλὰ μὲ τὴν περιποίησι ξέρετε πόσο μποροῦμε νὰ πετύχωμε;

Τὸ ὡραιότερο στολίδι τοῦ χεριοῦ δὲν εἶναι οὔτε τὰ δακτυλίδια οὔτε τὰ βραχιόλια, ἀλλὰ τὰ νύχια καὶ αὐτὰ κυρίως πρέπει νὰ περιποιούμεθα. Δὲν ἐννοοῦμε ὅμως, λέγοντας περιποίησι νὰ παρουσιάζωμε τὸ ἀηδὲς θέαμα ποὺ παρουσιάζουν μερικὲς κυρίες μὲ βαμμένα γκρενὰ νύχια. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀκαλαίσθητο πρᾶγμα ἀπ' αὐτὸ οὔτε προστυχώτερο καὶ ὅσες θέλουν νὰ βάζουν βερνίκι στὰ νύχια τους ἂς διαλέγουν ἕνα πολὺ ἁγνὸ ρὸζ ποὺ μοιάζει μὲ τὸ φυσικὸ χρῶμα τοῦ νυχιοῦ καὶ ἂς ἀποφεύγουν τὸ σκοῦρο κόκκινο ποὺ δείχνει βερνίκι ἀγορασμένο ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τῆς γειτονιᾶς.

Ἂν λοιπὸν τὸ ἀκαλαίσθητον τοῦ πράγματος δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐμποδίση νὰ βάφουν τὰ νύχια τους γκρενὰ ἂς τοὺς ἐμποδίση ἡ ἰδέα ὅτι οἱ βλέποντες αὐτὰ τὰ νύχια ἀντιλαμβάνονται ἀμέσως ὅτι ἐδούλεψε βερνίκι τοῦ φαρμακείου.

Κουζίνα

Κροκέττες ἀπὸ πατάτες γιὰ γαρνιτούρα.— Καθαρίσετε πατάτες, βράσετέ τες μὲ νερὸ ἁλατισμένο καὶ σουρῶστέ τες. Ὅταν κρυώσουν λίγο τὴς κάνετε πουρὲ προσθέτετε σὲ 1 1)2 ὀκὰ πατάτες 3 αὐγά, 50 δρ. τυρὶ τριμμένο, ἁλάτι, πιπέρι καὶ ἀφίνετε λίγο. Σὲ μισὴ ὥρα κάνετε μπάλλες τὴς ἀλευρώνετε καὶ τὴς ρίχνετε σὲ φριτούρα ἀπὸ βούτυρο νὰ ροδοκοκκινίσουν. Μπορεῖτε μὲ αὐτὲς νὰ γαρνίρετε μπιφτέκια, ἢ ψητὸ μοσχαράκι ἢ καὶ πουλερικό.

Ποτὰζ ουανιόν.— Κόψετε ψιλὰ 2-3 κρεμμύδια, καβουρδίσατέ τα μὲ λίγο βούτυρο ρίξετε καὶ μιὰ κουταλιὰ ἀλεῦρι καὶ ἀφοῦ τσιγαρισθῆ κι' αὐτὸ ρίξετε μέσα ζουμὶ ἀπὸ κρέας καὶ ἀφίσετε νὰ βράση μισὴ ὥρα σὲ σιγανὴ φωτιά. Γιὰ νὰ προσφέρετε αὐγὸ κόβετε καὶ συμπληρώνετε μὲ καβουρδισμένα ψωμάκια.

ἡ ἀλληλογραφία μας

Κ. Α. Κων)πολιν.— Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἂν μοῦ στείλετε τὰ ταχυδρομικὰ καὶ τὴν διεύθυνσίν σας ὡς καὶ τὴν ἡμέρα καὶ μῆνα τῆς γεννήσεώς σας.

Γιουκιά. Ἀλεξάνδρεια.— Γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἰνδοῦ δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ὅσο γιὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι Πανεπιστημίου 15.

Μαθήτριαν Λάουρα, Θεσσαλονίκη.— Νὰ πάρετε ἕνα βουρτσάκι καὶ νὰ βουρτσίζετε τὰ φρύδια σας ἀφοῦ προηγουμένως ἀλοίφετε τὸ βουρτσάκι μὲ Ἀζουρὲν Κοῦζι. Εἶναι ἕνα μικρὸ σωληνάριο. Γιὰ τὸ πρόσωπο σᾶς συνιστῶ τὴν Ροδαλίνη. Ἂν δὲν φύγη τὸ κόκκινο μὲ τὸ μασὰζ ποὺ θὰ κάνετε χρησιμοποιώντας τὴ Ροδαλίνη πρέπει νὰ ρωτῆστε τὸν γιατρό σας μήπως προέρχεται ἀπὸ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Κ.Κ. Κωστάκη, Πειραιᾶ.— Πρέπει νὰ ἔχετε ζεστὰ πόδια φορώντας μάλλινες κάλτσες τὸν χειμῶνα γιὰ νὰ μὴ κοκκινίζουν τὰ χέρια σας. Γιὰ τὴν ἐφίδρωσι χρησιμοποιεῖτε λεμόνι 1—2 φορὲς τὴν ἡμέρα. Σταματῆστε τὴ βαζελίνη στὸ πρόσωπο καὶ ἀφοῦ ἔχετε λιπαρὰ ἐπιδερμίδα χρησιμοποιεῖτε Ροδαλίνη χιόνα. Γιὰ τὸ χνοῦδι δὲν γίνεται τίποτε δυστυχῶς.

Παραπονιάρα Αἴγιον.— Τὸ παρθενικὸν γάλα εἶναι καλὸ γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ Ροδόνερο 200 γρ. καὶ Βάμμα βενζόης 4 γρ. Κρέμα γιὰ σᾶς εἶναι αὐτή:

Cire blanche	15 gr.
Blanc de baleine	15 »
Eau de rose	50 »
Teinture de Tolu	10 »
Baume de la Mecque	10 »
Alun en poudre	1 »

Εὐτυχία δυστυχισμένη Αἴγιον.— Θὰ ψυχολογήσετε τὰ γοῦστα καὶ ἀναλόγως θὰ διαλέξετε τί δῶρα θὰ κάμετε. 2) Χρῶμα φορέματος μπλὲ σιὲλ ἢ ρόζ. 3) Γιὰ τὸν μνηστῆρα σιγαροθήκη, μολύβι, στυλό, πίπα, πορτοφόλι. 4) Θὰ σερβίρη ἡ καμαριέρα ἢ ὁ καμαριέρης. 5) Χρῶμα δωματίου κίτρινο. 6) Ὁ κύριος παίρνει μόνος του τὸ καπέλλο του ἂν δὲν ὑπάρχη ὑπηρέτης νὰ τοῦ τὸ δώση. 7) Ὁ δίσκος πάντα σκεπάζεται. 8) Καὶ λευκὸ κέντημα καὶ μουλινὲ πηγαίνει.

Ἐδμόνδιον Δαντέλ.— Συμμορφωθῆτε μὲ ὅ,τι ἔγραψα ἤδη.

ΠΚΛΣ. 2 Θεσσαλονίκη.—Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἂν δὲν μοῦ στείλετε τὰ ἔξοδα γιὰ ἰδιαίτερη ἐπιστολή.

Θλιμμένη Κόρη.— Ἀφοῦ πέρασε ἕνας χρόνος μπορεῖτε νὰ στέλνετε εὐχητήρια σὲ γιορτὲς καθὼς ἐπίσης μπορεῖτε νὰ βάλετε τὸ πένθος στὸ πλάϊ τῶν ἐπισκεπτηρίων σας. Γιὰ τὰ ἐπίλοιπα συμμορφωθῆτε μὲ ὅ,τι ἔγραψα ἤδη.

Ἐκεῖνον, Πύργον.— Ἂν μὲ εἴχατε ἀκούσει δὲν θὰ εἴχατε ἀγοράσει τὸ κτένι, διότι ἔγραφα ἐπανειλημμένως ὅτι δὲν κάνει τίποτε καὶ τώρα σᾶς λέω μὴ ζητᾶτε ἄδικα μηχάνημα γιὰ νὰ ὀντουλάρετε τὰ μαλλιά σας, γιατὶ δὲν ὑπάρχει.

Κρήτην.— Ἀφοῦ εἴδατε μόνη σας τ' ἀποτελέσματα δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε. Καὶ τὰ λεμόνια καὶ ὅλα τ' ἄλλα ποὺ μοῦ γράφετε καταστρέφουν τὴν ὑγεία. Ἐγὼ δὲν σᾶς συνιστῶ παρὰ μόνον περίπατο δυὸ καὶ τρεῖς ὧρες τὴν ἡμέρα μὲ βῆμα ταχύ, νὰ μὴ κοιμᾶσθε τὰ μεσημέρια, νὰ κάνετε τὸ πρωΐ σουηδικὴ γυμναστικὴ καὶ ν' ἀποφεύγετε ἀμυλώδη, λιπαρὲς οὐσίες, σάλτσες καὶ τὸ πολὺ ψωμί.

Πρὸς ὅλους τοὺς Ἀναγνώστας καὶ Ἀναγνωστρίας μου.—Ἀφοῦ ὅλοι μὲ τιμᾶτε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σας τόσα χρόνια σᾶς παρακαλῶ νὰ παροτρύνετε ὅσα παιδιὰ γνωρίζετε νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ στὸ παιδικὸ περιοδικὸ ποὺ βγάζω «ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ». Κυκλοφόρησε στὴς 25 Μαρτίου τὸ πρῶτο φύλλο, εἶναι δεκαπενθήμερο κι' ἔχει 75 δρχ. τὸν χρόνο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ Ἑβδομάδος

Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν ἐπαγγελμάτων

1ος Κατάλογος ὀνομάτων

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου μας ἀρχίζομε τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν συμμετασχόντων εἰς τὸν «Διαγωνισμὸν τῶν ἐπαγγελμάτων», κατὰ σειρὰν λήψεως. Οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευόμενοι παραπλεύρως ἑκάστου ὀνόματος δηλοῦν πόσα ἐπαγγέλματα ὀρθὰ ηὗρε ὁ κάθε λύτης.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ὅλων τῶν ὀνομάτων θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας τὰς περισσοτέρας ὀρθὰς λύσεις. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας, θὰ δοθοῦν διὰ κλήρου τῆς κληρώσεως γενομένης εἰς μίαν τῶν δημοσίων συνεδριάσεων τῆς Ε. Φ. Ε. ἀναγγελλομένης καταλλήλως. Κατάλογος τῶν δοθησομένων βραβείων ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 285 φύλλον μας.

—□—

Παντελῆς Σερέφογλου, Ἀθῆναι (6). Κωνσταντῖνος Μανχανχρας, Ἀθῆναι (5). Σοσὼ Διαλινοῦ. Νῖκος Λιάγκας, Ἀθῆναι (6). Γεώργιος Ζιώγας, Θεσσαλονίκη (4). Χ. Ἀνδριώτης, Ἀθῆναι (7). Ἄννα Ἀνδριώτου, Ἀθῆναι (4). Δέσποινα Λουλᾶ, Ἀθῆναι (3). Χάρης Μηλιώνης, Ἀθῆναι (5). Ἄννα Λιόκη, Θῆβαι (4). Δέσποινα Χαλκοπούλου, Ἀθῆναι (3). Ἰωάννης Μοσχονήσιος, Ἀγιᾶ—Λαρίσης (6). Χρῖστος Πολίτης, Πειραιεύς (8). Ἰωάννης Ψιονόπουλος, Ἀθῆναι (7). Γιώτα Ράμμου, Βόλος (7). Σεβαστὴ Γεωργιάδου, Ἀλεξανδρούπολις (4). Νικόλαος Βαμβακίδης, Ξυλόκαστρον (3). Σπῦρος Καρποδίνης, Ἀθῆναι (3). Ἐλευθερία Πάγκου, Νέα Κοκκινιὰ (5). Κώστας Κουμπιᾶς, Χίος (2). Ἰωάννης Στεφάνου Θεσσαλονίκη (4). Μίμης Τσελένης, Ἀθῆναι (5). Ἰωάννης Σουσάνης, Ἀθῆναι (3). Γιῶργος Γκίμπας, Κοζάνη (2). Μαρουσὼ Καροποδίνη, Νάουσα—Πάρος (1). Παναγῆς Μπαλτσαβιᾶς Ἀργοστόλιον (1). Κα Φλώρα Κολιτσοπούλου, Ἀθῆναι (1). Ἑρμιόνη, Πίκουλα, Μεσογώριον—Φλωρίνης (4). Γεώργιος Τσιριγώτης Κέρκυρα (3). Ἰωάννης Μαντζάρης, Ἀλεξανδρούπολις (6). Δανιὴλ Ζιώγας, Θεσσαλονίκη (6). Λάζαρος Αϊβαζίδης, Καβάλλα (3). Νῖκος Τριανταφυλλίδης, Δροσοπηγή—Φλωρίνης (2). Μαρία Ἀγγελίδου, Ἀθῆναι (4). Δημήτριος Δαρδάνης, Ἄργος (1). Ἀννοῦλα Κοντογεωργίου, Ξάνθη (3). Κώστας Καλυβίτης, Κόρινθος (8). Ἰωάννης Κοτσιωπός, Ἄμφισσα (1). Πόπη Μπασιώτου, Ξυλόκαστρον (3). Δώρα Ἄσπρου, Ἀμαρούσιον (4). Πολυξένη Ξανθοπούλου Πειραιεύς (4). Κωνστ. Πεταλᾶς, Ἀθῆναι (1). Ἀλεξάνδρα Ζαχαριάδου, Θεσσαλονίκη (4). Ἀριστ. Καρυώτης, Ἀθῆναι (1). Ἀγγελικὴ Πανταζῆ, Ἀθῆναι (4). Ἀριστοτέλης Τσοποάτης, Λάρισα (2). Μιχαὴλ Μπάουπας, Τσοτύλιον, Κοζάνης (1). Ἑλ. Ἀγγελίδου Ἀθῆναι (1). Γεώργιος Ἀλιβεριώτης, Λίμνη—Εὐβοίας (2). Βασίλειος Λάμπος, Κόρινθος (3). Κικὴ Τσιριγώτη, Κέρκυρα (3). Θωμᾶς Ταβλαρίδης Καβάλλα (4). Κώστας Ἀγγελῆς, Ἀθῆναι (1). Παντελῆς Γεωργαρᾶς, Κερκύρας (3). Πόπη Μιχαλάρου, Θεσσαλονίκη (4). Μενέλαος Τσίκρας, Καστορία (4). Ἀθανάσιος Λάμπος, Κόρινθος (5). Εὐάγγελος Θώδας, Δροσοπηγή— Φλωρίνης (3). Γεωργία Ἀνδρεούλη, Λεβάδεια (5). Χαράλαμπος Τρουπῆς Αἴγιον (1). Κωνσταντῖνος Ἰωαννίδης, Ἀθῆναι (1). Χαρίλαος Στρατηγάκης Χανιὰ (4). Γεώργιος Γουδοδουβέλης, Γαργαλιάνοι (2). Ἀλεξάνδρα Ἀγιάνογλου Θεσσαλονίκη (5). Αἰκατερίνη Τρουπῆ, Αἴγιον (4). Λήδα Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι (4). Νότα Κουλατζῆ, Πειραιεύς (5). Χρῖστος Καλαμαρᾶς Ἀθῆναι (3). Ἀννούλα Μπαλτσαβιᾶ, Ἀργοστόλιον (2). Ἠλίας Βλαγόπουλος, Νέα Χαλκηδών—Θεσσαλονίκης (3).

Εὔθυμα

ΣΟΦΙΣΤΕΙΑ ΜΠΕΚΡΗ

Ἕνας μπεκρῆς, ποὺ ὁ πνευματικός του τὸν συνεβούλευε νὰ μὴ πίνῃ, τοῦ ἀπήντησε κάποτε μὲ τὸν ἑξῆς συλλογισμό :

—Πάτερ μου, τὸ καλὸ κρασὶ κάνει καλὸ αἷμα, τὸ καλὸ αἷμα φέρνει εὐθυμία, ἡ εὐθυμία γεννᾷ καλὲς ἰδέες, ἡ καλὲς ἰδέες γεννοῦν καλὰ ἔργα, καὶ τὰ καλὰ ἔργα κάνουν τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄνθρωπο ποὺ πάει στὸν Παράδεισο. Ἄρα τὸ καλὸ κρασὶ θὰ μὲ πάῃ στὸν Παράδεισο.

—Ἀμήν, ἀπήντησεν ὁ παπᾶς πεισθείς.

Νύχτα χειμῶνος

Ὢ! δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερ' ἡδονή,
μιὰ τέτοια νύχτα—σὰν κι' ἀπόψε—τοῦ χειμῶνος,
νὰ βρίσκεσαι σὲ μιὰ ἐπαρχία μακρυνὴ
πλάϊ σ' ἕνα τζάκι ἀγροτικό..... καὶ νᾆσαι μόνος!...

Νἄχῃς στὰ χέρια τὴ μασιά, κι' ἀργὰ μ' αὐτὴν
ὧρες ἀσκόπως τὴ φωτιὰ νὰ συνδαυλίζῃς
νἄναι στὴς φλόγες καρφωμένο ἁγνὸ τὸ βλέμμα σου,
καὶ διαρκῶς... τὸ ἴδιο μοτίβο νὰ σφυρίζῃς!...

Κι' ἐκεῖ σ' αὐτὴ τὴ στάσιν ἥσυχα—ἥσυχα,
—χωρὶς νὰ χαίρεσαι καὶ δίχως νὰ λυπᾶσαι
τὰ περασμένα ποὺ γιὰ πάντα πιὰ περάσανε,
τὰ περασμένα σου ὅλα νὰ θυμᾶσαι!...

Κι' ἀκόμα ἐκεῖ, μὲ μιὰ φιλοσοφίαν ἁπλῆ
τὴ ματαιότητα τῆς Ζωῆς νὰ διαπιστώνῃς
νὰ νοιώθῃς τὸ Ἄσκοπο τοῦ ὅποιου καὶ νἄναι ἀγῶνα σου,
καὶ κάθε πόθο σου γαλήνια νὰ σκοτώνῃς!..

Κι' ὤ! δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἡδονή,
τὴ νύχτ' αὐτήν, ὅταν στὸ τέλος ἀποκάνῃς,
γλυκὰ τὰ μάτια νὰ σφαλίσῃς καὶ νὰ κοιμηθῇς..... κι' ἂν σοὖναι δυνατὸν καὶ νὰ πεθάνῃς!..

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

(Ἀνέκδοτο)

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

« Κυρία μου ... »

Τὸ τελευταῖο ρωμάντζο τοῦ

κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Ἔκδοσις Γ. Βασιλείου

Παιχνίδια

Σταυρωτές λέξεις

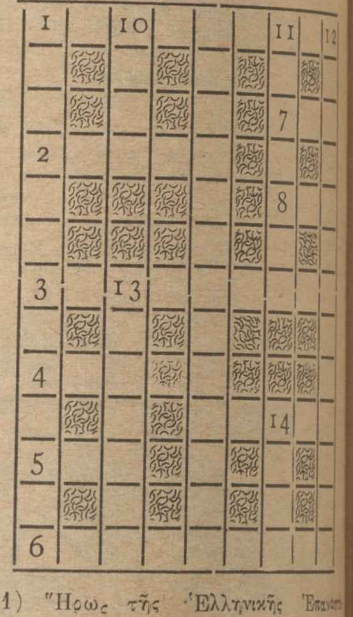

1) Ἥρως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαν σεως.
2) Ὅ,τι χρειάζεται εἰς μερικοὺς ὑπο φίους βουλευτάς.
3) Χρήσιμον εἰς τοὺς μουσικούς.
4) Παλαιὸν ψευδώνυμον τοῦ Ι. Δα βέργη εἰς τὸ «Ἄστυ».
5) Περίφημος γερμανὸς μυθιστοριογρ
6) Χωρίον τοῦ νομοῦ Πρεβέζης.
7) Ποταμὸς τοῦ Κουρδιστάν.
8) Ταχυδρομεῖα, Τηλεγραφεῖα, Τη φωνα.
9) Πήγαινε!..
1) Θρησκεία.
10) Ἰάπων στρατηγός.
11) Οἱ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόπ τῶν Λευκῶν Ὀρέων Κρήτης.
12) Γνωστὴ Σχολὴ ἐν Ἀθήναις.
13) Ὅρος μουσικός.
14) Ὅρος τοῦ ποδοσφαίρου.

(Ἡ Λύσις εἰς τὸ προσεχὲς)

—□—

Αἴνιγμα

Πέντε τινὲς ἐχάθησαν καὶ ἄλλους κατ

καὶ ἄλλοι δέκα ἔπειτα στενοί των

κατόπιν διακόσιοι, ἓν σῶμα ἀποτ

Ἀλλ' ὅταν ἐκυττάχθηκαν ὅλοι ἦσαν

(Ἡ λύσις στὸ ἑπόμενο)

(ΛΥΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝ

Λιπόγραμμα

Ὅπως στρώσῃς ἔτσι θὰ κ μηθῇς.

—□—

Λογοτεχνικὴ ἄσκησις

Μελαχροινό
ΚΑβάφης
ΠαΛαμᾶς
ΛαπΑθιώτης
ΔεληΚατερίνης
ΤραυλΑντώνης
ΑὐγέρηΣ
ΛιδωρίκΗς
ΚορομηλᾶΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἀννέττα Δρόστε-Χύλσχοφ

Ἡ μεγαλυτέρα ποιήτρια τῆς Γερμανίας.—Ὁ μοναδικὸς καὶ μεγάλος καϋμὸς τῆς ζωῆς της.

ΟΣΟΙ ἔρριψαν μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὴν πρώτη τυχοῦσα γερμανικὴ Γραμματολογία, θὰ διάβασαν πὼς ἀνάμεσα στὴς Γερμανίδες ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὰ γράμματα—καὶ εἶναι τόσες ! — ἡ βαρώνη Ἀννεττα φὸν Δρόστε—Χύλσχοφ κατέχει δικαιωματικὰ τὴν πρώτη θέση. Κι' ὅμως τὸ ἔργο της καὶ πολὺ περισσότερο ἡ ζωή της εἶναι τελείως ἄγνωστα στὸν πολὺ κόσμο, ποὺ ἀντιθέτως, εἴτε ἀπὸ ἁπλῆ συμπτωση, εἴτε ἀπὸ ἕνα ἀδικαιολόγητο ἐνδιαφέρον γιὰ πρόσωπα δευτερευούσης σημασίας, μαθαίνει πολὺ συχνὰ πράγματα, ποὺ δὲν θὰ ζημιωνόταν καθόλου ἂν τὰ ἀγνοοῦσε.

Ἡ Ἀννέττα Δρόστε γεννήθηκε τὸ 1797 στὸν πύργο Χύλσχοφ, κοντὰ στὸ Μύνστερ. Ἡ οἰκογενειά της, μιὰ οἰκογένεια μὲ αὐστηρότατες καθολικὲς ἀρχὲς, φρόντισε νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν μικρὴν Ἀννέττα, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσῃ στοὺς κινδύνους τῶν δημοσίων σχολείων, κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, πὼς ἡ ποιήτριά μας μεγάλωσε κι' ἀνατράφηκε μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ σπιτιοῦ της, ὅπου ἔμαθε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἑλληνικὰ καὶ λατινικά. Ἡ ἀκατανίκητη δίψα τῆς νέας γιὰ τὴν μάθηση, ἀνάγκασε τοὺς αὐστηροὺς γονεῖς της νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ διαβάζῃ καὶ βιβλία μὴ... ἠθοπλαστικά. Ἡ Δρόστε ἄρχισε ἔτσι νὰ μπαίνῃ ἀπὸ πολὺ νωρὶς στὸ νόημα τῆς ποιήσεως.

Ὁ Μάττισον, ὁ Γουλιέλμος Σλέγκερ, οἱ ἀδελφοὶ Γκρίμ, μὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλους οἱ Ἄγγλοι ρωμαντικοὶ Βάλτερ Σκὸτ καὶ λόρδος Βύρων ἐμάγευαν τὸ πνεῦμα της.

Οἱ βιογράφοι της λένε πὼς τὰ πρῶτα τραγούδια της τἄγραψε σὲ ἡλικία... ἕξη χρονῶν. Πάντως τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἡ Δρόστε φοβόταν τὴν δημοσιότητα κι' ἀπέφευγε κάθε ἐπαφή της μὲ τὸ κοινόν. Ἐγύρευε νὰ φθάσῃ πρῶτα σ' ἕναν ἱκανοποιητικὸ σταθμὸ ἐξελίξεως κι' ὕστερα νὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἔργα της. Ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα, εἶχε κάθε λόγο νὰ παντρευθῇ νωρίς. Ὡστόσο ἀπέκρουσε ἕναν νεαρὸ γιατρὸ ποὺ τὴν ζήτησε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἀπαρνηθῇ τὸ ἰδανικό της καὶ τὴν ἀγαπημένη της συντροφιὰ μὲ τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια τῆς Βεστφαλίας, ποὺ τὰ ζωγράφισε καὶ τὰ τραγούδησε μὲ τόση δύναμη καὶ τόσο πάθος.

Ἦταν ἤδη 33 χρονῶν, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε στὴν ζωή της ἕνας νεαρὸς συγγραφεύς, ὁ Λέβιν Σύκιγκ. Ἦταν οἰκογενειακὸς φίλος, μόλις εἴκοσι χρονῶν, καὶ πήγαινε συχνὰ μὲ τὴν μητέρα του στὸ κτῆμα τοῦ Ρύσχαους, ὅπου ἡ Ἀννέττα ἔμενε μὲ τὴν μητέρα της καὶ μὲ τὴν μεγαλύτερην ἀδελφή της τὴν ἀργότερα βαρώνη φὸν Λάσμπεργκ. Παράξενο κι' ὅμως ἀληθινό : ἡ ἤρεμη σχεδὸν ἐκείνη νέα ἀγάπησε μ' ἕνα πάθος τυφλὸ τὸ ἀμούστακο παλληκάρι, ποὺ σὲ λίγο θὰ γινόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους μυθιστοριογράφους τοῦ καιροῦ του. Ὁ ἔρως αὐτὸς ἦταν τόσο ἰσχυρός, ποὺ ἡ Ἀννέττα μὲ τὴς αὐστηρὲς ἀρχές λησμόνησε τὰ πάντα. Δεκαεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια τὴν χώριζαν ἀπὸ τὸν Λέβιν κι' ὅμως τὸν ἀγαποῦσε παράφορα. Ὁ νέος, γοητευμένος περισσότερο ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ πνεύματός της παρὰ ἀπὸ τὰ νειᾶτα της, ἄρχισε ν' ἀνταποκρίνεται στὸ αἴσθημά της. «Τὸ ταλέντο μου αὐξάνει καὶ δυναμώνει μὲ τὴν ἀγάπη σου» τοῦ ἔγραφε. Ὡστόσο φαίνεται, πὼς καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἱκανοποίηση τοῦ πάθους της, ἡ ποιήτρια ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾷ τὸν Σύκιγκ μὲ μιὰν ἰδανικὴ ἀγάπη, ποὺ ἦταν ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴν σαρκική. Στὴν σαρκικὴ ἡ Δρόστε δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασία. Οἱ βιογράφοι της λένε, πὼς ἔζησε κάμποσο καὶ μὲ τὸν ποιητὴ Φράϊλιγραθ, χωρὶς νὰ πάψῃ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα νἆναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν μικρό της Λέβιν. Στὰ 1842 ἡ Δρόστε τοῦ ἔγραφε : «Θὰ μπορέσῃς ποτὲ νὰ νοιώσῃς πόσο σ' ἀγαπῶ;» Κι' ἄλλη μιὰ φορὰ τοὖγραφε πάλι : «Λέβιν—Λέβιν, εἶσαι ἕνα διαβολόπαιδο καὶ μοὔκλεψες τὴν ψυχή μου· ἄμποτε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὴν φυλάξῃς καλά!» Ὁ Σύκιγκ ἦταν τότε τριάντα χρονῶν. Ἡ πρώϊμη φήμη τὸν βοήθησε νὰ δουλέψῃ μὲ εἰλικρίνεια γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς παραγνωρισμένης, ἀλήθεια, ἀξίας τῆς φίλης του. Μὰ ὁ νεανικὸς ἔρως του εἶχε σβύσει πιά. Τὰ δεκαεπτὰ χρόνια, ποὺ τοὺς χώριζαν, ἄνοιγαν ἕνα ἀγεφύρωτο χάσμα μεταξύ τους. Τὸ χάσμα αὐτὸ μόνο ἡ Ἀννέττα δὲν τὤβλεπε. Ἡ φλόγα τῆς καρδιᾶς της τὴν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ πὼς ἦταν σαραντατεσσάρων χρονῶν. Ζοῦσε μέσα στὄνειρό της καὶ δὲν ξύπνησε παρὰ τὴν στιγμή, ποὺ ὁ Λέβιν Σύκιγκ παντρεύτηκε στὰ 1843 τὴν νεαρὴ κόρη τοῦ στρατηγοῦ Γκάλ, Λουΐζα. Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερό. Μὰ ὁ Σύκιγκ, πιστεύοντας πὼς ἡ Ἀννέττα θὰ μποροῦσε νὰ τὸν συχωρέσῃ, ἐπῆγε τὸν ἄλλο χρόνο μὲ τὴν γυναίκα του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μεγάλη ποιήτρια σὰν ἕνας παληὸς κι' ἐγκάρδιος φίλος. Αὐτὸ ὅμως, ποὺ πίστευε ὁ Λέβιν, ἦταν ὑπέρτερο τῶν δυνάμεων τῆς πονεμένης Ἀννέττας. Σὲ λίγο κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴ περισσότερο κοντὰ στὴν γυναίκα, ποὺ τὸν εἶχε ἀγαπήσει ὅσο καμμιὰ ἴσως γυναίκα δὲν ἀγάπησε ποτὲ στὴν ζωή της. Κι' ὅταν τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ἐγκατέλειπε τὸ κτῆμα Ρύσχαους, ἡ Ἀννέττα ἔγραφε τὸ παρακάτω ἀριστούργημα, ποὺ μεταφράζομε στὸ πεζό, ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ ἔμμετρη ἀπόδοσίς του εἶναι πολὺ δύσκολη :

«Πηγαίνετε στὸ καλό ! Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. Ἀνοίξετε τ' ἀνεμοφίλητα πανιά σας κι' ἀφήσετέ με μόνη στὸν πύργο μου, στὸ ἔρημο καὶ στοιχειωμένο σπίτι.

» Γειά σας καὶ πάρετε μαζί σας καὶ τὴν καρδιά μου καὶ τὴν στερνή μου ἡλιακτῖνα. Φεύγει, μ' ἀφίνει σὲ λίγο, γιατὶ ἔπρεπε κάποτε νὰ χωρισθοῦμε.

» Ἀφίσετέ με στὸν ὄχθο τῆς λίμνης μου, μὲ τὸ λικνιστικὸ τῶν κυμάτων χάδι, μονάχη μου μὲ τὸν μαγικό μου λόγο, μὲ τὸ βουνίσιο πνεῦμα καὶ μὲ τὸ ἐγώ μου.

» Παρατημένη μὰ ὄχι μοναχή, κλονισμένη μὰ ὄχι σύντριμμα, ἐνόσῳ ἀκόμα τὸ ἱερὸ φῶς μὲ κυττάζει μὲ μάτια γεμᾶτα ἀγάπη.

» Ἐνόσῳ ἀκόμα τὸ σκιερὸ δάσος μοῦ ψιθυρίζει μὲ κάθε φύλλο του τὰ τραγούδια του κι' ἀπὸ κάθε βράχο κι' ἀπὸ κάθε χαραματιὰ τὰ ἀνεμικὰ σὰν γνώριμοι μὲ κρυφακοῦνε.

» Ἐνόσῳ ἀκόμα τὸ χέρι μου ἐλεύθερο ἁπλώνεται τολμηρὰ πρὸς τὸν αἰθέρα καὶ κάθε ἄγρια κραυγὴ γυπὸς ξυπνάει μέσα μου τὴν ἄγρια Μοῦσα!»

Ὁ σπαρακτικὸς ὅσο καὶ περήφανος αὐτὸς ἀποχαιρετισμὸς δὲν φαίνεται ὡστόσο νὰ συγκίνησε τὸν Λεβιν. Τὰ νειᾶτα εἶναι σκληρά. Ὁ Λέβιν Σύκιγκ, μεθυσμένος ἀπὸ τὴν καινούργια ἀγάπη του, ὄχι μόνο ξέχασε τὴν ἀπαρηγόρητην Ἀννέττα, μὰ γράφοντας στὰ 1846 τὸ μυθιστόρημά του «Οἱ εὐπατρίδαι», ἐσατύρισε δεινὰ τὴν ἀριστοκρατία τῆς Βεστφαλίας κι' ἔγινε ἀφορμὴ νὰ πιστέψουν ὅλοι, πὼς ἡ Ἀννέττα κι' ἡ οἰκογένειά της τοὔδωσαν λαβὴ γι' αὐτὴν τὴν σάτυρα. Ἡ Ἀννέττα Δρόστε, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τὸν Σύκιγκ, διέκοψε ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ κάθε σχέση της μὲ τὸν παληὸ ἐραστή της. «Ὁ Σύκιγκ μὲ μεταχειρίσθηκε καθὼς δὲν θὰ μὲ μεταχειριζόταν οὔτε ὁ σκληρότερος καὶ πιὸ θανάσιμος ἐχθρός μου», λέει κάπου μὲ παράπονο. Καὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ παράπονο τὴν ὡδήγησε σὲ δυὸ χρόνια στὸν τάφο (1848).

Ἡ βαρώνη Ἀννέττα Δρόστε φὸν Χύλσχοφ ἔγραψε λυρικὰ καὶ θρησκευτικὰ τραγούδια, θεικὰ ποιήματα, δράματα καὶ διηγήματα. Ἕνα ἀπὸ αὐτά, «Ἡ ὀξυὰ τοῦ Ἑβραίου» θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα πεζογραφήματα τῆς γερμανικῆς λογοτεχνίας καὶ διαβάζεται ἄπληστα, ἀκόμα καὶ σήμερα, ἀπὸ τοὺς Γερμανούς. Τὸ δημοσίευσε τὸ 1842 κι' αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀναγνωρισθῇ τελειωτικὰ ἡ ποιητικὴ ἀξία της, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀμφισβητοῦσαν ἐνόσῳ ζοῦσε. «Ἡ ὀξυὰ τοῦ Ἑβραίου, ἔγραφε στὸν Σύκιγκ, ἔλυωσε ἐπὶ τέλους κι' ἐδῶ πέρα τὸν πάγο κι' ἔκανε τοὺς ἐχθρούς μου ν' ἀλλάξουν γνώμη, τόσο ποὺ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ γιὰ τὴν μεταστροφή, ἡ δὲ μητέρα μου ἀρχίζει νἆναι ὑπερήφανη γιὰ μένα. Ο TEMPORA, O MORES ! Μὰ ἔγινα πράγματι τώρα τελευταῖα καλλίτερη καὶ σοφώτερη ἀπὸ πρίν ; »

Ἀννέτα Δρόστε - Χύλσχοφ.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Λίγο πνεῦμα

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

Ἕνας ἀξιωματικός, μὴ φημιζόμενος γιὰ τὴν γενναιότητά του, ρωτοῦσε ἕνα φιλάργυρο τί εὐχαρίστηση εὕρισκε νὰ μαζεύῃ χρήματα καὶ νὰ μὴ τὰ μεταχειρίζεται καθόλου.

—Ὅ,τι εὐχαρίστηση αἰσθάνεσαι σὺ νὰ φέρῃς τὸ σπαθί σου, τοῦ ἀπήντησεν ὁ φιλάργυρος.

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ὁ Ρὸτ κατηγορεῖται ἐπὶ ἀπάτῃ. Ὁ δικαστὴς τὸν ρωτᾷ.

—Κατηγορούμενε, ἔκανες μόνος σου αὐτὴ τὴν ἀπάτη ἢ εἶχες καὶ συνενόχους;

—Μόνος μου, κύριε πρόεδρε, ἀπαντᾷ ὁ Ρότ. Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, ποῦ νὰ βρῇς τιμίους ἀνθρώπους νὰ συνεταιρισθῇς!

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

—Ἐγώ, ὅταν κάμω μιὰ γκάφα, εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ γελῶ ἀμέσως.

—Ἆ! Τώρα ἐξηγῶ γιατὶ εἶσαι πάντα μὲ τὸ μειδίαμα στὰ χείλη.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπο ΜΑΤΙΛΝΤΑΣ ΣΕΡΑΟ

(Τὰ προηγούμενα)

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμέ·α ἀφιερώνει τὴν ζωή καὶ τὴν περιουσία του στὴν ἀνεύρεση μιᾶς γυναικὸς στὴν ὁποία ἀνήκει ἕνα κομμένο χέρι ποὺ βρῆκε κάποτε μέσα στὸ τραῖνο. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν φτάνει στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ. μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ντετέκτιβ Ντὶκ Λέσλυ ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ζητεῖ ὀνομάζεται Μαρία καὶ βρίσκεται στὸ σπίτι τοῦ καμπούρη Μάρκους Χέννερ. Κατορθώνει νάρθῆ σὲ συνάφεια μὲ τὸν ὑπηρέτη τοῦ Χέννερ, Τζῶν, καὶ ζητᾶ τὴν βοήθειά του γιὰ ν' ἀπελευθερώση τὴν Μαρία. Συγχρόνως τοῦ δίνει καὶ μιὰ ἐπιστολὴ γι' αὐτήν.

24 (Ἡ συνέχεια).

—Εἶναι μιὰ πολὺ θρήσκα γυναῖκα ἡ Μαρία. Ἡ ἐρωτικὴ ἐπιστολή σας μπορεῖ νὰ τὴν προσβάλη

—Ὄχι! εἶναι γραμμένη μὲ πολὺ σεβασμό...

—Ἄ! Κατάλαβα... Τὶ ἄλλο;...

—Μιλῆστε σεῖς Λέσλυ τώρα.. ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος ποὺ ἐπειδὴ εἶχε ἤδη κανονίση τὴ λῆψι τῆς ἐπιστολῆς του ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του Μαρία δὲν ἤξερε τὶ ἄλλο μποροῦσε νὰ τὸν ἐνδιαφέρη γιὰ τὴν ὥρα.

—Κανονίστε πρῶτα πρῶτα ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν Λέβις!... ἄρχισε ὁ Ντὶκ Λέσλυ. Εἶπες πὼς ἦταν συνένοχός της στὴς δυὸ προηγούμενες ἀπόπειρες φυγῆς τῆς κυρίας Μαρίας...

—Εἶμαι βέβαιος.

—Πιστεύεις πὼς αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ ἀρνηθῆ λοιπὸν νὰ μᾶς βοηθήση;...

—Δὲν τὸ πιστεύω!

—Μήπως φαντάζεσαι πὼς μπορεῖ νὰ καταγγείλη ὁλόκληρο τὸ σχέδιό μας στὸν Μάρκους Χέννερ;

—Δὲν τὸ πιστεύω! Πάντως πρέπει νὰ ἐνεργήσω μὲ μεγάλη προσοχή....

—Θέλεις νὰ μᾶς φέρης τὸν Λέβις αὔριο τὸ βράδυ ἐὰν δεχθῆ;...

—Ναί! ἀλλὰ ποῦ;

—Στὴν ταβέρνα ποὺ εἴμαστε καὶ σήμερα; μίλησε ὁ Ἀλιμένα κυττάζοντας τὸν Ντὶκ Λέσλυ.

—Ὄχι!... ἀποφάνθηκε ὁ ἀστυνομικὸς ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σκέψεως.

—Στὸ ξενοδοχεῖο μου λοιπόν;...

—Οὔτε... τὸν διέκοψε ὁ Λέσλυ ρίχνοντάς του ἕνα φουρκισμένο βλέμμα. Τὰ ξενοδοχεῖα εἶναι ἐπικίνδυνα.

—Μὰ ποῦ λοιπόν;

—Ἐδῶ! τόνισε σταθερὰ ὁ ἀστυνομικός.

—Μέσα στὸ δρόμο;...

—Ναί! Εἶναι πολὺ πιὸ σίγουρα...

—Καλὰ λοιπόν... ἐπενέβηκε ὁ Τζῶν. Στὴς ἕντεκα, αὔριο ἐδῶ... Ὁ Λέβις μονάχα πρέπει νὰ γυρίση γλήγορα στὸ σπίτι... Ὁ Χέννερ τὸν ἔχει ἀνάγκη πολλὲς φορὲς καὶ τὴ νύχτα!...

—Καλά! στὴς ἕνδεκα, αὔριο,... σύμφωνοι!... μίλησε ὁ Ἀλιμένα τείνοντάς του τὸ χέρι.

—Νὰ εἴσαστε προσεκτικός, ὅμως κύριε! ... Στὸν Λέβις δὲν πρέπει νὰ κακολογήσετε καθόλου τὸν Μάρκους Χέννερ... Οὔτε νὰ τοῦ πῆτε πὼς τὸν μισῆτε.... γιατὶ ὁ Λέβις τὸν ἀγαπᾶ...

—Θὰ μείνη μαζί του λοιπόν!...

—Ναί! Φαντάζομαι πὼς θὰ μᾶς βοηθήση μυστικά...

—Τόσο τὸ καλλίτερο! τόνισε ὁ Ντίκ... Πάντως στηρίζομαι σὲ σένα Τζῶν γιὰ αὔριο...Ἔτσι;

—Ναί... σὲ μένα!

—Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ ζητήσω τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου;

—Ὄχι ἀπάντησε ἥσυχα ὁ ὑπηρέτης. Ὅτι κάνω, γίνεται μονάχα ἀπὸ ἀγάπη στὴν κυρία Μαρία... Δὲν θὰ σᾶς ζητοῦσα μάλιστα καὶ χρήματα, ἄν δὲν ἔπρεπε νὰ φύγω γιὰ νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ τὴν ὀργὴ καὶ τὴν ἐκδίκησι τοῦ Μάρκους Χέννερ...

—Καλά! Εἶσθε ἕνας τίμιος ἄνθρωπος... Ψιθύρισε ὁ κόμης Ἀλιμένα μὲ συγκινημένη φωνή.

—Εἶναι ἐντελῶς βέβαιο πὼς ὁ Λέβις δὲν θὰ μᾶς προδώσῃ;... ρώτησε ἀπότομα ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

—Εἶναι κι' αὐτὸς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος!...

—Μὰ δὲν μᾶς εἶπες πὼς εἶναι τὸ «alter ego» τοῦ Μάρκους Χέννερ;...

—Ναί! ὁ Χέννερ τὸν δαμάζει, κυριαρχεῖ μὲ τὴ θέλησί του καὶ ὁ Λέβις ποὺ τὸν θαυμάζει ἐκτελεῖ ὅ,τι τὸν διατάζει... Ἀλλά... Στὸ ζήτημά μας εἶναι ἀνίσχυρος ὁ Μάρκους Χέννερ νὰ τοῦ ἐπιβληθῆ!... Ὁ Λέβις λατρεύει τὴν κυρία Μαρία...

—Ὡραῖα! Τότε καληνύχτα Τζῶν!...

—Καληνύχτα σας κύριε... Γειά σου Ντίκ!...

Καὶ οἱ τρεῖς ἄντρες χωρίστηκαν.

Ὅταν ὁ Ντὶκ Λέσλυ καὶ ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα ἔμειναν μόνοι κυττάχτηκαν κατάματα στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι. Ὁ νέος ἰταλὸς ἀριστοκράτης εἶχε κάτι μάτια ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ μιὰν ἀνεκδήλωτη χαρά.

—Λοιπὸν ἐξοχώτατε;... ρώτησε ὁ Ντὶκ Λέσλυ.

—Τὶ εἶναι Ντίκ;...

—Εἶσθε εὐχαριστημένος;...

—Ὤ! εἶμαι τόσο εὐτυχής!... νοιώθω τόση χαρά!...

—Μὴ βιάζεσθε τόσο πολὺ ἐξοχώτατε!... Ἄς πᾶμε πρῶτα στὸ ξενοδοχεῖο σας γιατὶ πρέπει νὰ ἀποφασίσουμε καὶ νὰ ἐξηγηθοῦμε καλὰ σὲ ὡρισμένες λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεώς μας...

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πορείας τους δὲν ἀντάλλαξαν οὔτε μιὰ λέξι μέχρις ὅτου ξαναβρέθηκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ κόμητος Ἀλιμένα τοῦ Πικαντίλυ Ὀτέλ. Μιὰ καλόχαρη ζέστη ἀπὸ τὸ τζάκι τοὺς ἐθέρμανε ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ ψυχρό τους βάδισμα.

Ἦταν ἤδη, δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα!

Ὁ Ἀλιμένα ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ ἀδύνατα μακρυὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του. Ἦταν σὲ μιὰ κατάστασι εὐχαριστημένης νευρικῆς ὑπερεντάσεως.

—Νὰ εἴσαστε σ' ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς συμβαίνει πάντοτε λιγάκι πιὸ ἥσυχος ἐξοχώτατε! ...τοῦ μίλησε ἀργὰ ὁ Λέσλυ καθήμενος σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντά του—Ἐπιτρέψατέ μου τώρα.

—Λέγετε Λέσλυ!

—Ποιὲς εἶναι ἡ προθέσεις σας γιὰ τὴν κυρία Μαρία;...

—Νὰ τὴν πάρω μαζί μου;

—Μὲ ποιὸ τρόπο;

—Φεύγοντας μαζί της ἀπὸ τὸ Λονδῖνο!...

—Αὐτὸ εἶναι εὔκολο μονάχα στὴ σκέψι σας ἐξοχώτατε!... Δυὸ ὧρες, τὸ ἀργότερο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ κυρία Μαρία θ
καταλείψη τὸ σπίτι της, ὁ Μάρκους
νερ θὰ ἀνακαλύψη τὴ φυγή της καὶ θ
νη ὅλη τὴν πόλι ἄνω—κάτω...

—Φαντάζεσθε μήπως πὼς ὁ κύριος
τὸς ἔχει τὴ δύναμι τοῦ πρίγκηπος τῆς
αλλίας;...

—Κάθε ἄλλο! Εἶναι ὅμως ἕνας
πλούσιος καὶ γνωστὸς στὴν κοινωνία
Λονδίνου... Ἔχει πολλὲς σχέσεις καὶ
θὰ σᾶς ἀφίση τόσο εὔκολα νὰ τὸν
σετε...

—Μὰ θὰ χαθῶ, ἀμέσως μόλις ἀπα
τὴν Μαρία, ἀπὸ τὸ Λονδῖνο! θὰ φύγω
τὸ Παρίσι.

—Δὲν μ' ἀρέσει αὐτό!

—Καὶ γιατί;

—Γιατὶ ὁ Χέννερ θὰ παραμονεύη
θὰ φυλάη μὲ ἀνθρώπους του ὅλες τὶς
ναχωρήσεις τοῦ Δούβρου καὶ τοῦ Φ
τον...

—Νὰ μείνω στὸ Λονδῖνο λοιπόν;...
λὰ ποῦ;

—Ἐδῶ, στὸ ξενοδοχεῖο σας! Ἀλλὰ
πως δώσατε τὸ πραγματικό σας ὄνομα
τοὺς τίτλους σας στὴ διεύθυνσι τοῦ ξεν
γείου;

—Φυσικώτατα... Ὑπάρχουν ὅμως
πολλὰ ξενοδοχεῖα στὸ Λονδῖνο!

—Μάλιστα! Αὐτὸ ὅμως τὸ ξενοδ
συχνάζεται πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς
πισκέπτονται τὸ Λονδῖνο καὶ ἔτσι ὁ Μ
κους Χέννερ θὰ σᾶς ἀνακαλύψη εὐκο

—Νὰ καταφύγω λοιπὸν στὴν Ἰτα
Πρεσβεία;...

—Ἐσᾶς ἐξοχώτατε βέβαια θὰ σᾶς
στατεύση ἡ πρεσβεία σας, ἀλλὰ δὲν ξ
με τὶ ὑπηκοότητος εἶναι ἡ κυρία Μα

—Τὶ νὰ κάνω λοιπὸν Ντίκ;...

—Ὑπάρχουν δύο τρόποι, εἶπε ὁ Λέ
ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη.

—Πέστε μου τὸν καλλίτερο!

—Ὄχι πρῶτα τὸν χειρότερο. Λοι
Πρέπει νὰ βρῆτε ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ
κότερο ἕτοιμο νὰ σηκώνη ἄγκυρα ὁπότ
πάρχει ἀνάγκη καὶ ἀμέσως!

—Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι
σκολο...

—Ναί! Μὲ χρήματα ἀποκτᾶ καὶ
κανεὶς πάντα ὅ,τι ζητήση... Ἀλλὰ
χουν καὶ δυσκολίες... Πρέπει νὰ
ἀπὸ τὸ λιμεναρχεῖο καινούργιες ἄδειες
ὀνόματί σας καὶ ἄλλα πράγματα ποὺ
στεροῦν τὴν ὑπόθεσι...

—Τότε θὰ δώσουμε ψεύτικα ὀνόματα
θὰ κρατήσουμε τὰ παληὰ χαρτιὰ τοῦ
τερου.

—Εἶναι λιγάκι ἐπικίνδυνο αὐτό... Μ
ρεῖ νὰ μᾶς καταδιώξουν ἡ ἀρχὲς ἂν δεῖ
ναι ναυτολογημένο...

—Ἀλήθεια, σωστά!.... Μὰ καλὰ...
πού θὰ ταξιδεύσω μ' αὐτὸ τὸ κότερο

—Μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο!... θὰ φ
ἀπὸ τὸ ποτάμι... καὶ θὰ πᾶτε σὲ κα
ἄλλο ἀγγλικὸ μέρος. Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνετε
σιτήρια γιὰ ἕνα οἱοδήποτε πλοῖο ποὺ
σᾶς πάη σ' ὅποια γωνία τοῦ κόσμου
σετε. Πάντως ὅμως ἀρκετὰ μακρυὰ
δῶ, γιατὶ ὁ Μάρκους Χέννερ μπορεῖ
ξέρω πῶς ν' ἀνακαλύψη τὰ ἴχνη τοῦ
ρου ποὺ σᾶς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ Λονδ
καὶ νὰ σᾶς ἀκολουθήση.

—Ὥστε πρέπει νὰ ἀπορρίψουμε
τὴν ἰδέα;...

—Ὄχι! πρέπει
νὰ ἔχετε τὸ κότερο
διάθεσί σας ἀπὸ
...Πρέπει!

—Καλά!... Τὸ
σχέδιο;

(Συνέχεια
εἰς τὸ προσεχ

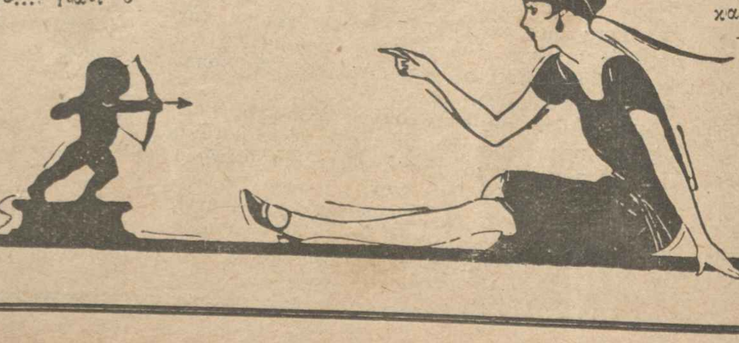

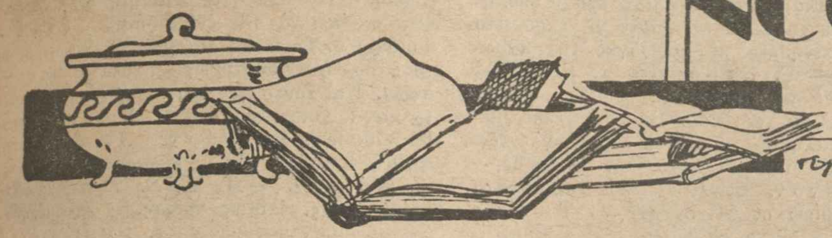

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ὅλα ἦταν ψεύτικο, ἐκτός...

Λίγες στιγμὲς πρὶν χωριστοῦνε τοὔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι καὶ δακρυσμένη τὸν παρακάλεσε: «Μὴ μὲ ξεχνᾷς...» Τῆς τὸ ὑποσχέθηκε καὶ κράτησε τὸν ὅρκο ποὔχε κάμει. Πῆρε δυὸ τρία γράμματά της στὴν ξενητειά. Κι' ὕστερα σιγή. Κι' αὐτὸς δὲν ξέρει γιατὶ βιάστηκε νὰ τὴ νομίση πεθαμένη!... Ἡ ψυχή του ἀνήσυχη προμάντευε κακό. Καὶ δὲ λάθεψε. Σὰ γύρισε τὴν βρῆκε παντρεμένη... Τὸ ἀπροσδόκητο τὸν πλήγωσε, ἀλλὰ τὶ μποροῦσε νάκανε; Ἀπολύτως τίποτε. Μόνο ποὺ χαμογέλασε μὲ πίκρα. Τὸ βρῆκε ἀρκετὸ αὐτό... Περήφανα κατόπι κλείστηκε στὸν ἑαυτό του κι' ἀφέθηκε στὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὸν γιατρέψη... Ὕστερα ἤρθανε τὰ χρόνια...

Ἡ Μοίρα ἡ ἀνθρώπινη ἄλλαξε ζωές, ἀνέτρεψε ρυθμοὺς καὶ καταστάσεις, ἐδώρησε ἀλλοῦ χαρές. κι' ἀλλοῦ ἐσκόρπισε κατάρες...

Ἐκείνη χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ζῆ τώρα ἐλεύθερη ζωή... Ὁ ἄλλος λυωμένος ἀπ' τὴν ἀρρώστεια, προσδοκᾶ τὸ θάνατο...

Καὶ κάποιο δεῖλι μελαγχολικὸ ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ χλωμὸς κι' ἀνήσυχος, δέχτηκε ἀπροσδόκητα τὴν ἐπίσκεψή της!... Σὰν χαμένος σὲ ὄνειρο τὴν κύτταξε μὲ τὰ δίχως ἔκφραση θολά του μάτια, καθὼς ἤρεμα καὶ μαζεμένα κάθησε κοντά του, σὰ νὰ σεβόταν τὸ μέρος ποὔχε μπῆ, τοῦ μαρτυρίου τὸ Ναὸ ποὔχε πατήση... Δὲν ἐμιλοῦσαν... Κάτι ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς νύχτας ποὺ ἐρχότανε, κάτι ἀπ' τὴν ὀδύνη τοῦ οὐρανοῦ ποὺ βογγοῦσε, βάραινε τὴς ψυχὲς καὶ τὴς σκέψεις τους... Κι' ὅταν ἡ μάννα του βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, σκυφτή, ἀπελπισμένα κουνώντας τὸ κεφάλι,—ἐκείνη τρυφερὰ ἔσκυψε πάνω του, χάϊδεψε τὸ μέτωπό του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

—«Γιατὶ δὲ μοῦ μιλᾷς;... Πές μου κάτι!...»

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος της, τότε, καὶ τῆς μίλησε,— ἀφοῦ τὄχε ζητήσει,—μὲ φωνὴ βραχνὴ κι' ἐξαντλημένη. Θεέ μου, πόσα πολλά—τῆς εἶπε... Γιὰ τὴς ἡμέρες τὴς χαρούμενες, τὴς πρῶτες, τὴς ξένοιαστες, τὴς γελαστές, γιὰ τὴς μαυροντυμένες, τὴς ἀβάσταχτες, τὴς ἄλλες. Γιὰ τὴν σκληρότητά της νὰ τὸν ἐγκαταλείψη, τὴν στιγμὴ ποὺ κεῖνος μὲ πίστη θὰ τήνε πρόσμενε πάντα... Γιὰ τὴ στάχτη ποὺ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια σκόρπισε πάνω στὰ περασμένα καὶ τὰ ἐξαφάνισε... Γιὰ τὰ λόγια της, τοὺς ὅρκους, τὰ φιλιά της... τὴς ἐλπίδες του, τοὺς πόθους, τὴς λαχτάρες... τὴς δακρυσμένες προσευχές του στὸ Θεό, γιὰ τὴν εὐόδωση τῆς ἁγνῆς του ἀγάπης... Γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἦταν ψεύτικα καὶ ἄδικα, ψεύτικα καὶ μάταια μὰ τόσο ἀνθρώπινα!...

Σώπασε κουρασμένος. Ἡ ἀναπνοή του δύσκολη κι' ἀνήμπορη. Βόγγηξε δυνατά. Πρόστρεξε ἡ μάννα του. Ἔγειρε πάνω του κι' ἐκείνη. Ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του, πετάχτηκε ξαφνικά, ἕνα ποτάμι αἷμα...

—«Ναὶ Ντόρα... πίστεψέ με... ὅλα ψεύτικα, ἐκτός...ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα!... μουρμούρισε σβυστά, κι' ἐξαντλημένος ἔγειρε στὰ μαξιλάρια του.

Ἡ ἄλλη ἀποχαιρέτησε καὶ βγῆκε...

Ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα τὴν παρακολούθησε καθὼς χάνονταν στὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου κι' ὕστερα ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πρὸς κάποιο μικρὸ εἰκόνισμα, λὲς κι' ἀπὸ κεῖ ζητοῦσε λίγη ζωή. Μὰ καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Παναγιᾶς τ' ὁλόγλυκο, φαινόταν τώρα ἀκόμα πιὸ ἀβέβαιο κι' ἀκόμα πιὸ θαμπό, μέσα ἀπ' τὰ βουρκωμένα καὶ σβυσμένα του μάτια...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

Ἡ κηδεία μου

Τὴν κάσα μου φαντάζομαι μέσ' στὴν τραπεζαρία,
καὶ στὴ μεριὰ ποὺ βάλανε κάποτε τὴν γιαγιά μου.
Γύρω θὲ νἆν' ἡ μάνα μου, ὁ Γιώργης, ἡ Μαρία...
καὶ γὼ θὰ κοίτουμαι κεῖ δά, φορώντας τὰ καλά μου.

Ὁ Γέρος μου παράμερα θὲ νἆναι καθισμένος,
τ' ἀδέλφια θὰ τὰ στείλανε, ἴσως, σὲ κάποια θεία,
καὶ πάντα γὼ ἀκίνητος, κίτρινος, παγωμένος,...
Κι' ὕστερ' ὡς εἶναι φυσικό, θὰ γίνη κι' ἡ κηδεία.

Θὰ μὲ σηκώσουν τέσσερις, σὰν ὅλες τὴς κηδεῖες,
ἐνῷ θ' ἀρχίση φωναχτὰ ἡ μάνα μου νὰ κλαίη.
Νὰ τὴν παρηγορήσουνε θὰ πᾶνε δυὸ «κυρίες»
κι' ἡ μιά: «Ἔχεις κι' ἄλλα παιδιά» στ' αὐτί της θὰ τῆς λέη.

Σὰν θὰ τελειώση ὁ βιαστικὸς παπᾶς τὴν λειτουργία
θὰ μὲ σηκώσουνε ξανά. (Νὰ ἤμουν νὰ κυττοῦσα!)
καὶ εἰς τὴν τελευταία μου θὰ πᾶμε κατοικία
ὅπου θὰ κλαῖν. ὅπως καὶ γὼ γιὰ ἄλλους ἐθρηνοῦσα.

Καὶ σὰν τελειώσουν ὅλ' αὐτά, ποὺ θἆναι ἀγγαρεία
γιὰ τοὺς μισούς, καὶ σ' ἀλλονοὺς θὰ προξενοῦνε πόνο...
Θὰ φύγουν ὅλοι... ὁ γέρος μου, ἡ γρηά μου, ἡ Μαρία...
Ὦ! ναί! τ' ἀκοῦτε; ὅλοι τους... καὶ θὰ μ' ἀφίσουν μόνο.

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

=□=

Μαμζέλ,

Μαμζέλ.
Σᾶς βεβαιῶ πολὺ μὲ λύπησ' ἡ τροπὴ
—ἡ τόσον ἀπροσδόκητη—ποῦ πῆρ' ἡ γνωριμιά μας·
στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς εἶναι ἐπὶ τέλους καὶ ντροπὴ
τόσο συχνὲς μεταβολὲς μέσ' στὰ αἰσθήματά μας.
Γιατ' εἶν ἀλήθεια πὼς καὶ σεῖς ἀπὸ τὴ πρώτη τὴ στιγμὴ
ἀδιαφορία τέλεια δὲν δείξατε γιὰ μένα,
ἐνῷ ἐγώ—σᾶς τὤλεγαν οἱ τόσοι ὑπαινιγμοί—
ὅλες τὴς σκέψεις ἐξ ἀρχῆς σᾶς εἶχα χαρισμένα.
Ὅλες τὴς σκέψεις μου· μά, νά, ἕνα ἐπεισόδιο θλιβερὸ
ὅλα τ' ἀλλάζει κι' ἔφθασα νὰ σᾶς θαρρῶ γιὰ ξένη
τόσο, ποὺ γράφοντας σὲ σᾶς γράμματα νὰ μπορῶ
ν' ἀρχίζω τυπικὰ «Μαμζέλ» κι' ὄχι «ἀγαπημένη»........
........Μὰ τώρ' ἀγαπημένη μου, ποὔνοιωσα τὶ ντροπὴ
εἶναι ν' ἀποζητᾷ κανεὶς ὅ,τι ἔχει χαρισμένα,
δὲν θἄπρεπε— παρ' ὅλ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη τροπή—
σὰν πρῶτα ὅλες ἡ σκέψεις μου νἆναι μόνο γιὰ σένα;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΝΑΚΗΣ

Ἐξομολόγηση

Ἀγαπημένη μου!

(Ἀρχίζω τὸ μικρό μου αὐτὸ γράμμα, ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ πανώγραμμα π' ἀρχίζουν ὅλα τὰ γράμματα τῶν ἐρωτευμένων. Κι αὐτὸ γίνεται σήμερα, γιατὶ εἶναι μιὰ μακρόχρονη συνήθεια, ποὺ δυστυχῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεκόψω).

Στέκομαι δῶ, στὴ μέση τοῦ λασπωμένου δρόμου, μισὴ ὥρα ἀφοῦ σ' ἄφισα καὶ ρωτάω τὸν ἑαυτό μου...Μὲ φωνὴ ξέχωρη καὶ καθαρή, τόσο καθαρὴ ποὺ νὰ τὴν ἀκούσουν κι' ἡ πιὸ κρυφὲς διπλωσιὲς τῆς καρδιᾶς μου. Θέλω ἀπόψε ὁ ἑαυτός μου νὰ μ' ἀπαντήση μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνειά του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ποὺ τόσο μέρος ἔχει «ρουφήξει» ἀπ' τὴ ζή μου. Νά: Ἄν σ' ἀγαπάω ἢ ὄχι.—

(Σὲ φαντάζομαι τώρα, νὰ διαβάζης ἴσαμε δῶ, τὴς γραμμὲς αὐτὲς καὶ νὰ σταματᾶς, κλείνοντας τὰ μάτια σου μ' ἕνα ρίγος. Κι' ἀμέσως, ἀπ' τὴ σκέψη σου νὰ περνάη μιὰ λέξη, ποὺ τόσο τὴν εἶχες μισήσει σὰν στὴν ἔλεγα: «χωρισμός»).

Λοιπὸν ἐκεῖ καταμεσῆς στὸν λασπωμένο δρόμο, πῆρα τὴν ἀπάντηση ἀπ' τὸν ἑαυτό μου, καὶ τὴν πίστεψα. Ναί! Ἀπόψε πιά, πιστεύω ὁλότελα στὸν ἑαυτό μου.

Μοὖπε, λοιπόν, πώς, ὅτι ὥς σήμερα αἰστάνθηκα γιὰ σένα δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μεγάλο ψέμμα.

Ὅλη μου ἡ τρυφερότητα, τὸ ὑλικό μου, ξέσπασμα γιὰ τὸ κορμί σου, τὰ φιλιά μου ποὺ νόμιζα καὶ γὼ ὁ ἴδιος πὼς ἦταν βγαλμένα ἀπ' τὴν ψυχή μου, τ' ἀναστενάγματά μου κάτ' ἀπ' τ' Αὐγουστιάτικο φεγγάρι, γιὰ τὰ ἐρωτόλογά μου, κάτω ἀπ' τὴς σκονισμένες πιπεριὲς τοῦ ἐρημικοῦ δρόμου τῶν ραντεβοῦ μας, ὅλ' αὐτὰ (ἔτσι μοὖπε ὁ ἑαυτός μου ἀπόψε, καταμεσῆς τοῦ λασπωμένου δρόμου), δὲν ἦταν παρὰ τὸ ἐρωτικὸ καὶ συνηθισμένο ξέσπασμα ἑνὸς φτωχοῦ ποιητάκου ἕνα ξέσπασμα ποὺ ἦταν μιὰ ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη. Κάτι ποὔπρεπε νὰ γίνεται γιὰ νὰ μοὔρχεται ἡ ἔμπνευση. ὢ ναί! ἡ ἔμπνευση, ποὺ θὰ μ' ὁδηγοῦσε θριαμβευτικὰ στὸ ποθητὸ κεφαλόσκαλο.

Μάθε μικρή μου, κι' ἔχε βαθειὰ στὸ μυαλό σου: Ὁ ἔρωτας κι' ἡ φτώχεια εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τοὺς ποιητές.

Δὲν ξέρεις τὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ποιητής. Νὰ στὸ πῶ.

Πάρε τὴν δύναμη ἑνὸς γίγαντα καὶ τὴν ἀδυναμία ἑνὸς παιδιοῦ δέκα χρόνων. Μάζεψε ὅλη τὴν τρέλλα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν γνώση τῶν σοφῶν μας. Μάζεψε τὰ φιλήματα τῆς πεταλούδας στὰ λουλούδα καὶ τὸ κεντρὶ τῶν φειδιῶν τῆς Οἰκουμένης, Βάλε μαζὶ τὸ σύγνεφο καὶ τὸ χῶμα, τὴν φλόγα καὶ τὴ στάχτη τὸ δάκρυ καὶ τὸ γέλοιο ἀνάκατα. Πάρε κι' ὅ,τι ἀντίθετα ἄλλα θέλεις.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ποιητής.

Ὢ! Βέβαια, σὺ δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς. Καὶ τὶ νὰ νοιώσῃς, ἀλήθεια;

Ὡς τώρα, ἔζησες μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης.

Μὰ νά τώρα ποὺ ἐγώ, μὲ τὴν γιγάντια δύναμη τῆς ἄσχημης ψυχῆς μου, ἔρχομαι καὶ σοῦ λέω πὼς ἡ ἀγάπη τοῦ τραγουδιστὴ δὲν βγαίνει ἐπειδὴ τὰ μάτια σου εἶναι γλυκὰ καὶ χαδιάρικα, ἐπειδὴ τὸ κορμί σου ἔχει τὴν ἀνάγλυφη ὀμορφιὰ κορμιοῦ ἀρχαίας Ἑλληνίδας. Ὁ ἔρωτας τοῦ φτωχοῦ ποιητὴ γεννιέται μὲ τὴν ἄνοιξη καὶ πεθαίνει μὲ τὰ πρωτοβρόχια.

Μονάχα συγχώρεσε ὄχι ἐμένα, μὰ τὴν ζυμωμένη ἀπὸ εὐγένεια καὶ ζωϊκὴ ἀδιαφορία ψυχή μου. Εἶναι τόσο μικρή, τόσο μικρή!...

ΝΩΝΤΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μεταξύ μας

Γ. Ἰωαννίδην. Ἔχετε βέβαια ταλέντο, ἀλλὰ ὅλα σας τὰ τραγούδια εἶναι ἐπηρεασμένα κι' ἀπὸ παλαιοτέρους ποιητὰς σὰν τὸν Ζαχ. Παπαντωνίου, καὶ ἀπὸ νεώτερους σὰν τὸν Λάσκο. Τὸ πρῶτο τετράστιχο ἀπὸ τὸ «Ἰδανικὸ αἴσθημα» καλό. Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

ΑΙΣΘΗΜΑ ΙΔΑΝΙΚΟ

Κυρία, τὴν κορούλα σας ἰδανικὰ τὴν ἀγαπῶ
καὶ μοὖγινε (σᾶς βεβαιῶ) ἀντικείμενο λαχτάρας.
Τραγούδια πόνου ἀδιάκοπα τὴς νύχτες γύρω μου σκορπῶ
μὲ συντροφιά μου πάντοτε τὸ κλάμμα τῆς κιθάρας
π' ἁπλώνεται μέσ' στὴ σιωπὴ σ' ἕναν παραπονιάρικο σκοπό..

Ἂν μπορεῖτε διορθῶστε τὸ «Σᾶς νοσταλγῶ», συντομέψτε το λίγο κι' ἀποφεύγετε τὴν μονοτονία νὰ ὁμοιοκαταληκτῆτε τέσσερις συλλαβὲς στὴ λήγουσα κατὰ συνέχεια. Ξαναστεῖλτε το νὰ δημοσιευθῇ.— Μ. Κουρμούλην. Οἱ τελευταῖοι στίχοι σας ὑστεροῦν ἀπὸ προηγουμένους σας. Τὸ πεζό σας σχετικὰ καλογραμμένο ἀλλὰ μὲ πολὺ κοινὴ ὑπόθεση καὶ ξένη πρὸς ἐσᾶς.—Ν. Φτέρην

Εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν πληροφορία σας. Θὰ κάνουμε ὅ,τι ἁρμόζει στὴν περίπτωση αὐτή.— Α. Κουμπάτην. Ἐπιμεληθῆτε τὴν ρίμα σας.— Ἀναγνώστριαν. Καλό.— Α. Παπαδέαν. Ἀκατάλληλο γιὰ τὴν «Ἑβδομάδα».— Ἀνδριώτην. Ἔχετε δίκηο γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ ἀναφέρετε στὴν τελευταία ἐπιστολή σας. Τὰ πεζά σας ἀρκετὰ καλογραμμένα, ἀλλὰ ὄχι ἀκόμα δημοσιεύσιμα. Ξεχωρίσαμε τὴς «Κουκλίτσες», ποὺ μ' ἕνα καλὸ διόρθωμα μπορεῖτε νὰ μᾶς τὴς ξαναστείλετε.— Τ. Πάλτσον. Τὸ ἐγκεκριμένο θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. Εἶναι τόσα— τώρα μὲ τὸν λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ—ποὺ δὲν πρέπει ν' ἀδημονῆτε. Τὸ τελευταῖο πεζό σας πρόχειρα γραμμένο.— Ἡλιον Αὐγινόν. Ἡ «Ἀντιθέσεις» θἆσαν δημοσιεύσιμες ἂν ἔλειπαν ὡρισμένοι ρηχοὶ ἀφορισμοί. Ἀποφεύγετε τὴν φτηνὴ φιλοσοφία ποὺ δὲν δημιουργεῖ τέχνη.— Κ. Μανούσου. Γραμμένο μὲ ὑπερβολικὴ ἀφέλεια. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἡ γλῶσσα του ἀκατάστατη.— Τ. Γιαννιώτην. Στοὺς στίχους σας διαβλέπουμε ἕναν μελετηρὸ στιχουργό. Διωρθῶστε ἀκόμη τὴν ρίμα σας καὶ παίρνετε μερικώτερα θέματα. Ἔτσι πιστεύουμε νὰ δημιουργήσετε κάτι τὸ καλό. — Α. Βαμβακᾶν. Τὸ φουτουριστικὸ διήγημά σας στερεῖται κάθε ἴχνους τέχνης. Μὴν προσπαθῆτε μὲ τὴν ἐκζήτηση νὰ φτιάξετε στύλ.— Μ. Γούναν. Γραμμένο σὲ μιὰν ἀφόρητη μικτὴ γλῶσσα. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόθεσίς του ὑπεραισθηματική, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ φθάνη τὸ γελοῖον. —Ἀλ. Φωτόπουλον. Ἀπ' τοὺς στίχους σας ξεχωρίσαμε τὸ «Μὴ σοῦ φανῇ παράξενο», ποὺ θὰ γίνῃ ἕνα πολὺ καλὸ ποιηματάκι ἂν τοῦ διορθώνατε τὸ τελευταῖο τετράστιχο.— Ν. Θεοφανόπουλον. Ἄτεχνα. — Σ. Γιαννᾶτον. Οἱ στίχοι σας ἀνεπιτυχεῖς. Μὴν ἀφίνετε τὴν πολυγραφία νὰ σᾶς κατακτήσῃ. Γράφετε μόνο ὅταν νοιώθετε πὼς ἔχετε κάτι νὰ πῆτε.— Ν. Ἀγέλαστον. Δὲν στερεῖσθε κάποιας ποιητικῆς φλέβας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ γιὰ νὰ παρουσιάσετε ὑπολογίσιμα πράγματα. Διαβάστε πολύ. Στὸ διάβασμα θ' ἀνακαλύψετε νέους τρόπους ἐκφράσεως καὶ θὰ μορφώσετε λογοτεχνικὸ στύλ. — Τώνην Λούκαν. Πολὺ παιδιάστικο.—Ἰωάννην Σαρρῆν. Ἐπιμένετε νὰ μᾶς κεραυνοβολῆτε μὲ τὴν συνεργασία σας, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μᾶς συγκινήσετε μὲ τὸν ὄγκο τῆς παραγωγῆς σας.— Γ. Στροῦμπον. Καλό. Θὰ δημοσιευθῇ σὲ πρώτη εὐκαιρία.— Π. Ἀθηναῖον. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας πιὸ προσεγμένα τὸ «Παραλήρημα», καὶ τὸ «Γιατὶ γλεντῶ» ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμα. Μὴν βιάζεσθε.— Μ. Θαμμένον. Βιαστικὰ κι' ἀκατάστατα γραμμένα, ἰδίως οἱ στίχοι σας.— Τασίαν Ναούμ. Θυσιάζετε τὸ νόημα στὴν ρίμα. Γίνετε ἁπλότερη. — Γ. Παπαγεωργίου. Ἀπ' τὰ τελευταῖα σας καλά καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἡ «Νάτια» καὶ τὸ «Δέντρο τοῦ κήπου». Α. Κρητικοῦ. Καλὸ τὸ «Σ' ἕναν ἀπαισιόδοξο», καὶ θὰ δημοσιευθῇ.— Τ. Πρωϊνόν. Πιστέψτε με πὼς τὸ παρακάτω τετράστιχό σας δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ποίησις :

ΔΥΣΗ

Τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόσμενα
τὸν ἥλιο ἀπ' ἐκεῖ
νὰ λάμψη στὴν ἀνατολὴ
χανότανε στὴ δύση..

Τὸ πεζό σας ἐξεζητημένο καὶ, τὸ κορυ
χως τέλος... Αὐτὴ εἶναι ἡ ταπεινὴ
μας.— Μικρὴν Κυρίαν. Δουλέψτε
ἀκόμη. Παρουσιάζετε αἰσθητὴ βελτίωσ
αὐτὸ πρέπει νὰ σᾶς ἐνθαρρύνη.— Ἀν
πούρην. Τὸ «ἀποτέλεσμα τοῦ λογοτεχ
τός» σας ἦταν δυστυχῶς, ὁ κάλαθος τῶν
στων. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ προχειρότης ἐ
τα κακὰ «ἀποτελέσματα».—Νινέττα
θετε βαθειὰ ὅ,τι γράφετε. Γι' αὐτὸ μὲ
ἀκόμη ἐπιμέλεια θὰ παρουσιάσετε ἀξιολο
ρα πράγματα. — Τ. Μ. Σ. Ἀρκετὰ καλὸ
ποίημά σας. Ἰδίως αὐθόρμητα γραμμέν
στερεῖ ὅμως μετρικῶς.—Ι. Βασιλει
Ὄχι καλό. — Ἀγγ. Ἀναστασο
λου. Δουλέψτε ἀκόμη. Οἱ στίχοι σας δεί
ταλέντο, ἀκατέργαστο ὅμως ἀκόμη.—
Μπελλογιάννην. Τὰ μοτίβα πού
νετε εἶναι τόσο κοινὰ καὶ τετριμμένα π
λοῦν καὶ τὸ ἀρκετὰ λογοτεχνικὸ γράψιμ
—Ε. Μονογυιόν. Εὐχαρίστως θὰ βλέ
καὶ θὰ κρίναμε τὴν συλλογή σας. Ἀλλὰ
μᾶς στέλνετε ἐπιτρέψτε μας νὰ μὴν τὰ λά
με ὑπ' ὄψει ὡς μὴ ἀνέκδοτα.—Νικ. Λέ
πέχετε πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικὴ τέχνη.

"ΔΙΤΣ"
Τό πρῶτο βλέμμα ἀνήκει στά πόδια σας
Στήν ὀμορφιά τῶν ποδιῶν σας συντείνουν ἡ κάλτσες
Etam
Στρώνουν θαυμάσια στά πόδια καί δίδουν πλαστικότητα καί ὡραίας γραμμάς

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΤΑΜ
ΑΘΗΝΑΙ: Βουκουρεστίου 8 — Εὐαγγελιστρίας 21 — Αἰόλου 96.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ὁδὸς Γεωργίου Α'. 23.
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Βενιζέλου — Τσιμισκῆ.
ΠΑΤΡΑΙ: ὁδὸς Μαιζῶνος 74.

ΕΦΕΤΟΣ
ομεν νὰ ἐπιδείξωμεν τὰ
πλέον σὶκ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ
καὶ τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν ὑλικῶν
ἤτοι
ΨΑΘΕΣ, ΓΑΛΟΝΙΑ,
ΑΝΘΗ, ΜΟΤΙΦ,
ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ, ΑΠΡΙ
κλπ.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).

Καταπότια
LAXATIVES KISSINGA
κατά τής
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ
Πωλοῦνται
είς τά
Φαρμακεῖα
Ἀντιπρ. Τζοῦρος - Καρρᾶς
Ἀθῆναι

ΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ - ΚΑΠΕΛΛΑ
βάνω τὴν τιμὴν νὰ γνωστο-
εἰς τὴν ἀξιότιμον πελατείαν
μετέφερα τὸ ἐργοστάσιόν μου
ὁδὸν Ἀπόλλωνος 36 Βον καὶ
τὰς ἐργασίας μου μὲ τὰ
ραῖα καὶ τελευταῖα σχέδια
Ἐπίσης παραδίδω μαθήματα κοπτικῆς.
θησις τελεία ἐντὸς 3 μηνῶν.
Δίδακτρα Λογικά.
ΤΑ ΒΑΒΑΛΗ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 36

ΜΗΤΕΡΕΣ!
ΤΗΣΑΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ
ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟ
ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ,,
ΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΗΝ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΑ ΤΗΣ
"ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,,
ΡΑΛΔΑΝ (Αλεξ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ)
ΚΑΙ ΧΡ. ΛΟΥΡΙΩΤΗ

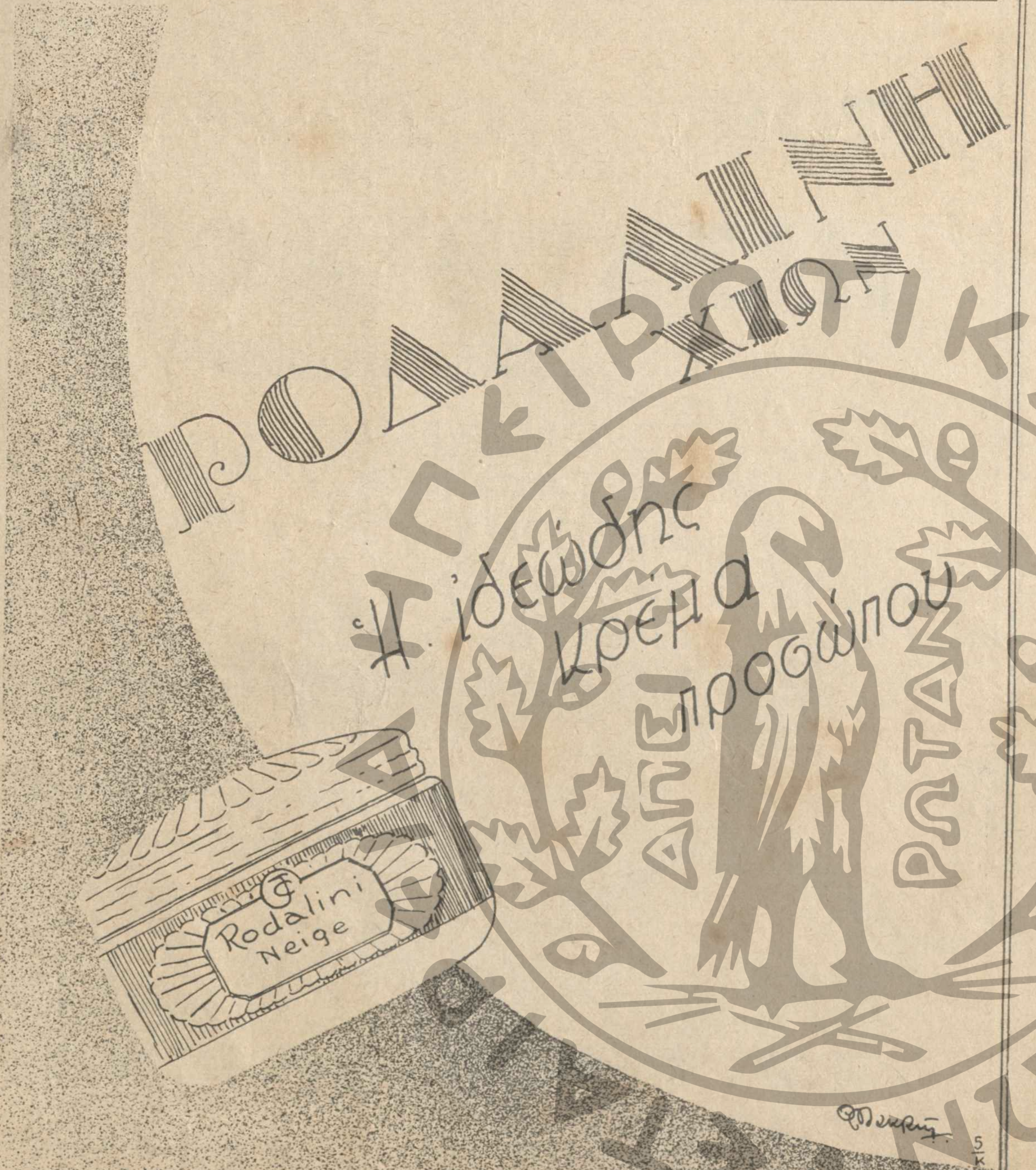

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

ΣΤΟ
ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ

ΤΟΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

ΤΟ ΜΑΓΕΙΡΕΜΜΑ
ΖΕΣΤΑΜΑ ΝΕΡΟΥ
ΣΙΔΕΡΩΜΑ
ΣΚΟΥΠΙΣΜΑ
ΓΙΑΛΙΣΜΑ ΠΑΡΚΕΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΟΙΚΙΑΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Γίνονται ἄνετα καὶ οἰκονομικὰ
μὲ τὸ εἰδικὸν τιμολόγιον Τ—3
Ζητήσατε νὰ σᾶς ἐξηγηθῇ

β.26.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Α.Π. ΣΤΑΔΙΟΥ 4

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ. Νοταρᾶ 15 Ἀθῆναι